Acum o ecranizare de excepție, cu Sean Penn în rolul principal

Jean-Patrick Manchette

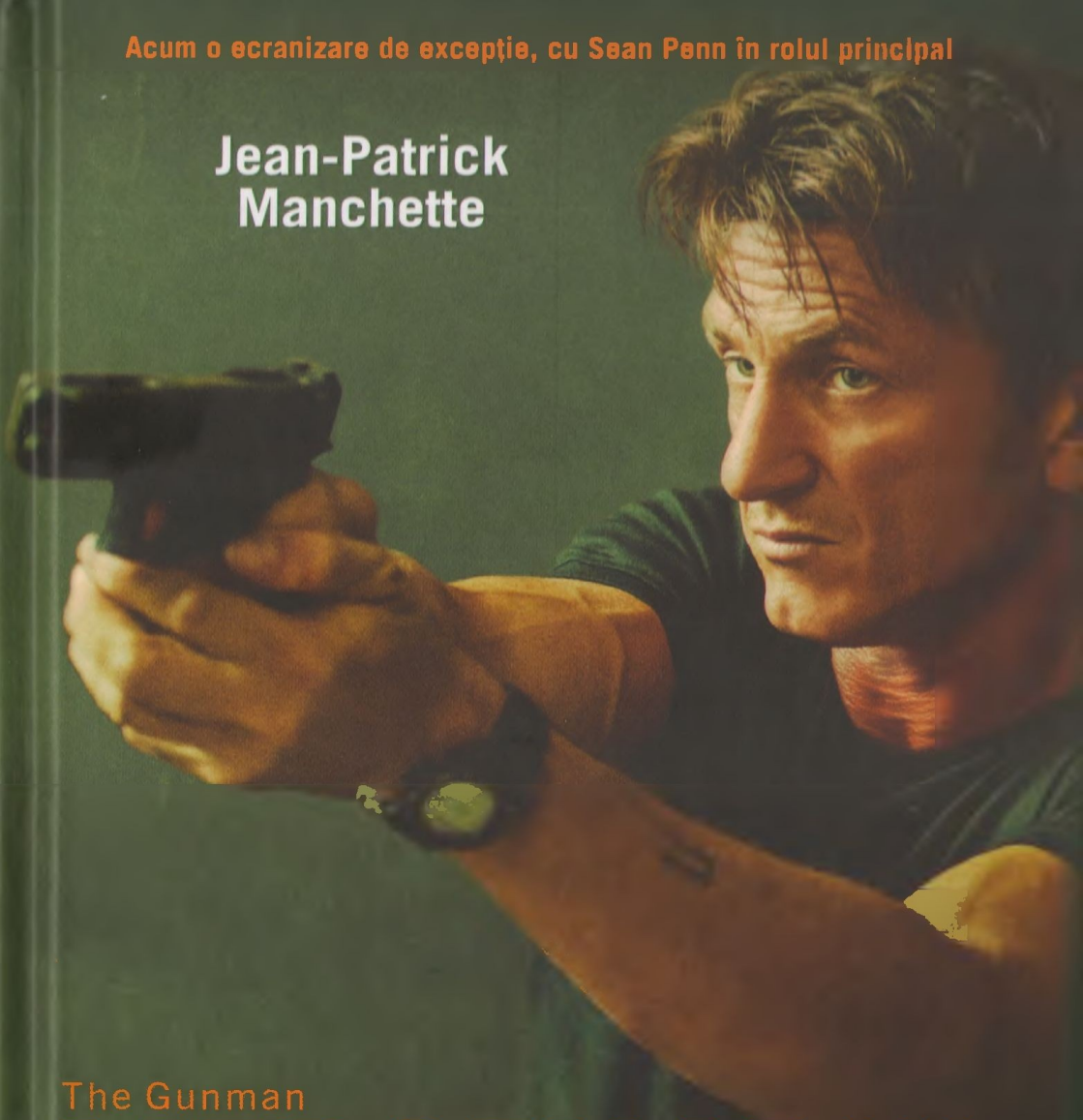

The Gunman

MERCENARUL

Pe viață și pe moarte

ALL

Jean-Patrick Manchette
Mercenarul
Pe viaţă şi pe moarte

Jean-Patrick Manchette (1942 1995) este un scriitor francez, autor a numeroase romane polițiste, critic literar şi de film şi scenarist. Este considerat unul dintre cei mai marcanţi reprezentanţi ai romanului poliţist din anii 1970 1980. Manchette a fost cunoscut în epocă şi pentru convingerile lui politice de stânga, astfel că romanele sale, pline de violenţă, devin cercetări existenţialiste ale condiţiei umane şi, totodată, o critică dură a societăţii franceze.

În anii 1970 şi la începutul anilor 1980, a scris zece romane poliţiste, oferind o nouă perspectivă asupra genului, care începe să treacă, astfel, printr-o etapă de reinventare. Unul dintre acestea este *La position du tireur conché* (*Mercenarul),* publicat în 1981, care prezintă povestea lui Martin Terrier, un asasin profesionist, dezumanizat, prins într-un univers violent al crimelor din care nu poate scăpa. Este considerat capodopera lui Manchette şi un clasic al genului, fiind inclus pe lista cărţilor remarcabile din anul 2002 realizată de publicaţia *The New York Times.* Romanul a devenit o ecranizare de succes, *The Gunman,* în aprilie 2015, în regia lui Pierre Morel, cu Sean Penn, Idris Elba şi Javier Bardem în rolurile principale.

01

Era iarnă şi se lăsase noaptea. Venind direct dinspre Arctica, un vânt îngheţat se năpustea asupra Mării Irlandeze, mătura Liverpoolul, gonea de-a lungul Câmpiei Cheshire (unde pisicile îşi ciuleau urechile zgribulite, auzindu-l cum şuieră în coşul de fum) şi, prin geamul coborât al maşinii, biciuia ochii bărbatului din mica furgonetă Bedford. Bărbatul nici nu clipea.

Era înalt, dar nu neapărat masiv, cu chipul senin, ochi albaştri şi un păr şaten care îi ajungea până peste vârful urechilor. Purta un palton, un pulover negru, jeanşi şi o pereche de pantofi Clarks contrafăcuţi. Îşi ţinea spatele drept, rezemat de portiera din dreapta, cu picioarele pe banchetă, atingând cu tălpile portiera din stânga. Arăta de treizeci de ani sau ceva mai mult; nu-i împlinise încă şi se numea Martin Terrier. Pe picioare ţinea un pistol automat Ortgies cu amortizor Redfield.

Bedfordul era parcat în suburbia din nordul oraşului Worcester, într-un cartier rezidenţial plin de case în stil Tudor, cu faţade în stil *fachwerk* şi cu ferestre mici cu ramele vopsite în negru strălucitor. Prin ferestrele caselor fără obloane, se zărea lumina reflectată de televizoarele alb-negru sau color. Două cupluri aşteptau în staţia de autobuz din apropiere, cu capetele lăsate, contra direcţiei vântului.

O lumină se aprinse în marchiza unei case în stil Tudor, la cincizeci de metri de Bedford. Când uşa casei se deschise, Terrier îşi aruncă pe jos, în maşină, ţigara franţuzească, marca Gauloise. Îşi luă pistolul şi îl încărcă în timp ce, în faţa uşii, Marshall Dubofsky se întorcea să-şi sărute rapid nevasta pe obraz. Un autobuz verde, supraetajat, tot luminat, sosea dinspre nord. Într-un impermeabil fără cordon, care plesnea pe el, Dubofsky începu să alerge eu picioarele lui scurte. Ţinându-şi cu mâna pe cap pălăria tiroleză din fetru verde, traversă în fugă grădina, grăbi pasul pe trotuar şi ajunse în staţie eu trei secunde înaintea autobuzului. Terrier înghiţi în sec, uşor agasat. Trecu la volanul maşinii, bălăngănindu-şi picioarele şi trase siguranţa pistolului automat, pe care-l aşează aproape, în stânga lui, pe banchetă. În timpul acesta, cele două cupluri şi Dubofsky urcau în autobuz. Vehiculul porni din nou. Terrier îl lăsă să avanseze un pic.

În centrul oraşului Worcester, se află o piaţă unde-şi au

capătul mai multe linii de autobuz. În timp ce parca maşina, Terrier îl urmări cu privirea pe Dubofsky, care intră într-un cinematograf de acolo, în care rulau două filme, un thriller american mediocru cu Charles Bronson şi o comedie britanică, alb-negru, cu Diane Cilento. După ce toţi pasagerii din autobuz coborâră, piaţa rămase pustie. În faţa cinematografului, un pub lipsit de orice farmec, care semăna mai curând cu o imensă spălătorie, arunca pe trotuar pete de lumină gălbuie prin geamurile opace. În capătul holului de la intrarea în cinematograf, casieriţa tricota în cabina ei transparentă.

O tipă cu părul roşcat vopsit, cu haină de blană falsă, trei sferturi, de culoarea macului, rujată c-un roşu aprins, cu prea mult negru la ochi şi cizme negre din latex cu toc foarte înalt, ieşi din sala de proiecţie şi părăsi cinematograful. Purta o geantă roşie pe umăr şi îşi ţinea mâinile în buzunare, având o expresie posomorâtă şi calculată. Dubofsky, care se afla la douăzeci de metri în urma ei, aruncă o privire fugitivă în direcţia pubului.

După ce se îndepărtară de cinematograf şi se pregăteau să cotească pe altă stradă, Terrier porni maşina, îi ajunse din urmă şi îi depăşi. Chiar înainte ca roşcata să ajungă la intersecţie, vină, trase maşina lângă trotuar şi opri. Fata, care ajunsese la colţ, trecu de el cu capul plecat. Lăsând motorul pornit, Terrier deschise portiera din stânga şi coborî pe trotuar, cu pistolul în mână. Dubofsky era cât pe ce să se ciocnească de el. Privirile li se încrucişară, Dubofsky deschise gura şi dădu să ţipe, Terrier îi trase rapid un glonţ în gura deschisă şi un altul între ochi.

Auzind sunetul discret al împuşcăturilor, roşcata se întoarse. Terrier se întorsese şi el şi se pomeniră faţă în faţă în clipa în care ţeasta lui Dubofsky, plesnită, găurită şi împrăştiată în bucăţele precum coaja unui ou, se izbi de trotuar cu un zgomot greu. Terrier înaintă doi paşi, întinse braţul, lipi amortizorul de inima fetei şi apăsă o dată pe trăgaci. Fata sări îndărăt, făcu pe ea şi căzu pe spate, moartă. Terrier se urcă înapoi în Bedford şi plecă.

Coti din nou la stânga şi o luă spre vest, pe o mare arteră comercială complet pustie, pe care vântul împrăştia violent foi de ziar murdare. În spatele vitrinelor întunecate, se vedeau sute de costume, mii de pantofi, mii de etichete pătrate din carton pe care figurau preţurile în lire sterline sau, pe alocuri, în guinee.

Curând, Bedfordul ajunse pe autostradă. Trecu pe la miezul nopţii de înălţimile Oxfordului. Mai târziu, ajunse la Londra.

Terrier stătea la hotelul Cavendish. Lăsă mica furgonetă în parcarea hotelului, urcă în camera lui şi deschise o sticlă mică de şampanie spaniolă. Bău un pahar, după care turnă restul de şampanie în chiuvetă şi aruncă sticla într-un colţ al încăperii. Desfăcu o sticlă de Watneys şi o sorbi întins pe pat, cu spatele drept, fumând două sau trei ţigări. Stătea aproape complet nemişcat şi nu părea să-i fie somn. Apoi se ridică din pat, demontă arma, o curăţă meticulos şi o puse deoparte într-o cutie din carton. Mai fumă o ţigară, după care îşi trase pijamaua pe el, se băgă în pat şi stinse lumina.

02

O jamaicană îi aduse lui Terrier micul dejun, punctual, la 08.30. Bărbatul mâncă tot, cu poftă. Avea un aer uşor obosit, ochii încercănaţi, iar marginea pleoapei inferioare îi era înroşită. Lăsă tava pe coridor. Îşi făcu toaleta şi se îmbrăcă. Tocmai îşi legase o cravată bleumarin peste cămaşa de-un albastru-deschis, când la uşă se auziră unsprezece bătăi rapide, urmate de încă trei. Terrier îşi trase repede pe el vesta de la costumul gri şi merse să deschidă. În cameră intră un tânăr blond şi gras, cu favoriţi, purtând două ecusoane identice, unul la sacou, altul la cravata verde.

— Ştiţi cine era fata? întrebă, după ce închise uşa.

Terrier ridică din umeri. Tânărul mirosea a aftershave. Avea nişte ochi mari, cenuşii. Zâmbi vag.

— Mai bine, zise el. Poliţia îl interoghează pe soţ. Aveţi arma?

Terrier îi făcu semn cu capul spre o cutie din carton. Tânărul blond, cu favoriţi, o luă sub braţ.

— Ne mai vedem, spuse el.

— Poate.

Blondul schiţă un zâmbet. Părăsi încăperea şi închise uşa lară nici cel mai mic zgomot. Terrier ridică din nou din umeri. Într-o scrumieră cu o reclamă la ceva numit Younger’s Tartan, care era fără îndoială o marcă de bere, arse o fotografie a lui Dubofsky, pe care o avea la el. Aruncă cenuşa în toaletă, apoi coborî cu bagajele, pe care le lăsă în spaţiul special pentru depozitare. Achită nota, scoase mica furgonetă Bedford din parcare şi se duse s-o restituie la centrul de închirieri de unde o

luase, din Camden, în partea de nord a Londrei. Aerul era răcoros şi uscat. Vântul bătea şi acum. Terrier se întoarse cu autobuzul în centru, dinspre Soho. Făcu nişte cumpărături, se plimbă. Pe Greek Street era plin de chinezi. Într-o farmacie prăfuită, un bătrân vru să-i vândă lui Terrier un disc piratat cu Maria Callas, dar Terrier îl avea deja.

Pe la amiază, se întoarse pe jos la hotelul Cavendish ca să-şi recupereze bagajele. Un taxi îl duse la aeroport. O mulţime de poliţişti şi de militari stăteau în dreptul căilor de acces şi controlau vehiculele şi pietonii, ca urmare a recentei ascensiuni a mişcărilor teroriste pe fondul naţionalismului irlandez.

Avionul decolă cu douăzeci de minute întârziere şi ateriză la lăsarea serii pe Roissy-Charles-de-Gaulle. În jur de 21.30, un taxi îl lăsă pe Terrier în dreptul imobilului în care locuia, pe Boulevard Lefebvre, faţă în faţă cu Parc des Expositions, nu departe de Porte de Versailles.

Terrier urcă pe scări. Nu era lift. Bărbatul locuia într-un studio cu mansardă, la etajul al şaselea. Când Terrier ajunse pe palierul său, înăuntru suna telefonul. După ce intră în casă, telefonul se opri. Bărbatul închise uşa în urma lui; aprinse lumina şi rămase o clipă nemişcat, cu geanta de voiaj aşezată pe podea, lângă el.

Camera, flancată de o chicinetă şi de o baie, era mobilată sumar. Un pat alb, un covor bej, două scaune albe din plastic, o masă joasă, cam asta era tot. Un lampion sferic din hârtie, de mari dimensiuni, atârna din tavan şi, pe post de veioză, un spot metalic negru era fixat pe perete, lângă pat. Rezemate de peretele opus, zăceau pe podea, unele peste altele, cărţi în ediţie de buzunar şi discuri. Un negru bărbos, purtând un costum maro şi un pulover pe gât de un galben deschis, stătea pe unul dintre scaunele albe.

— Eu sunt, zise el.

— M-ai speriat, îi răspunse Terrier.

— Scuze.

Terrier îşi luă geanta şi înaintă în studio.

— Cum ai intrat?

— Glumeşti, Christian? întrebă negrul.

Terrier îşi lăsă geanta în dreptul uneia dintre ferestre. Se duse în chicinetă, puse într-un pahar cuburi de gheaţă şi turnă peste ele votcă, apoi stoarse câteva picături de lămâie. Îşi luă o bere

Mutzig rece ca gheaţa, apoi se întoarse în cameră, îi întinse paharul cu votcă negrului, care nu se ridică, dar îşi întinse picioarele. Purta şosete negre şi pantofi din piele foarte fină. Cei doi bărbaţi ciocniră paharele.

— Deci? întrebă Terrier.

— Circulă nişte zvonuri. Te retragi, Christian? îl întrebă negrul pe Martin Terrier.

— Cine zice?

— Domnul Cox.

— El ţi-a zis?

— A zis cuiva. Nu-i convine deloc.

— El te-a trimis?

Negrul clătină din cap cu o faţă serioasă.

— Cox e un aiurit, o larvă şi un nenorocit. Am venit ca să mă asigur că nu te mai aşteaptă nimeni în afară de mine.

— De ce?

— Eu te-am recrutat, zise negrul.

— Şi?

Negrul clătină din cap, cu un aer absent.

— Erau tipi care puneau la punct mişcări de rezistenţă în Asia, zise el. Când situaţia s-a schimbat, au trebuit să lase totul baltă. Unii dintre ei au rezistat cu greu. Alţii merg şi acum la psihiatru. Unii au trecut la budism. Îţi dai seama unde s-a ajuns?

Dădu pe gât o înghiţitură de votcă.

— Nu e deloc cazul meu. Orice-ar fi, eu te-am recrutat.

Sună telefonul. Terrier răspunse. La celălalt capăt al firului era domnul Cox.

— Acum am ajuns, spuse Terrier. A mers bine.

— Da. Îţi dau banii personal de data asta.

— Bine, zise Terrier.

Se încruntase puţin.

— Rue de Varenne, spuse domnul Cox. Mâine-dimineaţă. La ora nouă.

— Bine, încuviinţă din nou Terrier.

Închise şi îi aruncă o privire negrului, care îşi împreunase degetele, stânci cu arătătoarele sprijinite de vârful nasului, şi se legăna uşor pe scaun. Terrier ridică iar receptorul, fără a-l duce însă la ureche.

— Ne mai vedem.

Negrul oftă, ridică de pe jos o haină neagră şi se îndreptă spre

uşă.

— Cox o să încerce mai întâi să te convingă, îi zise el din mers. N-o rupe cu el. În caz de forţă majoră, ştii unde mă găseşti.

— Da.

— Nu mă inviţi să rămân la masă, constată negrul în timp ce deschidea uşa. Nu-mi spui ce gândeşti. N-ai încredere în mine. Mă simt jignit, Christian.

La revedere, zise Martin Terrier, iar negrul ieşi închizând uşa în urma lui.

Terrier formă un număr în timp ce asculta paşii negrului îndepărtându-se pe scări. Aşteptă în receptor. Dură ceva până ca Alex să răspundă.

— A! Te-ai întors! exclamă ea fericită, gâfâind. Mă temeam că o să vii abia mâine. Eram pe scări, plecam la film. Vrei să mergi cu mine?

— Nu. N-am mâncat. Vino după film.

— Te-ai ţicnit! Vin acum!

— Nu, replică Terrier. Trebuie să iau masa cu cineva.

— O doamnă sau un domn?

— Un tip. Vino după miezul nopţii, pe la doişpe jumate.

— Ah!

În vocea lui Alex se simţea dezamăgirea.

— Să-l aduc şi pe Soudan? întrebă ea.

— Da, te rog.

— Te iubesc. Mi-a fost dor de tine.

— Da. Şi eu. Ne vedem curând.

Închiseră. Terrier îşi sorbi încet berea, în picioare, încruntat. Apoi se duse în grabă în bucătărie, puse paharul în chiuvetă şi deschise un dulap în care se găseau câteva farfurii şi o cutie din lemn. Scoase cutia, care conţinea un pistol automat Heckler Koch HK4, cu ţevi interşanjabile. Verifică starea componentelor armei, apoi fixă o ţeavă de calibrul .32 ACP şi un încărcător potrivit. Se duse din nou în cameră ca să pună pistolul sub perna de pe pat, după care se întoarse în bucătărie, mai bău o bere şi mâncă în picioare o conservă de linte cu cârnaţi şi o bucată de brânză Gruyère.

Când Alex intră în apartament, folosindu-se de cheia ei, Terrier terminase de mult cu pregătirile. Stătea pe un scaun şi citea un roman SF, ascultând RTL la un mic aparat de radio.

Alex era o brunetă de douăzeci şi şapte de ani, cu părul tuns scurt, ochii de un albastru pătrunzător, pomeţi ridicaţi şi o linie frumoasă a gâtului şi maxilarului. Era înaltă, avea picioare lungi şi sânii aproape la fel de tari ca şi coapsele. Era îmbrăcată prezentabil, purta un costum cu pantaloni, din trei piese, de un gri-deschis, şi o cămaşă albă. Avea pe umăr o geantă albă din piele, iar în mână, un coş dreptunghiular din răchită, acoperit. Din coş se auzi cum mieună Soudan. Alex îl îmbrăţişă iar Terrier o sărută.

— A fost bun filmul?

— O porcărie. Am plecat înainte să se termine şi am fost să beau ceva până să se facă ora să ne vedem. Şi întâlnirea ta a decurs bine?

Terrier ridică din umeri. Luă coşul, îl puse jos şi îl deschise. Soudan păşi pe podea şi începu să umble de colo-colo adulmecând şi privind în jur cu ochi reci. În cele din urmă, se duse în bucătărie şi începu să mănânce din bolul pe care i-l umpluse Terrier. Între timp, Alex se apropiase de masa joasă pe care se găseau nişte cutii de cadouri.

— Eşti drăguţ, spuse ea.

— Sunt cadouri de despărţire, replică Terrier.

— Poftim?

— N-are legătură cu tine. N-are legătură cu nimic. Ţi-am spus că va trebui să plec într-o zi, din senin, singur. Îţi aminteşti. Ei bine, a sosit timpul.

Alex împinse cadourile spre capătul mesei, cu un aer calm şi visător. Arse trei chibrituri până să-şi poată aprinde o ţigară Benson Hedges.

— Ai găsit ceva mai bun? îl întrebă ea.

— Deloc, zise Terrier. Chiar deloc. Nu e vorba despre vreo altă femeie.

Alex scuipă printre dinţi o înjurătură. Terrier o privi în tăcere, apoi se duse în bucătărie să toarne votcă într-un pahar. Când se întoarse, Alex stătea aplecată deasupra cărţilor rezemate de perete şi îşi îndesa volumele sub braţ.

— Asta-i a mea, spuse ea. Şi asta. Şi asta. Şi asta.

Se întoarse fără să se ridice şi-i aruncă o privire lui Terrier.

— OK. Totul o să decurgă exact cum ne-am înţeles. Fără întrebări. Fără crize. OK.

— Bine, încuviinţă Terrier. Poţi să păstrezi toate cărţile, nu le

iau cu mine.

Merse să oprească radioul. Alex se întoarse la masa joasă, cu braţele pline de cărţi, tremurând uşor. Când îşi goli paharul, îşi lovi dinţii de marginea lui. Cuburile de gheaţă zdrăngăniră. În agitaţia ei, când dădu repede paharul pe gât, picături de votcă îi săriră pe buza de sus şi pe vârful nasului.

— Îţi chem un taxi, spuse Terrier. Nu-ţi uita cadourile.

Alex izbucni în râs. Lăsă să-i scape din mână paharul, care căzu pe mochetă fără să se spargă, se duse repede în bucătărie, scotoci într-un sertar şi reveni ţinând în mână un cuţit pentru tranşat. Cu pumnul în dreptul stomacului, aţintea lama cuţitului drept în faţă. Avea gura întredeschisă, i se vedeau dinţii dezgoliţi, iar machiajul i se întinsese.

— Potoleşte-te, şopti Terrier, fără să se mişte din loc.

— Nemernicule!

Ea mai făcu un pas înainte. Terrier îşi lăsă greutatea pe piciorul stâng şi îşi strânse pumnul drept, cu braţul uşor îndoit. Dar tânăra scutură din cap violent şi se mulţumi să arunce cuţitul spre fereastră. Acesta se lovi de geam şi căzu pe jos. Alex scutura în continuare din cap.

— Îl iei şi pe Soudan cu tine, în noua ta viaţă?

— Da.

— N-o să-i placă.

— Ba da.

— Christian, zise Alex, lasă-mi mie pisica asta amărâtă. Ca amintire. Te rog.

Acum lacrimile i se prelingeau pe obraji, dar nu părea să bage de seamă. Zâmbea.

— Vorbeşti prostii.

Alex încuviinţă din cap. Terrier ridică receptorul şi chemă un taxi. Trebuiau să aştepte cinci minute. El rămase în picioare. Alex îşi aduna lucrurile şi cadourile.

— Soudan n-o să fie fericit cu tine. Eşti anormal. Eşti dus. Eu am încercat. Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar am încercat!

Nu mai spuse ce anume încercase. Înainte de a ieşi, trecând prin dreptul lui Terrier, se ridică pe vârfuri şi îl scuipă, stângaci, în faţă.

03

Apartamentul de pe strada Varenne era un duplex situat în

spatele unui vechi hotel privat, într-o curte pavată, deasupra grajdurilor transformate în garaje private. Deasupra soneriei, pe o plăcuţă înrămată, se putea citi numele *Lionel Perdrix.* Cu câteva secunde înainte de ora nouă, Terrier sună scurt de şapte ori, împinse poarta şi urcă scările exterioare. Soneria de la uşa principală, vopsită în alb, zbârnâi. Terrier împinse uşa, o închise în urma lui şi mai urcă un şir de trepte acoperite cu o mochetă gri. Pătrunse în vastul duplex în nuanţe de gri şi alb, în care se aflau piese de mobilier foarte moderne şi opere de pop art, op-art şi cinetism.

Domnul Cox era aşezat pe marginea unei canapele imense albe, din piele, cu spatele la un zid orb, iar deasupra lui se afla o terasă. Un tip mărunt, cu ochii negri şi cu mâinile în buzunarele unui pardesiu gri, stătea sprijinit cu burta de balustrada terasei şi nu-l scăpa pe Terrier din privire.

Aplecat peste o masă joasă vopsită în alb, care semăna cu un grilaj, domnul Cox savura un *brunch* copios – ouă, bacon, cârnaţi la grătar, mici clătite pufoase cu sirop de arţar şi o cafea simplă.

— N-am avut timp să mănânc în dimineaţa asta, explică în timp ce Terrier se îndreptă spre el. Nici să dorm prea mult, ca să spun drept. A trebuit să discut despre cazul tău, Christian.

Îşi tamponă buzele lipicioase de la sirop cu un şerveţel şi se uită necăjit la Terrier. Era corpolent, cu o faţă mare, roşie, un nas mic şi o gura mică, bosumflată. Părul lui scurt, de un blond şters, era tuns impecabil. Nu-şi scosese pardesiul din păr de cămilă. Un fular ecosez, galben cu bleu, zăcea în apropierea lui, pe canapea. Terrier îşi descheie haina de piele maro, dar şi-o ţinu pe el şi se aşeză în faţa lui Cox, într-un fotoliu enorm, asortai cu canapeaua.

— E înarmat, observă lipul mărunt de pe terasă, fără să-l scape pe Terrier din ochi.

Cox schiţă spre Terrier o grimasă amicală.

— De ce ai omorât-o şi pe fată? întrebă el.

— E vreo problemă?

— Deloc. Era amanta lui. Nicio importanţă. Întrebam aşa. N-ai mai ucis niciodată pe altcineva în afară de ţintă.

— Mă grăbeam.

— Înţeleg. O spui în glumă, dar probabil ăsta e motivul.

— Nu glumesc, spuse Terrier.

Domnul Cox înfulecă o bucată de clătită de pe care se

scurgeau picături de unt topit şi sirop de arţar, după care clătină din cap, privind în jos. Se aplecă oftând şi, mestecând, deschise o servietă din piele rezemată de piciorul canapelei. Scoase din ea, fără grabă, un pachet maro care semăna cu un top mare de hârtie şi îl împinse pe masă în direcţia lui Terrier. Acesta cântări în mână pachetul. Îl privi pe domnul Cox.

— E şi bonus, spuse domnul Cox.

După asemenea detalii de limbaj, îţi dădeai seama că franceza nu era limba lui maternă. Altfel, nu avea niciun accent.

— Mersi.

— Se zvoneşte că te retragi, Christian.

— Se zvoneşte? Mă mir.

— Ţi-ai vândut maşina, ţi-ai luat alta, ai anunţat că renunţi la apartament. Diverse alte lucruri.

— Bun, zise Martin Terrier. Mă retrag.

— Am impresia că n-ai de gând să lucrezi pentru altcineva. Te retragi pur şi simplu. Înţeleg prea bine. Oricum, trebuia să fi vorbit cu mine despre asta. Nu poţi să dispari fără să mă anunţi.

— Şi totuşi asta am să fac.

— Nu suntem de acord, remarcă domnul Cox. Evident, nu putem să te constrângem, nu cu genul de muncă pe care o faci.

— Mă gândeam eu.

Terrier zâmbi.

— Compania pregăteşte un proiect important, spuse domnul Cox. Doar unul, legat de tine. După aceea, poţi să le retragi. Îndrăznesc să spun că noi îţi vom uşura viaţa. Ştii că putem să ţi-o uşurăm. Sau, din contră, putem să-ţi creăm o mulţime de probleme.

— Nu vă sfătuiesc să încercaţi să mă enervaţi.

Terrier zâmbi din nou.

— Pentru proiectul ăsta pe care îl avem poţi să faci o ofertă. Să spunem o sută cincizeci de mii de franci francezi?

Terrier clătină din cap.

— Două sute de mii, zise domnul Cox.

Terrier se ridică în picioare, cu pachetul maro la subraţ.

— Îmi pare rău. Cu niciun preţ. Acum plec.

Mergând destul de nonşalant, se retrase cu spatele până la scări, ţinând coletul sub braţul stâng şi braţul drept pe jumătate îndoit. Ochii lui erau aţintiţi alunecau când spre domnul Cox, când spre tipul mărunt de pe terasă.

— Păcat, spuse domnul Cox. Drum bun. Dacă vrei să intri din nou în legătură cu mine, dă un mic anunţ în *Le Monde,* la rubrica „L'agenda du Monde". Să nu încerci niciodată să iei legătura cu mine pe alte căi.

— Adio, spuse Terrier.

Coborî scările, ieşi, traversă curtea pavată, străbătu un pasaj acoperit, apoi o verandă. Se îndreptă spre Sena, făcu semn unui taxi marca Mercedes care trecea prin zonă, merse cu el până la Barbes, luă metroul, schimbă de două, trei ori direcţia şi ieşi din nou la suprafaţă la staţia Notre-Dame-de-Lorette. Stabilise o întâlnire cu omul lui de contact la ora unsprezece, prin urmare ajunsese mai devreme. Aşteptă la barul unei cafenele, având în faţă un espresso cu gust de piele tăbăcită.

Faulques, omul de afaceri, locuia la parterul unui imobil de pe Rue de la Victoire, în dosul unei curţi. Avea două cămăruţe, dintre care una îi servea drept birou. Lăsa câteodată uşa dintre ele întredeschisă, aşa că în cealaltă cameră se ghicea un pat nefăcut, cu lenjerie cenuşie. Faulques era mic de statură, urât, chel, plin de puncte negre, cu o mustaţă stupidă şi neîngrijită; fie vară, fie iarna, îşi primea musafirii îmbrăcat în cămaşă şi pantalonii de stofă cu bretele elastice înguste, încrucişate la spate. Era volubil, agitat şi fuma trabucuri Toscanelli tari ca piatra care se stingeau singure tot timpul.

— Nu inspir încredere, îi spusese lui Terrier într-o zi. Lumea n-are încredere în mine, pentru că arăt jalnic. Da! Da! Arăt jalnic, domnule Charles, am mutră de pungaş! declarase el, deşi Terrier nici nu încercase să îl contrazică. Un bun consilier financiar trebuie să lase impresia de prosperitate. Asta crede lumea. Dar eu, eu n-am timp. Vreţi să ştii de ce?

— Da, spusese Terrier răbdător.

— Pentru că mă ocup tot timpul de bani, îi spusese Faulques cu un aer triumfător. Îi rulez. Asta îmi place. Nimic altceva nu mă interesează. Nici haleala, nici tăvăleala, nici să mă îmbrac mai bine, nici nimic. Înţelegeţi ce înseamnă să aveţi un singur lucru în cap?

— Poate.

Faulques clătinase din cap cu o expresie de neîncredere, apoi îi arătase lui Terrier o fotografie cu cele două fiice adolescente ale sale, pe care le vedea o dată pe lună – era divorţat.

La ora unsprezece, Terrier sună la Faulques, îi dădu banii cash

care se găseau în pachetul maro şi instrucţiuni detaliate. Faulques luă notiţe şi făcu nişte observaţii. Apoi, Terrier plecă.

Începuse să ningă, cu fulgi mici şi apoşi, care se şi topeau la contactul cu solul. Terrier luă din nou metroul până la staţia Opera şi ajunse acasă cu taxiul.

Când intră pe palierul lui, Terrier observă că uşa apartamentului său era uşor întredeschisă. Se lăsă într-un genunchi, scoţându-şi arma HK4 de sub vestă. Ţinând arma cu ambele mâini spre pragul uşii, rămase o clipă nemişcat. Respira încet, pe gură, ca să audă mai bine. Nu auzi nimic în afară de zgomotele îndepărtate ale străzii şi ale pianului de la etajul al treilea, la care cineva încerca în zadar şi cu încăpăţânare să execute impecabil primele douăsprezece măsuri din sonata *Patetica.*

Dintr-odată, Terrier se năpusti în faţă, deschise uşa cu o lovitură de umăr şi se rostogoli pe jos până în mijlocul studioului. Întins pe spate şi după ce îşi aţinti, cu mişcări rapide, ochii şi ţeava pistolului în toate direcţiile, bărbatul se relaxă încet şi îşi coborî braţele. Îşi lăsă mâinile – una era încă încleştată pe armă – să se odihnească pe coapse. Nu era nimeni în casă. Pianistul de la etajul al treilea se lăsase păgubaş şi nu se mai auzea nici măcar ticăitul ceasului. De fapt, ceasul era spart. Şi mobilierul era distrus, fotoliile, sfâşiate, lenjeria de pat, ruptă, pick-upul, dezasamblat. Valizele lui Terrier fuseseră sfâşiate cu un cuţit, iar lucrurile lui, înşirate prin întregul apartament, rupte şi murdărite. În chicinetă, uşile dulapurilor fuseseră smulse şi vesela, spartă.

Terrier se ridică în picioare, băgă pistolul HK4 la loc în tocul lui din pânză, de pe umăr, şi închise uşa de la intrare; nu fusese forţată. Trecu în chicinetă. Pe linoleum se găsea un talmeş-balmeş de muştar, făină, zahăr, condimente, băuturi alcoolice, vase sparte şi gunoaie.

— Soudan! strigă cu blândeţe Terrier.

Făcu zgomote uşoare pentru a-l încuraja pe motan să se arate. Avea sprâncenele încruntate. Merse să se uite sub pat, apoi se întoarse spre chicinetă înjurând printre dinţi.

Pe frigider era o mică legătură de chei aşezată pe o foaie de hârtie. Terrier cercetă cheile şi citi mesajul de pe foaie, care spunea: „Îl iau pe Soudan. N-ai decât să crăpi”. Alex se şi semnase.

Terrier băgă cheile în buzunar şi clătină din cap. Privirea i se înseninã. Râse în linişte, clătină iarăşi din cap, măsurând din priviri, cu o mină morocănoasă, toată acea mizerie.

Îi luă mai bine de trei ore ca să cureţe mizeria şi să facă ordine în apartament. Îşi puse deoparte lucrurile rămase intacte. Restul fu băgat în bagajele sfâşiate pe care Terrier le legă cu sfoară şi le duse jos la gunoi împreună cu restul mizeriei. Trebui să facă mai multe drumuri. Profită de unul dintre aceste drumuri pentru a merge la un magazin Prisunic din apropiere, de unde cumpără o valiză şi o geantă. Odată reîntors în apartament, aranjă în ele lucrurile care îi rămăseseră.

Apoi strânse din buze. Ridică receptorul telefonului rămas intact şi formă un număr. Chiar după primul ţârâit, se auzi o voce de la celălalt capăt al firului.

Hună ziua. Nu închideţi, se auzi vocea lui Alex. Aţi sunat la Alexa Metayer. Lipsesc câteva ore. La semnalul sonor, Lăsaţi-vă numele şi numărul de telefon, ca să vă pot suna după ce mă întorc.

Terrier ridică din umeri şi puse receptorul în furcă. Termină ce avea de făcut, după care luă din nou telefonul pentru a-şi suna proprietarul, care locuia în acelaşi imobil, la primul etaj. În timp ce bărbatul urca scările, Terrier sună la garaj şi ceru să i se aducă maşina.

— Aoleu! exclamă proprietarul la vederea stricăciunilor şi scoase un fluierat.

— Să lăsăm baltă înţelegea pe care am făcut-o înainte, spuse Terrier. Vă las ce rămâne din mobilier. E bine aşa?

— Bun, da, zise proprietarul după o clipă de gândire. Nu vreau să fiu al naibii. Ce s-a întâmplat?

— O tipă care s-a enervat. Ştiţi cum e.

— Bruneta drăguţă?

Proprietarul îşi luă un aer atotştiutor.

— N-aş fi zis, uitându-mă la ea. Am văzut-o plecând înainte de prânz. Nu ştiu când a venit.

Îi făcu cu ochiul lui Terrier, care îi întoarse spatele. Telefonul sună. Terrier răspunse.

— Aş vrea să vorbesc cu Luigi.

Era o voce şuierătoare, stridentă, neobişnuit de ascuţită. Tipul (sau tipa) de la celălalt capăt al firului fie se folosea de un gadget tip vocoder pentru a deforma sunetul, fie era o persoană

surdomută care învăţase să vorbească.

— Ce număr căutaţi? întrebă Terrier.

Se întrerupse. Terrier închise telefonul. După o clipă, telefonul începu să sune din nou.

— Alo?

— Nu reuşesc să iau legătura cu Luigi, spuse vocea deformată. Sunt furios. Cineva ar trebui să plătească pentru asta. Poate că dumneata.

— Lămuriţi-mă, spuse Terrier.

Se auzi un zgomot, poate nişte râsete înfundate, iar apoi convorbirea se întrerupse. De data aceasta, telefonul nu mai sună. Cineva sună însă la uşă. Dar nu era decât tipul de la garaj care venise să anunţe că automobilul Citroën DS21 era în faţa uşii. Terrier îşi băgă în buzunar cheile de la maşină şi-i îi dădu un bacşiş angajatului, care plecă. Câteva clipe mai târziu, Terrier şi proprietarul coborâră scările împreună.

— O să ne lipsiţi, zise proprietarul. Eraţi locatarul ideal. Liniştit, tăcut, de toate. Dacă înţeleg bine – îi aruncă lui Terrier un zâmbet complice – aveaţi drame secrete…

— N-aş numi asta o dramă, spuse Terrier.

Era 17.30. Terrier îşi îndesă bagajele pe bancheta din spate a Citroënului DS21, luat la mâna a doua, se urcă la volan şi demară. Coborî pe un drum secundar în direcţia Porte de Versailles, apoi se strecură în traficul greoi şi foarte aglomerat. Un Ford Capri vechi, gri-deschis, cu capota de-un negru mat, începu să-l urmărească.

04

Pentru a intra pe autostrada spre sud, Terrier întoarse în zona Porte de Versailles, supraaglomerată. Băgă de seamă că un Ford Capri făcu acelaşi lucru. Străbătând fluxul de automobile şi de gaz de eşapament, o luă pe bulevardele periferice, până la Porte d’Orléans, apoi pe ruta de acces spre autostradă şi ajunse, în cele din urmă, pe autostradă. Fordul se zărea şi acum în urma lui.

Pe la 18.30, Terrier se afla la numai 30 de kilometri de Paris, dar traficul începea să se fluidizeze. Fordul se vedea în continuare, mult în urma lui. Terrier acceleră la 125 de kilometri pe oră, iar Fordul făcu la fel. Apoi reduse viteza la 90 de kilometri pe oră. Fordul păstra o distanţă considerabilă.

Apropiindu-se de zona de parcare din Achères, Terrier încetini şi mai mult. Luă în considerare ora târzie şi traficul. Era încă lumină şi treceau multe maşini. Terrier nu opri, acceleră din nou şi păstră acum viteza constantă. Din când în când, arunca o privire în oglinda retrovizoare. Se lăsa noaptea.

Pe la 22.30, Terrier se afla nu departe de Poitiers. Când văzu un panou care indica o benzinărie, frână uşor şi prelung. Încetini progresiv, iar stopurile luminară ceva vreme. Părăsi autostrada, se opri sub porticul staţiei de alimentare, făcu plinul şi diverse verificări, apoi îşi şterse parbrizul.

Şi Fordul avea nevoie de carburant. Se opri sub portic, la o oarecare distanţă de Citroën. Terrier merse să urineze în toaleta benzinăriei. Întorcându-se la maşina sa, trecu prin spatele Fordului şi aruncă o privire spre urmăritorul său, care nu coborâse din maşină. Era un tânăr înalt şi slab, palid la faţă, cu o vestă neagră din piele, ochelari de soare negri şi o claie de păr negru, zbârlit. Terrier se întoarse la maşina sa, plăti angajatului de la benzinărie şi se urcă la volan. O lapoviţă uşoară se învolbura în lumina portocalie a felinarelor. Terrier porni maşina şi se duse să caute un loc de parcare, în spatele restaurantului cu autoservire.

Tot mobilierul restaurantului era din plastic portocaliu şi negru şi nu se mai zărea niciun client. Nu era genul de local în care să zăboveşti la masă. În timp ce-şi punea felurile de mâncare alese pe tava de autoservire, Terrier văzu cu coada ochiului Fordul Capri, care ajungea la rândul său în parcare. Opri, dar şoferul nu coborî.

Pe când Terrier mânca, un Volvo îşi făcu loc în parcare. O brunetă la vreo patruzeci de ani, destul de drăguţă, cu un ten frumos, coborî din maşină şi intră în restaurant, împreună cu doi copii. Femeia îi mustra şi îi dezmierda, calmă, răbdătoare şi fermă. Terrier o observa. Avea o expresie atentă şi aprobatoare. Toanele celor doi puşti îl făcură să schiţeze un surâs.

După ce termină de mâncat, Terrier se întoarse la Citroënul său. Aruncă o privire spre Fordul Capri, parcat la treizeci de metri de el, chiar atunci când în maşină cineva îşi aprindea o ţigară. Luă valiza de pe bancheta din spate, o deschise pe scaunul din faţă şi scoase cutia în care pusese pistolul HK4 înainte să plece. Montă o ţeavă .380 ACP, umplu încărcătorul şi armă. Îşi puse pistolul automat în buzunarul lateral al gecii de

piele şi coborî din maşină. Era frig. La marginea parcării, se vedeau o mulţime de troiene. Felinarele portocalii luminau slab. În automobilul Capri, tânărul palid fuma o ţigară americană. Aruncă o privire disperată spre Terrier când îl văzu că se apropie.

— De ce mă urmăreşti?

— Poftim?

Prin geamul deschis, Terrier îi aplică tânărului o lovitură între ochi, cu patul revolverului său HK4. Ţigara îi căzu din mână. Năucit, tânărul inspira adânc, cu gura lui mică; figura îi era stâlcită. Terrier deschise portiera, îl apucă pe tânăr de puloverul său alb şi îl smulse de pe scaun. Îl întinse pe jos. Tânărul încercă să se redreseze. Terrier îi dădu un picior în cap, iar el încetă să se mai mişte. Terrier îl buzunări. Din acel moment, avea zece sau cincisprezece minute până când mama cea drăguţă şi puştii ei aveau să revină la maşină.

Tipul palid avea în buzunare un briceag cu lame multiple, nişte chei, un portmoneu din imitaţie de piele, un pachet de Winston, o brichetă Bic şi un portofel de genul celor pe care le vând negrii pe stradă. În portofel, Terrier găsi 500 de franci, în bancnote noi de o sută, prinse cu o agrafă, şi trei bancnote uzate de zece franci; cupoane pentru benzinăriile Mobil; un buletin, un carnet de asigurare medicală, un permis de conducere, un certificat de înmatriculare şi o asigurare auto pe numele Alfred Chaton; o scrisoare de amor de la o fată. Asta era tot. Aşa-numitul Alfred Chaton începea din nou să mişte. Terrier îl ciupi de tâmple ca să-şi vină mai repede în simţiri, apoi îl apucă strâns, îl izbi cu capul de caroserie şi, ţinându-l de păr, îl lipi cu faţa de mânerul portierei din spate. În cele din urmă, îl aşeză pe jos, cu spatele la Capri, şi îl pălmui.

— Stai aşa, Doamne Sfinte, nu eşti întreg la minte! zise Alfred printre gemete. Nu ştiu nimic! Sunt doar o santinelă!

— De ce mă urmăreşti?

— Aşa mi s-a cerut.

— Cine ţi-a cerut?

— Nişte tipi.

Terrier îi dădu un şut în splină. Alfred căzu spasmodic pe o parte, zvârcolindu-se şi scoţând gemete ascuţite. Terrier îi prinse nasul între degetul mare şi arătător, obligându-l să respire pe gură şi împiedicându-l astfel să ţipe, în timp ce

bruneta cu cei doi puşti urcau în automobilul lor Volvo, la cincizeci de metri distanţă, şi plecau.

— Cine? repetă Terrier. Vrei s-o iau de la capăt?

— Nu, vă rog. Nişte tipi. Rossi. Italieni.

Deodată, Terrier îşi aminti numele de Rossi. Îşi aminti de Luigi Rossi, cum apăruse el cu motocicleta pe serpentinele care leagă Albenga de Garessio, în nordul Italiei, şi, culcat între stânci, sub o mică movilă din crengi de brad, cu ochelarii Polaroid la ochi, Terrier îndepărtase protecţia antizăpadă de pe ţeava puştii sale Vostok, îl ochise pe motociclist, îşi ţinuse răsuflarea, trăsese siguranţa, iar Luigi Rossi se prăbuşise pe carosabilul ud şi încercase să se ridice, când al doilea glonţ de 7,62 îl nimerise drept în frunte, şi bucăţi din caschetă şi din cap zburaseră în toate părţile, iar Luigi Kossi căzuse din nou, cu faţa lipită de carosabilul ud, mort fără urmă de îndoială. Terrier se urcase imediat în Peugeot-ul său 403 – avea cauciucurile echipate cu lanţuri antiderapante –, o luă pe drumul forestier şi se întoarse la Torino.

Îşi amintea. Pe atunci era începător. Domnul Cox îi dăduse douăzeci de mii de franci.

— Au şi nişte prenume, tipii ăştia ai tăi, Rossi?

— Nu mi-au zis.

— Ţi-au zis numai că îi cheamă Rossi, sugeră Terrier.

— Da. De fapt, nu. I-am auzit vorbind între ei. Sunt fraţi sau veri sau ceva pe-acolo. Nu ştiu.

— Sunt fraţi sau veri şi nu îşi spun unul altuia pe numele mic, ci pe numele de familie?

— Nu ştiu. Da.

— Mă gândesc că ai putea să mi-i descrii, spuse Terrier.

— Absolut, spuse tânărul palid.

— Urcă în maşina ta.

Alfred Chaton se strecură în automobilul Ford Capri, cu chipul schimonosit de frică şi durere.

— Ce-o să-mi faceţi? Eu nu sunt decât o santinelă, pentru numele lui Dumnezeu! Vă zic tot ce vreţi.

— Tu mi-ai spart apartamentul?

— Ce? Nu. Nu.

— Ştii cine a fost?

— Habar n-am.

Terrier îl apucă de guler, cu mâna stângă, şi îl împinse în

spatele automobilului. Se urcă în acelaşi timp la volan, scoase pistolul automat şi lipi ţeava armei de grumazul tânărului palid.

— Cel mai important, nu te mişca.

Tânărul clipi. Terrier apăsă bricheta auto. Tânărul nemişcat îi urmărea gesturile cu privirea.

— Am să-ţi ard un ochi, spuse Terrier.

— De ce? De ce? Sunteţi un dement!

Tânărul izbucni în plâns. Cu un declic, bricheta se aprinse, aşteptând să fie folosită.

— Aşa mi-au zis să vă spun! strigă tânărul. Mi-au zis să vă urmăresc, că o să mă reperaţi şi să vă zic că m-au plătit nişte tipi pe nume Rossi! Mă jur, e adevărul adevărat!

— Cine?

— Nu ştiu. Nu-i cunosc. Să vi-i descriu.

— Nu merită, spuse Terrier.

— Nenorociţii! strigă tânărul palid. Au pretins c-aţi fi un tip simpatic, c-o să mă zgâlţâiţi un pic poate, dar că tot ce tre' să fac e să zic că sunt o santinelă şi să vă dau numele fraţilor Rossi şi-o să mă lăsaţi în pace! Acum o să mă lăsaţi în pace, nu-i aşa?

— Sigur că da.

Terrier se trase puţin în spate pe scaunul său şi îndepărtă ţeava revolverului HK4 de grumazul tânărului. Acesta îşi masă gâtul, plângând.

— Ah! Mulţumesc, mulţumesc!

— Transmite-i acest mesaj domnului Cox, îi spuse Terrier, trăgându-i un glonţ în inimă.

05

Terrier se opri la un hotel spre miezul nopţii, la optzeci de kilometri de locul în care îl ucisese pe tânărul palid. La recepţie, o femeie cu părul blond vopsit, cu trăsături delicate, purtând un pulover gros, bleumarin, şi pantaloni de stofă, citea sub o lampă de birou. Sânii şi genele ei erau formidabile. Terrier nu-i dădu mai mult de douăzeci şi şase de ani. Ea îi dădu o cheie.

— Ce citiţi? întrebă el.

Fără să spună ceva, ea îi arătă coperta cărţii.

— E o poveste despre o călătorie în timp, spuse. Râdeţi? Vi se pare pueril?

— Deloc. Îmi plac călătoriile în timp, spuse Terrier. De altfel, sunt pe cale să fac una.

Fata îi aruncă o privire obosită şi ostilă.

— Încercaţi să-mi suscitaţi interesul?

— Nu tocmai, zise Terrier. Noapte bună.

Ajunse în camera sa, se spălă pe faţă, se schimbă în pijama, luă telefonul şi ceru numărul lui Alex. Era ora unu noaptea. Dacă o trezea, era numai bine. Dar, din nou, intră robotul. Aşteptă semnalul sonor. Nu avea nimic să-i spună lui Alex.

— Poţi să păstrezi pisica, idioato, zise el.

Peste noapte, începu să ningă. Nu se crăpase de ziuă şi încă ningea când Terrier părăsi hotelul. La scurt timp, ieşi de pe autostradă şi se îndreptă spre vest. Vremea proastă îl încetinea. Se făcu aproape amiază când Citroënul ajunse în Nauzac. Aici nu ningea.

Mergând cu viteză mică, Terrier parcurse aglomeraţia formată din toate sensurile. La un capăt al oraşului, o mică fabrică de parfumuri, albă şi joasă, fusese construită recent. În centru era trafic mare. De mai multe ori, Terrier fu cât pe ce să între greşit pe străzi cu sens unic. În vecinătatea subprefecturii, se zăreau borne de parcare, iar pe cele mai multe dintre ele se găsea câte un afiş galben minuscul pe care scria: *NU! Fără parcometre la Nauzac!* şi era trecută adresa unui comitet al riveranilor.

În cele din urmă, Citroënul DS părăsi centrul şi pătrunse în cartierul rezidenţial, unde opri în apropierea unui imobil luxos. Lăsând motorul pornit, Terrier ieşi pe trotuar. O clipă rămase nemişcat. Părea să ezite. Doar clipea foarte încet. Dintr-odată, pătrunse în imobil şi examină cutiile poştale din hol. O femeie originară din insulele Antile, care stătea de pază, ieşi din cabina sa. Terrier se întoarse.

— Căutaţi ceva?

Se întoarse spre femeie, dădu din cap că da, apoi că nu.

— Pe domnişoara Freux.

Femeia avu un aer perplex, apoi ridică bărbia, cu un aer atotştiutor.

— Domnul şi doamna Freux au decedat, spuse ea.

— Nu ştiam. Şi fiica lor?

Doamna Schrader? întrebă femeia. Doamna Schrader? repetă ea, văzând că Terrier nu răspundea.

— Da, zise Terrier în cele din urmă.

O linie subţire, albă, îi apăruse în jurul gurii.

— Locuieşte nu departe de aici, îl anunţă femeia. Am să vă

caut adresa exactă.

Intră din nou în cabina sa, lăsând întredeschisă uşa. Terrier se întoarse. Când femeie ieşi cu foaia de hârtie în mână, el ajunsese deja la maşină şi demarase.

Luă micul dejun în centru. Faţada imobilului care găzduia Brasserie des Fleurs data din secolul al XIX-lea şi fusese recent recondiţionată. Interiorul era plin de separeuri din piele, de mici pereţi despărţitori din lemn, de panouri de sticlă mată şi decorată şi de diverse alte elemente recente. Erau puţini clienţi. Terrier se instală într-un separeu. Un chelner sexagenar, cu ochii şterşi, purtând o bluză lungă şi o vestă neagră, veni să-i ia comanda. Terrier îl fixă cu privirea în timp ce comandă caltaboş şi o bere germană. Chelnerul luă comanda şi plecă. Când reveni cu mâncarea şi cu berea, Terrier îl bătu uşor, cu trei degete, peste cot.

— Nu-ți aminteşti de mine, Dédé?

Chelnerul Dédé îl măsură din priviri eu neîncredere, după care trase aer în piept. Ochii săi roşii se umplură de lacrimi.

— Mama naibii! şopti el.

Terrier îl invită să ia loc. Dédé aruncă o privire rapidă înspre bucătărie şi bar şi spuse că nu putea.

— Tre’ să mă ocup de sală, explică el. Martin Terrier! Mama ei de treabă, pentru numele lui Dumnezeu!

Îşi tamponă ochii şi fruntea cu cârpa pe care-o folosea la ştersul meselor.

— Ai devenit un domn. De te-ar vedea taică-tu acum!

— L-ar enerva, zise Terrier.

— Eşti cu afaceri pe-aici?

— Exact.

— Te-ai întors să vezi afurisitu’ ăsta de oraş. Te-ai întors să te pişi pe ei.

— Nu în mod deosebit, spuse Terrier.

Dédé dădu din cap, zâmbind maliţios. Se uita în gol, nu-l mai privea pe Terrier. Acesta din urmă se repezi asupra cârnaţilor.

— Ştii, nu tre’ să rămâi, şopti Dédé.

— Poftim?

— Asta-i o fundătură. Tatăl tău şi cu mine am fi făcut lucruri mari de-am fi rămas la Paris. Nu trebuie să trăieşti aici.

— Aşa e.

— Dédé! ţipă de după tejghea un presupus manager, un

bărbat mărunt, cu o mutră de şobolan şi trei fire de păr drept mustaţă.

Dédé mârâi, dădu din cap înspre Terrier şi se îndepărtă târâindu-şi picioarele. Terrier se strădui să mănânce jumătate din ce i se servise. Nu luă nici desert, nici cafea, lăsă pe masă suma datorată, umflată de un bacşiş gras, şi părăsi localul fără să-l revadă pe Dédé.

În DS se uită peste ghidul Michelin. Nauzac dispunea de circa şase hoteluri de categorie slabă şi de două localuri mai pretenţioase, dar mai învechite. Unul dintre ele primise pictograma neagră care însemna „liniştit”, iar celălalt la acelaşi însemn pe roşu, adică „foarte liniştit”. Terrier porni în direcţia celui de-al doilea hotel.

În capătul unei mici grădini în stil francez, se afla o clădire mare, construită din piatră de var, cu acoperiş de ardezie, cu o mulţime de turnuleţe şi de obloane mari din lemn, de pe care se cojea vopseaua. Aleea de acces pietruită era noroioasă. O sticlă goală de Kronenbourg zăcea pe peluza centrală, lângă un omuleţ din ceramică, iar în aer se simţea un miros puternic de grăsime prăjită. În interior arăta un pic mai bine, dar prăfuit, cu multe covoare, draperii, mobilier din lemn lăcuit. Se aflau acolo un tânăr recepţioner într-o vestă bordo şi, într-o ţinută vânătorească, o cameristă cu o coafură îngrijită, căreia Terrier îi lăsă bagajul. Ajunseră la cel de-al doilea şi ultimul etaj cu un ascensor foarte îngust, în mod evident adăugat mai târziu clădirii. Camera era spaţioasă şi avea plafonul înalt, un pat foarte mare şi mobilier vechi. Cada prezenta urme de rugină, dar era enormă şi masivă. Fără minibar. Terrier comandă o sticlă de JB, gheaţă şi un *pack* de *ginger ale*, precum şi o carte de telefon. Îşi turnă un pahar, luă telefonul şi o sună pe Anne.

— Anne Schrader la telefon, spuse ea. Vă ascult.

— Martin sunt, spuse Terrier.

— Alo? Ce număr căutaţi?

— Anne, Martin Terrier la telefon.

— Aţi greşit numărul, se auzi vocea neutră, iar Anne închise.

Terrier oftă uşor. După ce rămase o clipă nemişcat, răsfoi cartea de telefon şi găsi numărul fabricii de echipamente electrice Freux. (De fapt, era vorba despre o mică întreprindere care folosea exclusiv munca manuală pentru montarea de electrofoane din piese fabricate în altă parte.) Sună şi ceru cu

Felix Schrader. Fu întrebat cine îl căuta. Îşi dădu numele. Apoi i se făcu legătura cu Felix.

— Tintin! exclamă Félix Schrader. Martin Terrier! Chiar tu eşti? Unde eşti?

Vocea lui suna ciudat. Încerca note de bariton, dar aluneca spre contratenor la sfârşitul fiecărei exclamaţii.

— În oraş. M-am întors.

— Te-ai întors. De tot? Încă nu ştiu.

— Formidabil! zise Felix, părând că se bucura sincer de vestea primită. Bem un pahar? Stai un pic.

Terrier aşteptă.

— Ce-ai zice să vii la masă la mine acasă? întrebă Felix după o clipă.

— N-aş vrea să deranjez.

Felix îi spuse lui Terrier că nu era niciun deranj, nici vorbă de aşa ceva, trebuia să vină, chiar în seara aceea.

— La spune, întrebă el, ştii că m-am însurat cu Anne Freux?

— Am auzit. Felicitări.

— N-ai de ce. Să-ţi dau adresa. Diseară la opt, de acord?

Terrier îi spuse că era în regulă şi-şi notă adresa. Se întinse în pat, cu paharul lângă el şi cu mâinile sub ceafă. Mai târziu, se trezi brusc, ud de transpiraţie şi cu gura uscată. Afară se lăsase seara şi în cameră era întuneric. Aprinse lumina. În oglinda dulapului, reflexia sa gălbuie îi privi cu neîncredere. Era doar şapte seara.

Din pricina stricăciunilor provocate garderobei sale atunci când îi fusese răvăşit apartamentul, Terrier nu avea prea multe ţinute la dispoziţie din care să aleagă. Intră în baie cu un costum albastru-fanat, o cămaşă albastră şi o cravată în dungi albastre. Îşi făcu duş, se bărbieri şi se schimbă. Zadarnic îşi perie dinţii insistent, nu reuşi să scape de gustul metalic pe care-l avea în gură.

Holul hotelului era puternic iluminat când coborî Terrier, iar mai multe persoane se îndreptau spre bar pălăvrăgind. Erau două sau trei cupluri înstărite şi un grup de bărbaţi cu voci impozante. Era limpede că toţi oamenii aceia erau trecuţi de patruzeci şi cinci de ani şi nu o duceau deloc rău cu banii.

La un bar se vindeau ziare, ţigări şi fel de fel de mărunţişuri. Terrier cumpără un pachet de Gauloise şi aruncă o privire peste ziare. O fotografie nereuşită cu Alex era pe prima pagină a

ziarului *France-Soir.* Terrier îl cumpără şi ajunse la maşina parcată pe alee. Se uită la ceas şi aprinse plafoniera ca să citească ce scria despre Alex.

Fusese ucisă între miezul nopţii şi trei dimineaţa, după ce fusese violată şi îndelung torturată. Femeia de serviciu descoperise dimineaţa corpul neînsufleţit. Conform vecinilor ei, tânăra ducea o viaţă foarte libertină. Potrivit investigatorilor, fusese vorba despre cel puţin trei agresori. Poliţia susţinea că avea o pistă solidă.

În timp ce citea, Terrier îşi apropie degetul mare şi arătătorul de faţă şi îşi netezi mecanic sprâncenele. Apoi aruncă ziarul pe podeaua maşinii, stinse plafoniera şi îşi trecu palma peste frunte, pentru a o descreţi. O clipă păru să stea pe gânduri. Nu dădea impresia că ar fi în stare de şoc. Poate că simţea un oarecare regret. Cu siguranţă, căzuse pe gânduri. Într-adevăr, faţa îi era crispată.

După o clipă, plescăi din limbă şi porni maşina. Sprâncenele-i rămaseră încruntate tot drumul.

Casa familiei Schrader părea a fi o cabană elegantă din lemn, vopsită în alb şi albastru-viu, cu o grădină bine îngrijită, în mijlocul unui cartier de reşedinţe similare. Deasupra uşii de la intrare era un acoperiş din lemn pentru o mică verandă şi, sub el, o lanternă electrică, ce se aprinse imediat cum Terrier sună. Iar când uşa se deschise, apăru Anne, în plină lumină şi la fel de frumoasă cum şi-o amintea.

06

Îşi aminteşte. Anne Freux îi promite să-l aştepte zece ani. — îţi cer zece ani, îi spuse Martin. Poate mai puţin, dacă am noroc. Dacă n-am, mi-ar trebui zece ani, am calculat.

Anne jură să-l aştepte. Îl sărută printre lacrimi. Ea are şaisprezece ani şi jumătate, Martin are optsprezece, este înalt, voinic, naiv şi se pricepe la calcule. Nici calculele lui nu sunt mai inteligente.

În acea noapte, îşi ia rămas-bun de la Dédé. Nu-i spune nimic tatălui său. Charles Terrier, tatăl lui Martin, a sosit la Nauzac la scurt timp după cel de-al Doilea Război Mondial, împreună cu soţia sa, însărcinată, şi cu Dédé, un camarad. Cei doi bărbaţi au făcut ceva bani din fier vechi şi deşeuri, mai ales din recuperarea metalelor neferoase. Era perioada în care şarlatanii

mai mici sau mai mari, cei mai mulţi din Auvergne, se războiau între ei pentru a recupera cât mai multe surplusuri militare, prin şpagă, combinaţii, adeseori furând unii de la alţii, uneori chiar împuşcându-se. Charles Terrier a fost împuşcat în cap cu un pistol semiautomat Mauser, iar glonţul i-a rămas acolo, pricinuindu-i tot soiul de crize, mai ales când bea. S-a lăsat de băut. După spusele lui Dédé, a fost un tip destul de rău înainte de a fi rănit. Apoi s-a însurat cu o scorpie şi s-a lăsat convins de Dédé să părăsească regiunea parizianã, unde, din mai multe părţi, atmosfera începea să devină din ce în ce mai tensionată pentru ei, şi să se instaleze în sud-vest, unde să se reprofileze pe creşterea vizonilor.

— O viaţă sănătoasă, i-a spus Dédé. Ai să redevii tu însuţi.

Vizonii mor, banii se duc pe apa sâmbetei, se naşte Martin, iar maică-sa o ia din loc, împreună cu un şofer care a petrecut două zile la Nauzac, având o osie ruptă. Mama îl lasă în urmă pe Martin. Charles Terrier îl creşte aspru pe băiat. Dédé se ocupă şi el de puşti şi se arată mai amabil şi mai binevoitor faţă de el. Mai târziu, când Charles Terrier vrea să-şi trimită fiul la muncă, Dédé este cel care-l convinge să-l dea mai degrabă la liceu. Când împlineşte şaisprezece ani, tot Dédé îl duce în weekend la Paris şi îl dă pe mâna unei prostituate din cartierul Madeleine, ca să-l dezvirgineze. În plus, îi cumpără un ciclomotor, Mobylette.

La liceu, Martin umblă cu tot felul de burghezi, cărora le împrumută motocicleta sa. Datorită ciclomotorului, este primit în cercul copiilor de bani gata, unde se îndrăgosteşte nebuneşte de Anne Freux, care poartă haine scumpe şi ciorapi fumurii, foarte fini şi subţiri, şi se dă cu parfum Guerlain.

Toţi o vor pe Anne Freux, care se mulţumeşte să râdă, scuturã din bucle şi se îndepărtează, dar nimeni nu reuşeşte să se atingă de ea. Martin plăteşte scump pentru un curs de întărire a musculaturii prin corespondenţă. Dar n-are trecere la fetele din grup, care îl consideră cam necioplit. Aşa că se reorientează şi are o aventură cu o muncitoare de la întreprinderea Freux. Dar o astfel de fată nu corespunde standardelor sale.

Totuşi, într-o sâmbătă seară, când Anne i-a cerut s-o conducă acasă, după o serată la care se dansase pe muzica lui Miles Davis, cei doi se îmbrăţişează pătimaş. Martin o întreabă apoi

dacă ea i-a cerut s-o conducă acasă doar ca să scape de ceilalţi. Fata protestează vehement. El îi mărturiseşte cât de stânjenit se simte din pricina condiţiei lui modeste, iar fata protestează din nou. Îi spune lui Martin că-l găseşte mult mai interesant decât ceilalţi, şi asta tocmai datorită originii lui sociale şi pentru că ceilalţi sunt nişte puşti răsfăţaţi, nu ca el, care este obişnuit cu adevărate greutăţi ale vieţii – munceşte vara în loc să plece în vacanţe, trebuie să se lupte ca să supravieţuiască, şi toate acestea îl fac mai matur şi mai profund.

Dar când Martin îi vâră limba în gură, pare surprinsă, iar, când încearcă să se frece de ea, fata se desprinde din strânsoare, îi spune noapte bună şi dispare, uşor îmbujorată, intrând în clădirea mică şi cochetă, care va avea mai târziu drept paznic o femeie din Insulele Antile.

Sâmbăta următoare, Martin îi spune c-o iubeşte. Apoi lucrurile îşi urmează cursul firesc. În timpul vacanţei de vară, Anne nu răspunde foarte des la scrisorile pe care i le trimite Martin, rămas să muncească în Nauzac. Dar la întoarcere ea îl sărută mai cu foc şi acceptă mângâieri mai îndrăzneţe. Iar la începutul lui octombrie, spre stupoarea lui, Martin este invitat să ia masa la familia Freux. Pentru această ocazie specială, îşi pune cravată şi împrumută o cămaşă şi butoni de la tatăl său. La masă, supus tirului de întrebări venit din partea părinţilor Freux, băiatul răspunde stângaci şi foloseşte greşit tacâmurile. Ameţit după ce a combinat vinul alb cu cel roşu, devine guraliv spre finalul mesei, iar vocabularul său se înrăutăţeşte.

După ce termină de mâncat, tatăl lui Anne îl convoacă în biroul său. Îi dă de înţeles tânărului că nu-l aşteaptă vreun viitor strălucit, în timp ce Anne se va mărita într-o bună zi cu un tânăr din aceeaşi clasă socială. În concluzie, îi ordonă lui Martin să nu se mai vadă cu fiica lui şi îl dă afară din casă, pe scara de serviciu.

În seara aceea, orbit de furie şi de umilinţă, Martin aproape că se ia la bătaie cu tatăl său, pentru că Charles Terrier e beat şi pus pe harţă din pricina cămăşii şi a butonilor împrumutaţi. Din fericire, tatăl suferă una dintre crizele sale obişnuite, înainte ca situaţia să scape de sub control.

De ceva timp, Charles Terrier s-a apucat iarăşi de băut. Amicii lui Martin, nişte puşti din gaşca lui, i-au dat de băut la braseria unde Charles lucrează ca ospătar, amuzându-se peste măsură

de comportamentul lui agitat. Au continuat să vină şi în alte zile şi i-au făcut cinste. Au început să-i spună, în loc de Charles Terrier, Charlot.

Când ospătarul este concediat din pricina comportamentului său, filfizonii îl înconjoară, ruşinaţi şi puşi pe şotii. Împreună cu el, fac turul barurilor. De când Charles Terrier a început să bea din nou, şi-a reluat în forţă bufoneriile. Spre dimineaţă, bărbatul are un acces de furie. Filfizonii o iau din loc, care-ncotro. Charles Terrier porneşte aiurea pe străzile pustii, strigând că vrea să plece de-acolo, apoi fură o motocicletă şi, la primul viraj, îşi pierde echilibrul, cade şi se izbeşte cu craniul de bordura drumului.

— O să mă întorc, o să-i omor, o să-i târăsc prin noroi, o să-i fac să-şi mănânce propriul căcat, îi spune Martin lui Dédé, în zori, după ce a sărutat-o pe Anne, iar ea i-a promis că-l va aştepta zece ani.

Chiar dacă taică-său n-ar fi murit, Martin tot n-ar mai fi avut nimic să-i spună. În aceeaşi dimineaţă, fără să mai aştepte înmormântarea, ia trenul spre Toulouse, iar acolo se înrolează în armată.

07

Dar şi alte amintiri îi revin în minte.

— Şi dumneavoastră nu spuneţi nimic?

Terrier ridică din umeri.

— N-am nimic interesant de zis.

Ceilalţi doi combatanţi tocmai se lăudaseră cu originile lor, vorbiseră cu emfază despre înclinaţia lor pentru luptă şi, mai mult, după ce fuseseră puţin atenţionaţi, despre convingerile lor ideologice şi despre faptul că cineva ar trebui să se opună invaziei comuniste din Africa. Unul dintre tipi era englez, celălalt, german. Ei, Terrier, jurnalista şi negrul bărbos cu un aer de superioritate care o însoţea, în uniformă guvernamentală lipsită de însemne, se găseau în saloanele devastate ale unui hotel, o construcţie rezistentă. Ventilatoarele nu funcţionau, ferestrele erau sparte, iar după bar se găseau o mulţime de excremente, în ciuda faptului că băile erau la doi metri de bar. De cealaltă parte a geamurilor sparte, strada prăfuită era pustie şi albită de lumina soarelui. În mijlocul străzii, zăcea şi acum

cadavrul în pantaloni scurţi al unui rebel de vreo cincisprezece ani pe care oamenii guvernului îl omorâseră în bătaie cu puţin timp înaintea sosirii jurnalistei. La o distanţă de unu, doi kilometri se auzeau focuri de armă sporadice.

Cum jurnalista îl privea cu interes, Terrier îi spuse cu stânjeneală că avea acelaşi gen de trecut ca şi ceilalţi doi, doar că el făcuse serviciul militar normal, în Franţa, la paraşutişti.

— Şi vă place să luptaţi?

Terrier ridică din umeri.

— Nu neapărat.

— De ce sunteţi aici? Din convingere?

Jurnalista lua notiţe într-un carneţel. Avea părul blond, tuns scurt, şi ochii negri. Era destul de înaltă, durdulie, îmbrăcată într-un costum militar, atrăgătoare. În timp ce vorbea, vedeai cum i se mişca limba între dinţii albi.

Nu, spuse Terrier stânjenit. Eu o fac doar pentru bani.

— Mă interesează treaba asta, spuse jurnalista. Şi dumneavoastră, şi colegii dumneavoastră spuneţi întotdeauna la început că o faceţi numai pentru bani. Dar, dacă sapi un pic, începi să descoperi unele lucruri. În realitate, chiar aş vrea să găsesc pe cineva care e aici numai pentru bani.

Vorbea o franceză impecabilă.

— Dar nu prea cred. Mi-aş dori însă. Vreau să spun, să-ţi rişti viaţa numai pentru bani, e posibil aşa ceva, înţelegeţi la ce mă refer? Mă întreb şi eu.

Îşi tot lovea creionul de dinţii albi.

— Vreau să spun că am un plan de viitor.

— Un plan de viitor?

Italianca ridică din sprâncene.

— Las-o baltă, ah, nu contează, spuse Terrier.

Întâlni privirea negrului în uniforma fără însemne. Negrul zâmbea subtil.

— Nu, spuse italianca. Un plan de viitor?

— Fir-ar să fie, spuse Terrier. Vreau să-mi fac un capital. Mi-am dat zece ani. După care mă retrag, mă reorientez.

— În ce domeniu?

— Asta nu vă priveşte, doamnă.

Italianca se uita la el zâmbind, iar ochii ei negri erau chiar seducători. Uşa băii se deschise brusc. Ieşi de acolo un negru la vreo 30 de ani, purtând doar o pereche de pantaloni scurţi kaki

şi o cască vopsită în roşu, care începu să tragă asupra grupului, urlând.

În cinci secunde se auziră în jur de cincisprezece, şaisprezece focuri de armă. Când se lăsă din nou liniştea, germanul, englezul şi italianca era întinşi pe podea. Atacatorul adolescent era rezemat de cadrul uşii de la baie, îşi pierduse casca roşie, cu două găuri în inimă şi în figură – era mort. Terrier şi negrul erau în picioare, ţinând în ambele mâini două pistoale automate, într-o poziţie de tragere ireproşabilă. Se măsurară din priviri şi-şi zâmbiră subtil. Cei care se aruncaseră la podea începură să-şi revină, palizi la faţă. Negrul în uniformă se relaxă, îl bătu pe Terrier pe umăr, merse până la cadavru şi îi luă arma.

— Aş vrea şi eu să ştiu cine sunt nenorociţii care le furnizează puşti Armalite, spuse.

Şi el vorbea franceza la perfecţie.

Terrier vru să-i răspundă, dar genunchiul drept îi cedă sub greutatea corpului. Se trezi pe podea. Scutură din cap. Îl durea coapsa. Sângele şiroia din ea.

— Pansament compresiv, reuşi să articuleze cu greutate.

Mai târziu, se găsea într-un pat de hotel, complet letargic şi cu febră. Obloanele erau trase, iar ferestrele, deschise pe interior. Se auzeau focuri de armă în depărtare, la circa zece kilometri. Stanley, negrul, era aşezat la căpătâiul său cu o sticlă de votcă şi nişte lămâi şi îl privea zâmbind. Stanley avea pielea atât de neagră, încât era aproape invizibil în penumbră, atunci când nu zâmbea. Între focurile de artilerie se auzeau lamentaţiile înfricoşătoare ale cuiva, de undeva de prin hotel. Părea că un prizonier era torturat. Dar, dacă ascultai mai bine, îţi dădeai seama că nu era decât jurnalista italiană care îşi făcea de cap cu un tip.

— Războiul ăsta de-aici s-a terminat pentru dumneavoastră, observă Stanley. O să mai aveţi de lucru cu rana o lună bună. Aveţi vreun plan după aceea?

— Nu.

— Am o propunere pentru dumneavoastră, spuse Stanley. Am apreciat enorm felul în care aţi reacţionat azi.

— Poftim? se miră Terrier, care nu prea înţelegea ce voia să spună negrul.

— Toţi ceilalţi au fost la podea, spuse Stanley.

— Ah, da, mormăi Terrier. Da.

— Am o propunere, repetă Stanley.

Şi aşa fu recrutat Martin Terrier.

08

Anne Freux, soţia lui Schrader, clătină din cap când Terrier îi întinse fructiera. Se ridică de la masă şi se trânti pe un fotoliu, într-un colţ al camerei, trăgând din ţigara Kent şi privind în gol. Terrier luă o portocală şi începu s-o descojească impecabil, cu furculiţa şi cuţitul. Felix Schrader îl privea fascinat şi amuzat deopotrivă.

— Şi cu ce te ocupi, de fapt?

— Relaţii publice, spuse Terrier. E o firmă mare.

— Ai umblat prin lume.

Terrier ridică ochii, pentru o clipă, şi întâlni privirea amuzată a lui Felix.

— Puţin.

Felix se ridică, trecu de o uşă dublă cu geamuri, deschisă, şi începu să caute ceva în semiobscuritatea camerei sale de lucru, alăturate. Volume legate în piele acopereau toţi pereţii din jurul lui. Deschise un sertar şi reveni în sufrageria luminată aducând cu el o cutie de pantofi. Anne îşi mişcă brusc capul. Apoi strânse uşor din buze. Felix deschise cutia şi răsturnă ce se afla în ea pe faţa de masă. Se împrăştiară cam cincisprezece cărţi poştale. Fuseseră trimise din locuri foarte diferite: Nairobi, Geneva, Los Angeles, Colombo, Kyoto, Berlin, Tripoli, Manaus şi altele. Nu scria nimic pe ele, în afară de „Domnişoarei Anne Freux”, împreună cu de vechea ei adresă.

— Tu îi trimiteai astea? îl întrebă Felix.

— Ei bine, spuse Terrier. Ei bine, da.

— Credeam că le-ai aruncat, spuse Anne, fără să-l privească pe Felix.

Soţul ei zâmbi. Femeia îşi mai aprinse o ţigară, de la mucul încă nestins al celeilalte. Se ridică, deschise un mic bufet şi îşi turnă în jur de 20 de centilitri de coniac Martell într-un pahar pentru degustare.

— Nu crezi c-ai băut destul azi? o întrebă Félix.

— Du-te naibii!

Tonul lui Anne se înăspri brusc. Era o tânără destul de înaltă, bine tăcută, cu sâni plini, buze cărnoase şi ochi verzi, foarte deschişi la culoare, tenul palid şi părul blond, Ochii ei păreau să

nu exprime nimic. În colţurile ochilor şi ale gurii se zăreau pe pielea ei nişte linii fine. Dădu repede pe gât o înghiţitură mare de coniac.

— Am venit după Anne ca s-o iau cu mine, zise deodată Terrier, aşezând pe masă şervetul său.

Stând în picioare, cu palmele sprijinite de masă şi degetele răsfirate, Félix schiţă un surâs vag, visător.

— Nu mie trebuie să-mi zici asta, observă el, ci doamnei.

Terrier se ridică. Se clătina imperceptibil.

— Anne, spuse el.

Anne se ridică şi dădu pe gât tot coniacul din pahar.

— Mi-e somn. Urc.

Glasul îi şovăi puţin.

— Anne, repetă Terrier. Anne, pentru numele lui Dumnezeu!

Tânăra părăsi încăperea fără să se uite la nimeni. Terrier se repezi s-o prindă din urmă. Felix făcu un mic pas în lateral, iar Terrier fu cât pe ce să se izbească de el.

— Ce zici, pun de-o cafea pentru noi? propuse Felix. Am un espresor italienesc care face o cafea teribilă. Ştii să joci Mastermind?

— Ce?

Terrier îl privi de parcă ar fi fost nebun.

— Cafea? repetă Felix, pe un ton prietenesc.

Avea părul şi ochii negri, o figură de latin, cu tenul mat, pometii destul de proeminenţi, nasul uşor coroiat. Era mai mic de statură şi mai puţin lat în spate decât Terrier şi părea cu trei sau patru ani mai tânăr. Purta pantaloni gri de velur, o cămaşă sport şi o vestă de casă, din lână.

Să-nţeleg că nu vrei să bei o cafea cu mine? întrebă el, luându-şi o faţă decepţionată comică.

Nu, fir-ar să fie, mi se pare că nu eşti întreg la minte! strigă Terrier.

Ridică braţele, după care îşi sprijini pumnii pe picioare, oftă, făcu un pas înapoi, clătină din cap. Părea că se calmase.

— Ce-i? Ce-i? întrebă Felix cu nerăbdare. Vrei să ştii ce cred? Ai nevoie de părerea mea? Asta e? Zi, asta e? Mi se fâlfâie! Mi se fâlfâie! strigă el.

Apoi adăugă calm:

— Tu ai probleme cu capul, nu eu.

Terrier înaintă confuz şi, întinzând braţul drept, vru să-l dea

pe Felix la o parte din drumul său. Félix făcu un pas înapoi.

— Vreau să vorbesc cu Anne, spuse Terrier.

— E beată. Doarme. Sforăie.

Rânji.

Terrier îl plesni pe Félix peste gură cu dosul palmei. Félix făcu un pas înapoi.

— Vino în weekend, spuse el.

Îşi atinse buza cu un deget, apoi îşi examină degetul.

— Ţii minte căsuţa de vacanţă? Adeseori petrecem weekendul acolo. Vino sâmbătă, bine?

Terrier se uită la el.

— Hei, zise Felix râzând. Vrei să mă baţi sau ce?

— Scuză-mă, zise Terrier cu o voce joasă.

— Eşti scuzat.

Felix îl bătu uşor pe braţ.

— E jenantă toată situaţia asta pentru tine. Mă rog, în fine, nu. Ah, şi apoi barba!

Îi întoarse spatele lui Terrier.

— Nu vrei cafea? Poate un păhărel? Nu vrei să jucăm Mastermind? O lăsăm mai bine pe sâmbătă, poate?

— Mai bine, murmură Terrier.

Se întoarse, se îndreptă cu paşi iuţi spre ieşire, apucând din mers, în vestibul, haina lui de piele. Se urcă în Citroën, demară în trombă şi ajunse la hotelul la care era cazat. Era miezul nopţii.

— V-a adus cineva un colet, îi spuse recepţionerul cu vestă bordo, în timp ce-i întindea cheia.

— Daţi-mi-l.

Vi l-a dus camerista sus.

— A, bun, spuse Terrier.

— Era greu de tot, i-o aruncă recepţionerul, pe când Terrier urca în liftul îngust.

După ce descuie uşa camerei sale, Terrier o împinse cu piciorul, aprinse lumina şi cercetă cu neîncredere încăperea şi uriaşul colet cu bandă adezivă de jur-împrejur, pus în mijlocul covorului. După o clipă, intră şi încuie uşa. Aruncă o privire în şifonier şi în baie. Apoi dădu târcoale coletului, examinându-l din toate unghiurile. Se duse la valiza sa, scotoci înăuntru şi scoase un briceag Opinci. Ghemuit în faţa coletului, împunse de mai multe ori, scurt, eu briceagul în ambalaj, dând de fiecare dată

de ceva dur. Tăie într-un final banda adezivă, apoi, tot cu lama briceagului, străpunse cartonul şi începu să smulgă bucăţi din el. Apărură nişte muchii de metal şi plastic, precum şi suprafeţe de sticlă transparentă, dincolo de care se desluşea ceva verzui. Terrier smulse în sfârşit cartonul.

În pachet se găsea un acvariu etanş, plin cu apă. În acvariu plutea motanul Soudan, spintecat, cu ochii scoşi şi intestinele unduind uşor în apa întunecată de sânge.

09

Terrier rămase o clipă nemişcat, apoi se duse şi luă din valiză cutia armei HK4, pe care o deschise pe pat. Diferitele componente ale armei erau încă acolo. Bărbatul montă din nou ţeava de calibru .380 şi băgă arma automată în buzunarul vestei. Apoi sună la recepţie şi-l luă la întrebări pe bărbatul în vestă bordo.

— Păi, zise recepţionerul, de fapt, persoana nu şi-a dat numele.

— Descrie-mi-o.

— Păi, nu ştiu, a zis că trebuia să fie o surpriză, de fapt, şi să nu, mă rog…

— Pentru numele lui Dumnezeu! pufni Terrier nerăbdător.

— Domnule, scuzaţi-mă, spuse recepţionerul, care părea şocat şi speriat. S-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic. Descrie-mi persoana.

— Era o doamnă, spuse recepţionerul. Nu ştiu ce să vă spun. Părul negru, scurt, tunsă castron, e foarte la modă acum, cu breton, înţelegeţi? Ochi albaştri, un nas subţire şi lung, gura un pic căzută, ca a lui Jeanne Moreau, actriţa, ştiţi ce vreau să spun? Şi mai ce? Înălţime potrivită, poate un metru şaizeci şi trei. Un impermeabil din nailon bleumarin, încheiat până la gât, şi cizme albastre din piele. Avea o pălărie de ploaie în mână, asortată cu impermeabilul şi… ah, purta mănuşi lungi din piele, albastre. Fuma o ţigară cu filtru. Mi-a dat douăzeci de franci. Două bancnote de zece. E tot ce-mi amintesc. A, da. Dacă-mi permiteţi o părere, domnule, avea pielea uscată. Obrajii roşii, înţelegeţi? Dar ca atunci când te cojeşti după ce te-ai bronzat sau când ai o circulaţie proastă. Nu era chiar cuperoză, pentru că era o doamnă la vreo treizeci de ani, dar… Unele englezoaice sau scandinave au genul ăsta de ten. Mă tem că altceva nu-mi

mai amintesc. N-am simţul observaţiei şi n-am fost prea atent.

— Cum ar fi în cazul ăsta!

— Pardon? spuse recepţionerul.

— Nimic. A venit şi a plecat cu maşina?

— Presupun că da. Nu ştiu.

— Cum te numeşti?

— Philippe, domnule.

— Ei bine, Philippe, să mă anunţi imediat dacă persoana asta reapare. Te-aşteaptă un bacşiş. Oricum. Şi mersi.

— Pentru nimic, de fapt, domnule.

— Noapte bună, spuse Terrier.

Puse încet telefonul în furcă, scuturând din cap şi zâmbind. Apoi zâmbetul îi dispăru. Se întoarse la coletul desfăcut şi îndepărtă complet ambalajul de pe acvariu. În timp ce făcea asta, descoperi o carte de vizită pe care cineva scrisese, cu litere mari, cu un şablon de desen tehnic: „Cu complimente de la Luigi Rossi”. Terrier examină cu grijă cartea de vizită, apoi hârtia folosită ca ambalaj şi banda adezivă, punându-le chiar şi sub lumina lămpii de la capul patului, apoi, după ce rupse în bucăţele foarte mici cartea de vizită, aruncă totul la coşul de gunoi.

Bărbatul stinse luminile din cameră şi se apropie de fereastră, privind cu luare-aminte spre noaptea umedă şi lumina vagă, gălbuie, pe care becurile de la primul etaj al clădirii – destul de slabe în intensitate, la acel moment – o aruncau în jos, pe treptele platformei, pe aleea pietruită, pe câteva automobile închise la culoare, statice şi goale, care luceau.

După ce puse deoparte acvariul în partea de jos a dulapului, închise obloanele şi trase draperiile, Martin Terrier dormi, cu pistolul HK4 sub pernă, până aproape de ora opt dimineaţa.

În timp ce se îndepărta de hotel la volanul maşinii, cercetă discret împrejurimile şi oglinda retrovizoare, conducând la răstimpuri foarte repede, apoi foarte încet. Nu părea să-l urmărească vreo maşină.

La momentul acela, lângă groapa de gunoi exista un panou pe care scria *Interzisă aruncarea deşeurilor,* dar pe pantă se vedea aceeaşi debandadă de sticle sparte, coji de pepene, cutii de conserve, arcuri de suspensie auto ruginite, cârpe murdare, păpuşi dezmembrate. Terrier opri maşina pe cea mai apropiată porţiune plană de teren. Când şoseaua se goli de maşini, aruncă

acvariul. Acesta ricoşa o dată, apoi se sparse la a doua izbitură şi continuă să se rostogolească. Bucăţile de sticlă se Sparseră şi se pulverizară, apa se împrăştie, bucăţi de pisică moartă aruncate în toate părţile pe măsură ce obiectul se îndepărtă, sfărâmându-se şi împrăştiindu-se la baza gropii de gunoi, unde nu mai rămase altceva decât o grămadă de resturi nedesluşite şi inerte.

Terrier se întoarse la Citroën, se urcă la volan şi rămase un moment neclintit, Uitându-se frecvent în oglinda retrovizoare. Câteva maşini trecură cu viteză pe carosabilul ud. Nimic altceva.

Terrier se întoarse pe aceeaşi rută şi ajunse în centrul localităţii Nauzac. La poştă, apelă, dintr-o cabină telefonică, un număr din Paris.

— Unde eşti? întrebă Stanley.

Terrier nu răspunse la întrebare. Îi spuse lui Stanley atât cât consideră că era cazul: telefoanele primite înaintea plecării din Paris, apartamentul răvăşit, numele lui Luigi Rossi, moartea lui Alex, pisica.

— Dezgustător, spuse Stanley.

— Ai idee ce se petrece?

— Nu. Ar trebui să te întorci, Christian.

— Încearcă să afli.

— Dacă te întorci, spuse Stanley, o să ai parte de protecţia companiei.

— Încearcă să afli, repetă Terrier. O să te mai sun.

Închise şi se întoarse la hotel.

La recepţie fusese lăsat un mesaj pentru el: sunase Anne şi urma să sune din nou, aşa că nu era nevoie s-o sune el pe ea, pentru că avea să fie plecată. Terrier îi dădu o sută de franci recepţionerului Philippe.

— Bacşişul despre care vorbisem, spuse el şi se uită la ceas. Eşti de serviciu douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru?

De la şapte dimineaţa la unu noaptea, spuse bărbatul în vestă bordo.

O să dai ortu’ popii, remarcă Terrier.

— E temporar, spuse recepţionerul. Sunt ambiţios.

Terrier încuviinţă din cap şi urcă în camera lui. Transpira.

Merse în baie şi se uită la capul de duş, apoi se întoarse în cameră şi privi telefonul. În cele din urmă, se aşeză cu un pahar plin cu *ginger ale* şi cu un pic de scotch. Imediat, se ridică în

picioare şi merse să-şi lipească fruntea caldă de geamul rece al ferestrei. Privea vag spre parc şi peluză. Anne sosea în acel moment pe alee, la volanul unui Morris. Terrier o urmări cum parchează şi coboară din maşina ei micuţă. Anne intră în hotel. Terrier se duse grăbit la baie, smulgându-şi cămaşa de pe el. Se spălă în viteză, se dădu cu deodorant şi îmbrăcă o cămaşă albă, curată. Telefonul sună.

— Martin? Eu sunt.

— Urcă repede.

— Te sun de acasă, spuse Anne.

— Nu-i adevărat, spuse Terrier, eşti în hol. Urcă imediat.

Cu o singură mână, îşi vârî stângaci cămaşa în pantaloni.

— Bine.

O clipă mai târziu, se auziră bătăi în uşă.

— Nu rămân, spuse imediat Anne, strecurându-se pe uşa întredeschisă.

Terrier încuie uşa. Tânăra se învârtea în mijlocul încăperii şi părea să cerceteze mobilierul. Ochii ei nu exprimau nimic.

— Nu rămân, repetă ea. Voiam să încetezi să-ţi închipui că…

Ezită.

— Pot să beau ceva? întrebă ea.

Terrier îi turnă de băut. Ea dădu rapid pe gât o gură de alcool sec, după care întinse paharul, plescăind, ca să-i toarne din sticla mică de *ginger ale* pe care-o ţinea în mână. El îi turnă. Îi arunca priviri temătoare, cu ochii întredeschişi, precum o şopârlă la soare.

— Am venit să-ţi spun, zise Anne. Nu mai suntem puşti.

Îşi goli paharul.

Terrier îi zâmbi ironic şi îi turnă o porţie zdravănă de JB. Anne se aşeză oftând pe pat, sorbind din băutură. Terrier se aşeză lângă ea, îi luă capul în mâini şi o sărută. Ea îl lăsă. Avea buzele moi, pline şi parfumate de scotch.

— Opreşte-te, spuse ea după ce Terrier îi dădu drumul.

— Dezbracă-te.

Ea se dezbrăcă aproape complet.

— Şi chiloţii, spuse Terrier.

Ea îşi dădu chiloţii jos, se băgă în pat şi se întoarse cu faţa la perete, cu ochii închişi. Terrier se dezbrăcă rapid, cât pe ce să cadă în timp ce-şi scotea şosetele, şi se băgă şi el în pat. Nu îndrăznea s-o atingă pe Anne, căci avea mâinile îngheţate. Un

moment, rămaseră nemişcaţi. Terrier îşi dădu seama că îşi pierdea erecţia. Dădu să pună o mână rece pe coapsa tinerei, dar ea îl respinse cu o lovitură de cot şi sări din pat, trecând peste bărbat. Îşi înşfăcă hainele şi dispăru în baie, încuind uşa. Terrier se îmbrăcă la loc şi îşi aprinse o Gauloise. Mâinile reci îi tremurau. Anne îşi făcu din nou apariţia, complet îmbrăcată.

— Trebuie să mă întorc acasă, spuse ea. În orice caz, nu era ceva serios.

Terrier nu-i răspunse nimic. Muşchii din jurul gurii îi erau foarte contractaţi. Anne îşi ridică paharul de pe jos şi îl goli, după care ieşi în grabă din încăpere, îmbujorată.

10

După ce-şi termină ţigara, Terrier făcu un duş. Apoi părăsi hotelul, se urcă în maşină şi plecă în munţi spre o carieră abandonată, un loc izolat, unde făcu o serie de exerciţii de tir cu pistolul HK4. Se întoarse la hotel şi bău opt pahare de scotch. Pielea i se înroşi în dreptul pometţilor şi de jur-împrejurul ochilor. La 20.30, părăsi din nou hotelul şi se îndreptă spre Brasserie des Fleurs.

Localul era plin de lumini şi sufocant. Terrier se aşeză zâmbind la o masă mică, nu departe de o tânără roşcată, într-o rochie verde, pe care o remarcase de la intrare. Era mică de statură şi plinuţă, cu o claie de păr creţ şi braţe pline, fine, moi şi palide. Cu ea stăteau doi tipi care se tot aplecau în faţă ca să spună glume, făcându-i pe toţi să râdă zgomotos. Terrier comandă meniul zilei. Nu-l servi Dédé; el se ocupa de altă parte a sălii de mese şi nu-l observă pe Terrier. Mâncă tot uitându-se la roşcată. Meniul era surprinzător de dezgustător.

După ce termină de mâncat şi dădu pe gât câteva pahare de coniac, Terrier aruncă bancnotele pe masă şi se îndreptă spre roşcată, clătinându-se uşor. Tânăra îl privi cum se apropie. Cu limba ei roşie, lingea zahărul topit de pe fundul ceştii de cafea.

— Vii puţin cu mine până afară? o întrebă Terrier pe roşcată. Aş vrea să-ţi vorbesc.

— Du-te să te-mbeţi în altă parte, amice, zise unul dintre însoţitorii fetei.

Terrier luă ceaşca de cafea din mâna tipului care vorbise, un tânăr slab, brunet, şi i-o turnă în cap. Dédé îl zări pe Terrier şi se apropie îngrijorat, ducând un platou rotund sub braţul stâng.

Tânărul se ridică dărâmând scaunul şi strângând pumnii, cu cafeaua prelingându-i-se pe faţă. Roşcata izbucni în râs cu întârziere şi îşi muşcă un pumn. Terrier îi lovi pe slăbănog peste urechi eu ambele palme. Tânărul căzu în genunchi schimonosindu-se de durere şi îşi duse mâinile la urechi, eu ochii închişi. Strângea din dinţi pentru a se abţine să nu urle. Lacrimi îi ţâşniră din colţurile ochilor. Tovarăşul său, care se ridicase pe jumătate, se aşează la loc, încet.

— Vrei ceva? îl întrebă Terrier.

Celălalt spuse că nu. Dédé rămăsese pironit în loc, la o oarecare distanţă, eu ochii înlăcrimaţi, clătinând din cap. Clienţii din local urmăreau scena pe furiş.

Haide să-ţi luăm haina, îi zise Terrier roşcatei.

— Şi dacă nu vreau? întrebă ea, ridicându-se. Şi oricum n-am nicio haină, remarcă ea.

Terrier o prinse de braţ şi o trase după el. Ea privi în urmă şi surâse. În drum spre ieşire, trecură prin dreptul lui Dédé.

— Ai să începi şi tu ca taică-tău, nu-i aşa? întrebă bătrânul ospătar, când trecură pe lângă el.

Mai târziu, Terrier se trezi într-un pat în dezordine, care nu era, de fapt, decât o saltea pe podea, cu aşternuturi şi o cuvertură, într-o cameră mare, albă, cufundată în semiobscuritate (dar prin jaluzele se zărea lumina zilei). Hainele bărbatului erau împrăştiate şi mototolite pe o mochetă subţire. Mai multe chiştoace erau stinse într-o farfurie plină cu scrum, pe perete era un poster cu Marlon Brando în *Sălbaticul,* iar un electrofon difuza în surdină „Tokyo Joe” a lui Bryan Ferry. Terrier se uită la ceasul de la mână. Ora două după-amiaza. Cu siguranţă, nu două noaptea. Afară se auzea zgomot de motoare, iar, în imobil, ţipete de copii şi televizoare pornite. Bărbatul se ridică şi îşi trase chiloţii pe el. Roşcata intră în încăpere şi aţinti spre el pistolul HK4. Terrier se afla la trei metri de ea. Începu să clipească şi rămase complet nemişcat.

Roşcata se apropie surâzătoare, ţintuindu-l cu arma. Când ajunse la doi metri de el, Terrier trase vesta sa de pe spătarul unui scaun, apucând-o de guler, şi mătură cu ea spaţiul liber din faţa lui, lovind pistolul automat şi încheietura fetei. Arma zbură prin aer şi căzu. În aceeaşi clipă, Terrier plonjă pe podea, într-o extensie completă, şi o prinse pe roşcată de încheieturile mâinilor, trântind-o pe spate. Capul fetei se izbi cu putere de

mocheta subţire.

— Auu! Eşti ticnit! se văită ea, încercând să scape din strânsoare.

Terrier apucase deja pistolul automat şi, stând într-un genunchi, îl aţintea, cu ambele mâini, spre capul roşcatei. Constată că siguranţa armei era pusă. Se mai linişti puţin.

— M-ai lovit, fir-ar să fie! Fir-ai tu să fii! zise fata, întinsă pe podea, cu picioarele depărtate, masându-şi capul plin de bucle.

— Îmi pare rău, spuse Terrier. Şi tu m-ai speriat.

Se ridică şi vârî pistolul într-un buzunar al vestei.

— Nu te buzunăream, zise roşcata, care se ridică masându-şi în continuare capul, dar numai cu o mână acum. Doar căutam ţigări. Ce-i cu scula asta? Eşti bandit sau ce?

Ochii şi gura, încărcate de machiaj, păreau, în umbră, trei pete sau trei găuri în chipul ei alb. Purta un halat de baie negru, din acrilic, decorat cu ideograme chinezeşti, de culoare roşie.

— Nu. Nu-ţi face griji.

— Nu-mi fac.

Un ibric şuiera pe foc, în bucătărie.

— Se poate? întrebă fata.

— Evident.

Se duse la bucătărie şi reveni cu un platou, două ceşti, zahăr, cafea instant şi ibricul. Între timp, Terrier se îmbrăcase. Fata ridică puţin jaluzelele pentru a face lumină în cameră.

— E o armă de autoapărare, spuse Terrier. Îmi trebuie în meseria mea.

— Şi cu ce te ocupi? Dacă nu sunt indiscretă.

— Comerţ. Uneori, învârt sume mari de bani. Şi tu?

— În domeniul electricităţii, zise ea.

Se aşeză picior peste picior lângă platou şi turnă cafeaua în ceşti.

— Da, de fapt, de ce s-o dau cotită, sunt muncitoare, preciză ea. Asamblez electrofoane.

Am mai cunoscut cândva pe cineva ca tine, spuse Terrier.

— Sunt destule ca mine.

— Zi-mi, o întrebă Terrier, am făcut-o azi-noapte?

— Doar puţin. Nu-ţi aminteşti?

— Nu prea. A fost bine?

— Erai beat.

Dar pentru un tip beat, spuse Terrier, a fost bine?

— Mă scoţi din sărite, observă fata.

— Treci în pat.

A, nu! exclamă ea. E sâmbăta mea liberă. Am liberă o sâmbătă pe lună.

— Sâmbătă, repetă Terrier. Sâmbătă? Ah, da.

Se ridică şi plecă.

11

— Am vorbit puţin cu Anne, spuse Felix pe un ton prietenesc. O enervează că nu reuşeşte să te facă să pricepi, nu vrea să mai ştie de tine.

Terrier nu răspunse nimic. Felix îşi goli paharul.

— Îmi place Whiskey sour, pentru că are un gust de vomă, remarcă el în timp ce-l privea pe Terrier cu ranchiună.

Părea să fi băut deja destul de mult.

Cei doi bărbaţi stăteau în scaune din bambus pe terasa „căsuţei de vacanţă”. Era un soi de cabană din lemn destul de spaţioasă, aflată pe o pantă abruptă şi împădurită, la circa o sută de kilometri de Nauzac. Printre pini se zărea Atlanticul. Oceanul era de un cenuşiu metalic, iar cerul albicios începea să se întunece. Vântul bătea slab. Era frig, dar mai puţin decât în ţinuturile centrale. Felix purta blugi, cizme şi un pulover alb, cu torsade, din lână groasă. Îi propusese lui Terrier să-i împrumute un pulover, dar Terrier refuzase şi stătea ţeapăn în costumul lui. Nici nu atingea spătarul cu spatele; se sprijinea cu coatele pe mânerele scaunului şi-şi ţinea mâinile împreunate pe paharul său, aproape plin.

— Dacă bei în mod sistematic ceva care are gust de vomă de la bun început, preciză Felix, nu eşti surprins când vomiţi la sfârşit.

Cei doi bărbaţi se priveau cu atenţie. Felix zâmbea, Terrier, nu. În apropierea mesei joase din lemn masiv se găsea şi un al treilea scaun, gol. Anne ieşi din casă, ţinând în mână un *shaker* argintiu, şi se aşeză pe locul liber. Purta un pulover gros şi larg, pantaloni din catifea şi cizme roşii. Îi umplu paharul soţului ei şi-şi turnă şi ei. Îi aruncă o privire lui Terrier, apoi lăsă ochii în pământ.

Venim în mod regulat aici, pentru că la Nauzac nu e nimic de făcut, declară Felix. Ce văgăună! Două expoziţii de fotografie pe an, turnee de domino, chestii de genul ăsta. Un film nedublat în

prima luni din fiecare lună, la miezul nopţii, înţelegi care-i imaginea de ansamblu. Ai văzut ultimul film al lui Altman?

— Ce? zise Terrier.

— Ultimul film al lui Altman. Robert Altman.

— E un cineast, explică Anne.

Acum privea în gol. Cerul devenea mai întunecat decât marea. Se lăsa seara.

— Ce părere ai despre poziţia lui Regis Debray cu privire la mass-media şi intelectuali? întrebă Felix privindu-l pe Terrier cu un aer maliţios. Şi ce părere ai despre noile filme poliţiste franţuzeşti? Şi crezi că jazzul mai poate evolua? Eu, personal, am dubii când îl văd pe Shepp că se întoarce practic la be-bop, dacă nu chiar la Ben Webster, când îl văd pe unul ca Anthony Braxton folosindu-se de numele lui Lee Konitz sau când văd ce-au ajuns tipi care păreau promiţători ca Marion Brown ori, mai apropiat de vârsta noastră, Chico Freeman. Dintre neant şi nefericire, aleg untura, după cum spun cei din Auvergne. Nu, serios acum, unii merg mână-n mână cu frivolitatea, ceilalţi, cu plictisul, naiba să-i ia! Îmi dau seama că sunt aspecte diferite ale aceleiaşi crize. Nu eşti de acord?

Felix îşi recăpătă zgomotos suflul. Terrier era încruntat.

— Nu ştiu, spuse el.

— Termină cu prostiile, Felix, murmură Anne, cu un aer distrat.

— Dar ce-ţi place ţie? îl întrebă Felix pe Terrier, pe un ton zeflemitor, aruncându-i o privire lui Anne şi întorcându-şi apoi privirea spre Terrier, care rămăsese perplex. Ce muzică îţi place, de exemplu?

Terrier ridică din umeri. Felix duse paharul la gură şi vru să-l golească dintr-o înghiţitură.

— Maria Callas, spuse Terrier.

Felix se înecă groaznic. Tuşi, îi veni înapoi băutura pe bărbie şi pe pulover, se ridică trăgând cu disperare aer în piept cu un şuierat prelung, dădu ocol mesei joase tuşind şi lovind din picior, bocănind cu tocul pe podeaua terasei parcă pentru a-şi elibera bronhiile şi traheea. Anne îl urmări pe Terrier cum se ridică şi îl bătu pe Felix pe spate. Apoi tânăra întoarse brusc capul spre interiorul căsuţei, pentru că se auzise un zgomot uşor, ca şi cum un obiect ar fi căzut pe jos, în bucătărie. Anne părăsi terasa în timp ce Felix îşi recăpătă cu greu suflul. Era roşu la faţă şi îi

curgeau lacrimile.

— Dar eşti incredibil, îi zise el lui Terrier cu o voce sfârşită şi întretăiată.

Scoase cu greu dintr-unul dintre buzunarele blugilor foarte strâmţi o batistă mare, albă, şi-şi tamponă ochii şi bărbia, apoi partea din faţă a puloverului.

— Eşti nebun, afirmă el pe un ton uimit. Din cauza asta. Tre' să fii nebun să pleci zece ani şi să-ţi închipui că…

Se opri, schiţă un gest vag şi râse uşor.

— Bani, n-aveam mai mulţi ca tine, banii mei personali. Dar sunt inteligent. Nu ca tine. Dar, vezi tu, asta nu-mi serveşte la nimic.

Terrier îşi afundă mâinile făcute pumni în buzunarele vestei şi-şi încordă braţele, ceea ce-i făcu capul să se afunde între umerii ridicaţi în mod nefiresc. Avea ţinuta cuiva care se luptă cu frigul sau cu nişte sentimente neplăcute. Felix zâmbea maliţios şi trist, privind în gol.

— Ce am eu e al meu, şopti el, încă răguşit şi respirând greu. Nu al tău. Aşa stau lucrurile. Lucrurile s-au întâmplat aşa cum trebuia.

Se încruntă. Părea să fi căzut profund pe gânduri.

— Da, da, cum trebuia, concluzionă el pe un ton ferm.

— La masă! strigă Anne din casă.

— Venim! îi răspunse Felix, care se uită la ceas şi adăugă cu jumătate de gură: La naiba, ce i-a venit? Mie încă nu mi-e foame.

Terrier îşi scoase mâinile din buzunare, îi întoarse spatele lui Felix şi intră în casă, pătrunzând direct în vasta încăpere principală, unde într-un colţ se găsea bucătăria, într-altul, salonul, o canapea extensibilă pe care să poată dormi prietenii veniți în vizită. Pereţii despărţitori erau din lemn masiv lăcuit, mobilierul era rustic şi învechit, în cea mai mare parte, ici-colo se zăreau vase vechi din cupru, decorative. În vatră, ardeau lemne pe care tocmai le aprinsese Felix. Aţâţă locul cu un vătrai lung de şaizeci de centimetri, cumpărat cu un an în urmă de la un magazin din Irlanda. Terrier respira adânc. Ochii săi albaştri erau pironiţi în podea. Felix îl urmă, după ce-şi turnă în pahar ce mai rămăsese din Whiskey sour.

— Ce-i asta? Nici măcar nu e pusă masa! exclamă el, întors spre uşa întredeschisă a bucătăriei.

Uşa se deschise complet şi o văzură pe Anne. O tânără brunetă, cu părul tuns în stilul lui Louise Brooks, cu obrajii uşor afectaţi de cuperoză, într-un impermeabil din nailon bleumarin, o ţinea de păr pe Anne, cu mâna stângă, iar cu dreapta îi îndesa în ureche ţeava scurtă a unui revolver Colt Special Agent.

— Stop, zise ea.

Terrier înlemni instantaneu. Felix mai făcu un pas şi se opri, rotunjindu-şi buzele şi clipind. Stupoarea sau alcoolul îl făceau să se clatine uşor.

— *Holà*, zise el cu vocea din nou sugrumată.

— Linişte, se auzi o voce de bărbat.

Doi tipi, care traversaseră terasa fără niciun zgomot, pătrunseră în încăpere. Cel mai mic era şi cel mai gras. Canadiana bej îi venea întinsă peste burdihan, pe capul chel şi umflat era cocoţată o pălărie maro, în stil tirolian. Avea ochelari şi o piele urâtă, ciuruită de cratere minuscule şi de puncte negre. Îl controlă pe Terrier rapid şi cu grijă, fără a găsi vreo armă.

În timpul acesta, celălalt bărbat, slab, care nu avea mai mult de 22–23 de ani, cu părul de lungime medie, negru şi lucios, cu buzele cărnoase, cu o figură atrăgătoare, de peşte sau de homosexual, trăgea toate obloanele. Purta o vestă de vânătoare kaki şi o pălărie kaki, cu borurile lăsate. În clipa în care trase ultimul oblon, grăsanul scund aprinse lumina. Terrier se apropiase imperceptibil de Felix.

— Am un pistol automat în haina de piele, şopti el, în zgomotul produs de lăsarea ultimului oblon.

— Fără şuşoteli, le porunci bruneta înarmată.

Îi dădu drumul lui Anne şi o îmbrânci violent. Anne se clătină până în mijlocul încăperii.

Toată lumea să se aşeze pe jos, cu mâinile la ceafă, ordonă ea.

Terrier şi Anne se supuseră imediat. Felix lăsă un genunchi pe podea, cu mâinile pe jumătate ridicate şi un zâmbet nervos în colţul gurii.

— Ce-i asta? întrebă el bâlbâindu-se uşor. E un jaf armat?

Bruneta făcu trei paşi înainte şi îi sparse nasul dintr-o lovitură, cu patul revolverului. Felix scoase un ţipăt îngrozit şi încercă să ridice iar în picioare. Fata îl lovi în occiput cu Colţul său şi tânărul slab îi dădu un şut cu cizma în rinichi. Felix se rostogoli

pe podea gemând. Îşi puse mâna căuş peste nasul spart. Îi curgea sânge din nas şi din rana deschisă de la cap.

— Lăsaţi-l, e un idiot, declară Terrier.

Stătea nemişcat pe podea, cu genunchii îndoiţi şi cu mâinile la ceafa, după cum i se ordonase. Bruneta îl privi fără să zâmbească. Trecu în spatele lui, îşi băgă revolverul în buzunarul impermeabilului, apucă mâna stângă a lui Terrier şi-i dădu peste cap inelarul până peste dosul palmei. Articulaţia cedă cu o pocnitură surdă. Terrier scoase un geamăt prelung şi violent, cu buzele strânse. Pieptul îi tremura, din pleoapele strânse i se prelingeau lacrimi, după care vomită brusc pe genunchi puţinul whiskey sour pe care îl băuse.

— Asta nu-i nimic pe lângă ce-o să păţiţi dacă mă scoateţi din sărite, declară bruneta.

Îl înconjură pe Terrier ca să-l poată privi în faţă.

— Sunt Rossana Rossi, zise ea. Tu, tu eşti Martin Terrier. Ţi se spune Christian în anumite cercuri. L-ai ucis pe fratele meu, acum cinci ani. O să-mi vorbeşti despre asta.

— Legaţi-i pe ceilalţi doi şi închideţi-i la etaj şi o să stăm de vorbă, spuse Terrier.

— Nu mai are rost, îmi ştiu numele.

— Ba da! ţipă Felix. Ba are rost! Nu ştim nimic, nu vrem să ştim nimic, rezolvaţi-vă treburile între voi! Legaţi-ne şi încuiaţi-ne acolo sus şi rezolvaţi-le între voi! Ascultaţi, v-am uitat deja numele. Ascultaţi, pot să-mi dovedesc bunăvoinţa: Terrier are un revolver! Pot să vă spun unde!

Anne întoarse capul spre Felix şi-l scrută cu privirea. Arăta jalnic şi demn de toată mila, cu părul năclăit de sânge şi cu amestecul de sânge, lacrimi şi mucozităţi care i se scurgeau din nări. Şi Rossana Rossi îl privea pe Felix.

— În haina lui de piele, zise Felix. Acolo, în cuier.

Cu o mişcare vagă a capului, arătă spre cuierul în care era agăţată haina lui Terrier, în capătul încăperii.

— Să te ia naiba, nemernicule! strigă Felix spre Terrier, care nu se uita la el, apoi soţul lui Anne închise ochii şi îşi palpă nasul cu grijă. Nu mai pot să respir decât pe gură! exclamă el cu mâhnire.

Grasul scund, cu o armă automată CZ la capătul braţului durduliu, făcu schimb de priviri cu Rossana Rossi, încuviinţă din cap şi traversă încăperea. Găsi arma HK4 în buzunarul exterior

drept al hainei din piele şi se întoarse cântărind-o cu un aer satisfăcut. Bruneta îşi întoarse privirea spre Terrier.

— Ei, şi-acum? spuse ea.

— Legaţi-i şi duceţi-i la etaj.

— Pierdem timp, spuse bruneta.

— Are dreptate, ţipă Felix. Duceţi-ne la etaj! Ni se rupe de treburile voastre!

— Omoară-l, îi spuse bruneta grasului scund, care băgă în buzunar pistolul CZ şi acţionă piedica armei HK4.

— Aşteptaţi, sunteţi nebuni! ţipă Felix. Aşteptaţi, Terrier e îndrăgostit de nevastă-mea! Duceţi-mă la etaj şi păstraţi-o pe nevastă-mea, ca să-l faceţi să vorbească!

Păru s-o implore din priviri pe Rossana Rossi. Ea schiţă un zâmbet vag. Terrier închise ochii. Oftă prelung. Grasul scund îi aruncă o privire brunetei, ea încuviinţă din cap, el îndreptă arma spre capul lui Felix Schrader şi apăsă pe trăgaci. Arma scoase un zgomot considerabil în încăperea închisă. Ţeasta lui Felix plesni. Resturi organice se împrăştiară în mai multe direcţii, împroşcând pereţii despărţitori şi ferestrele. Cadavrul lui Felix se prăbuşi dintr-odată pe-o parte, cu un zgomot puternic. În aer plutea un miros de praf de puşcă.

Terrier o privi pe Anne. Părea perfect calmă, atâta doar că îşi înfipsese dinţii în buza inferioară.

— Ducio, îi spuse bruneta tânărului, du-te şi caută, trebuie să fie nişte lumânări în baraca asta, pe undeva. Găseşte-mi o lumânare.

Îşi ţinea mâinile în buzunarele impermeabilului. Se aplecă uşor spre Terrier.

— O să băgăm o lumânare în vaginul scumpetei ăsteia, anunţă ea cu o blândeţe aparentă.

— L-am ucis pe fratele dumitale eu o carabină, pe o şosea din nordul Italiei, spuse Terrier. Nu-mi amintesc data. Ce altceva mai vreţi să ştiţi?

Aşa-numitul Ducio intrase în bucătărie unde deschidea sertarele şi le răsturna conţinutul pe podea.

— Vreau să ştiu de ce.

— Nu mai pot, spuse dintr-odată Anne, care se rostogoli pe podea, scoţând gemete scurte şi stridente.

Membrele îi tremurau, îşi dădu ochii peste cap şi îşi dezveli dinţii. Convulsiile o făcură să parcurgă aproape un metru pe

spate, apoi corpul i se relaxă şi începu să respire adânc. Printre pleoape i se vedea albul ochilor. Nu mai mişca.

— Cum m-aţi găsit? întrebă Terrier.

Rossana Rossi clătină din cap.

— O să crapi fără să afli, e mai dur aşa, remarcă ea. Tu şi drăguţa, o să vă terminăm rapid dacă-mi povesteşti tot.

— Am lichidat un anumit număr de persoane în ultimii ani, pentru că aşa mi se ordonase, spuse Terrier. Lucram în mod regulat pentru un tip care-şi spune Cox. Un american. E tot ce ştiu.

— Nici vorbă. Nu se poate să nu ştii mai multe.

Terrier suspină şi începu să-i facă o descriere fizică destul de exactă a domnului Cox. Salivând în colţul gurii, Anne, pe care convulsiile o apropiaseră de şemineu şi de care nimeni nu se mai sinchisea, se ridică brusc şi înşfăcă din şemineu vătraiul lunguieţ. Ţinându-l cu ambele mâini, o atacă pe Rossana Rossi. Urla.

Fugi atât de repede, încât ajunse la brunetă înainte ca aceasta să apuce se se întoarcă spre ea. Cei trei dinţi imenşi ai vătraiului îi pătrunseră italiencei sub unul dintre omoplaţi, trecând direct printr-un plămân.

În aceeaşi clipă, Terrier sări în picioare şi smulse Colţul Special Agent din mâinile Rossanei Rossi în vreme ce ea scuipa un gheizer de sânge. Cât cele două femei căzuseră una peste cealaltă, cu faţa în jos, Terrier şi grasul scund deschideră focul în acelaşi timp. Grasul îl rată pe Terrier, dar un glonţ de calibrul .38 îi străpunse inima şi căzu. Terrier ajunsese lângă bucătărie, unde tânărul cuprins de panică se lupta să scoată din buzunar un pistol Savage. Terrier îi trase un glonţ în stomac. Ducio dădu drumul pistolului automat şi căzu în genunchi, ţipând. Se agăţă de uşa batantă de la bucătărie, dând-o de perete. Terrier goli Colţul în uşă, după care se grăbi spre terasă, apucând revolverul HK4 din mers. Ieşi din casă, o înconjură fugind cât îl ţineau puterile, alunecând în acele de pin şi nisip, şi ajunse de cealaltă parte a ferestrei sparte de la bucătărie. În mica încăpere răvăşită, Ducio era sprijinit de uşa batantă ciuruită. Spatele îi era plin de găuri mari ca nişte roşii. Agăţat de mânerul uşii, încă încerca să se ridice. Terrier intră în bucătărie pe fereastră. Ridică pistolul Savage şi-l băgă în buzunar, îl apucă pe Ducio de păr şi-l dădu la o parte din uşă, apoi trecu în

camera comună.

Grasul mic de statură era mort. Cele două femei îşi pierduseră cunoştinţa. Terrier o examină rapid pe Anne, constată că nu avea nicio rană, o ridică şi o întinse pe canapeaua extensibilă. Se întoarse în grabă în bucătărie. Tânărul italian era mort. Terrier reveni în cameră, îşi scoase batista şi-şi şterse faţa. Buzele îi tremurau. După o clipă, tremuratul încetă. Apoi văzu că Anne deschisese ochii, între timp, şi îl privea.

— Trebuie să plec, spuse el. Va trebui să povesteşti că erai la etaj, că n-ai văzut nimic, că n-ai auzit nimic. Ba da, ai auzit focurile de armă, ai coborât, i-ai găsit pe toţi morţi…

— Merg cu tine, îl întrerupse Anne.

Pentru o clipă, Terrier păru incapabil să-i dea un răspuns.

— Nu eşti deloc obligată, spuse el apoi. Nu trebuie decât să povesteşti că…

Ea îl întrerupse din nou.

— Merg cu tine. Nu asta vrei?

— Ba da, zise Terrier. Da.

Se învârti pe loc, lovind cu pumnul drept în palma stângă.

— Aşteaptă, spuse el. Aş vrea să urci un pic la etaj. Trebuie… Trebuie să…

Se aplecă peste Rossana Rossi şi constată că era moartă.

— A, nu, zise el. În regulă. Plecăm.

12

Pe drumul de-a lungul coastei, întâlniră o furgonetă Estafette a jandarmeriei, care venea din sens opus.

— Vecinii trebuie să fi auzit ceva, zise Terrier.

Îi aruncă lui Anne o privire. Nu părea să fie în stare de şoc. Stătea într-o poziţie relaxată şi privea drept în faţă. Avea o pată neagră pe buza inferioară, acolo unde se muşcase până la sânge. Nu răspunse nimic.

— Nu pot risca să trecem pe la hotel sau pe la tine, spuse Terrier, o clipă mai târziu. Dar pot să te las la Nauzac, în centru.

— Nu.

— Atunci, zise Terrier, intru direct pe autostradă şi mergem la Paris.

Tânăra încuviinţă din cap, scurt şi rapid.

— Eşti sigură că ştii ce faci?

— Da, da, zise ea. Vrei să bei ceva?

— Nu, răspunse Terrier.

Anne se întoarse stângaci în centura de siguranţă pentru a lua de pe bancheta din spate sticla de coniac. Înainte de a pleca, Terrier strânsese toate armele de mână, lăsând pistoalele-mitralieră, un M 16 şi un Uzi, acolo unde le găsise: în maşina clanului Rossi, un BMW parcat sub pini, la o sută de metri de casă; iar Anne, dând şi ea o raită prin casă, cu paşi nesiguri, apucă pur şi simplu haina din blană de lup şi sticla de coniac. Scoase dopul şi duse sticla la gură, dar o lăsă imediat jos, în poală.

— Nu mi-e aşa de sete, observă ea.

Puse la loc dopul şi trânti sticla pe jos, la picioarele ei. Se uită la Terrier.

— Preferi să nu-ți se vorbească atunci când eşti la volan?

— Nu mă deranjează.

Acum intraseră pe un drum naţional. Terrier încetini, semnaliză şi o luă pe un drum secundar care dădea în autostradă. Degetul zdrobit nu părea să-l încurce la şofat.

— E adevărat c-ai ucis oameni în toţi anii ăştia?

— Ah, zise Terrier. Ai auzit asta.

— Bineînţeles, spuse Anne inexpresivă. Când m-am prăbuşit la pământ, nici vorbă să fi leşinat sau să fi avut vreo criză nervoasă. Voiam să mă apropii de vătraiul ăla imens.

Simţi un frison în tot corpul.

— Cineva trebuia să facă ceva. Ne-ar fi omorât, nu?

Încruntă sprâncenele. Ochii ei nu mai păreau goi, ca înainte; dimpotrivă, erau serioşi, iar ea părea concentrată.

— N-am văzut în viaţa mea asemenea fiinţe, remarcă ea. Cumva şi tu eşti ca ei? Sau nu?

Deodată, vocea şi privirea îi redeveniră confuze.

— Sunt ca ei. Nu în sensul ăla. Dar sunt ca ei.

— Nici ei presupun că nu sunt doar aşa, spuse Anne.

Râse înfundat, din cauza tensiunii.

— E foarte filosofic ce tocmai am spus, remarcă ea.

— Fără îndoială.

Pe partea dreaptă a drumului se vedeau, în viteză, nişte indicatoare anunţând că aveau să între pe autostradă în curând. În întunericul nopţii, se ivi o zonă vag luminată în portocaliu, unde curbele nodului rutier – pustiu la acea oră – şerpuiau sub porticurile cu indicatoare. Intrarea spre vamă nu era

automatizată: nu era decât o gheretă cu geamuri.

— Scoate-ţi centura, întoarce-te cu spatele la portiera din dreptul tău şi nu te mişca, îi ordonă Terrier.

Anne îl ascultă. Citroënul opri în dreptul cabinei cu geamuri. Căscând, un funcţionar roşu la faţă îi întinse o fişă lui Terrier. Maşina porni iar, bariera coborî, luă viteză pe pista de accelerare, semnalând în mers, şi, în cele din urmă, intră pe autostrada aproape goală. Nu mai era mult până la miezul nopţii.

— Eşti… cum se spune? Un gangster? întrebă Anne câteva minute mai târziu.

— Un gangster? repetă Terrier. Nu ştiu dacă se mai spune aşa. Dar nu. Nu sunt un bandit.

Se opri pentru o clipă.

— Ascultă, zise el, ascultă-mă bine, am fost un soldat al sorţii, un mercenar, dacă vrei.

Anne rămase atât de mult timp tăcută încât Terrier crezu că n-avea nimic de comentat, dar apoi spuse din senin:

— Nu neapărat în cadrul operaţiunilor militare şi nu neapărat în uniformă, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Cine-i americanul ăla, Cox?

— Uită de asta, spuse Terrier. Uită imediat.

— Bine, zise Anne. Atât cât pot. Ai de gând să opreşti pe undeva sau o să tot mergem aşa până o să ne aruncăm în Marea Baltică şi o să murim înecaţi?

— Mergem până la Paris.

— Nu crezi că pun baraje?

— Poliţia? N-o să le ia prea mult timp să mă identifice şi să îmi găsească maşina, zise Terrier. Dacă sunt eficienţi şi se mişcă repede, o să se planteze acolo dimineaţa târziu. Noi o să fim ajunşi de mult.

— Şi apoi?

— Sunt o grămadă de locuri în care pot să te duc dacă vrei să vii.

— Ca de exemplu?

— Păi, spuse Terrier, ce aveam în minte iniţial, adică înainte ca lucrurile să ia turnura asta nefericită, când mă gândeam că o să vin pur şi simplu şi o să te iau cu mine şi asta o să fie tot…

— Pentru că aşa te gândeai? i-o tăie Anne. După zece ani.

Impresionant.

— Crezi?

Terrier îi aruncă o privire, apoi se concentră din nou asupra drumului.

— Ce aveam eu în minte era o ţară destul de primitivă, cu o climă bună, monedă slabă, oameni amabili…

— Există aşa ceva? întrebă Anne cu un aer amuzat, maliţios.

— Preferinţele mele se îndreptau spre Sri Lanka, explică răbdător Terrier. Pentru că în Africa sau în America de Sud s-a terminat, se duce totul de râpă. Tot! repetă el, dând din cap convins. Dar în locuri ca Sri Lanka sau ca insula Maurice sau poate chiar ceva mai îndepărtat… acolo e mai bine, situaţia nu este atât de tensionată.

Se încruntă.

Dar poate că şi acolo o să se strice treaba, observă el cu îngrijorare. În Sri Lanka e minoritatea Tamil, sunt tulburări din când în când. Nu ştiu.

Scutură din cap preocupată.

— Şi mai e şi turismul. E la fel. Poate chiar mai rău.

— O insulă pustie ţi-ar trebui, spuse Anne.

Terrier ridică din umeri.

— O insulă unde să nu se fi auzit de bani, murmură el straniu. Dar problema e alta acum. Fie o insulă pustie, fie, din contră, un loc în care să te poţi pierde în mulţime. Nu ştiu încă, adăugă el, sunt vraişte. O să mă gândesc. Îţi dau scaunul mai pe spate ca să poţi să dormi.

— Nu mi-e somn deloc, spuse Anne. Dar, dacă tu vrei să dormi, pot să şofez eu.

Terrier îi aruncă o privire perplexă, ca şi cum ar fi spus ceva ciudat, care nu corespundea cu viziunea lui. După aceea, îşi vorbiră puţin. Pe la două şi jumătate dimineaţa, făcură popas într-o parcare pentru maşinile de aprovizionare. Băură câte o cafea lângă un automat. La îndemnul lui Terrier, Anne îşi trase pe cap o căciulă de lână, după ce îşi strânse părul în vârful capului. Când o luară iar din loc, tânăra dădu pe gât trei înghiţituri mari de coniac.

— Nu mi-e sete, dar ar trebui să dorm un pic, explică ea, dar tot nu adormi.

Citroënul părăsi autostrada şi intră pe bulevardul periferic al Parisului, spre Porte d’Orléans, duminică dimineaţă, la ora

06.15. Terrier şi Anne coborâră din maşină în dreptul unui hotel de lux din Arondismentul 7, nu departe de Esplanade des Invalides, şi se cazară sub numele de domnul şi doamna Walter.

— În principiu, spuse recepţionerul, le cerem clienţilor noştri să achite cu cardul atunci când nu au bagaje, zise şi îi aruncă lui Terrier o privire politicoasă.

Terrier scoase din vestă un teanc legat, de 10.000 de franci, în bancnote de 500.

— Vreţi să-i depuneţi în seif? întrebă el.

— Casierul nu ajunge înainte de ora nouă, îi răspunse recepţionerul.

— Nu am card, spuse Terrier. Doriţi să vă las un avans?

— Da, vă rog! Chiar vă rog! exclamă recepţionerul. Veţi fi conduşi în camera dumneavoastră.

Sună să cheme un valet.

— Îmi cer scuze, domnule, adăugă el. Înţelegeţi.

Terrier nu răspunse. Fură conduşi în camera lor.

— Poate te gândeşti să ne-o tragem, zise Anne, după ce închise uşa.

— Poftim?

Ea repetă.

— Nu, spuse Terrier. Odihneşte-te, îi zise şi ridică receptorul.

— Da, murmură Anne pe un ton ezitant, fără să se clintească, apoi se urni din loc şi se duse la baie.

Terrier formă numărul, la care nu răspunse nimeni. Bărbatul se încruntă. Puse receptorul în furcă. Din baie se auzea apa curgând din abundenţă în cadă. Anne închisese uşa, dar Terrier nu auzise zgomotul zăvorului. Se apropie.

— Ies o oră sau două. Culcă-te.

Jos, la bar, bău rapid două cafele tari. Apoi scoase maşina din parcarea hotelului şi porni încet spre nord. Era duminică, ora 08.15, străzile erau aproape pustii. Când văzu o benzinărie deschisă, parcă la mică distanţă, apoi se întoarse pe jos şi făcu câteva cumpărături. Se urcă din nou la volan şi se afundă în vasta parcare subterană de lângă Operă. Coborî special la ultimul nivel, unde se găseau puţine automobile şi unde nu risca aşa de mult să fie deranjat de vreun nou-venit. Îşi puse mănuşi. Şterse cât de bine putu, cu un şifon, tot interiorul Citroënului şi o parte din exterior, îndeosebi mânerele portierelor şi de jur-împrejurul acestora. Apoi deşurubă plăcuţele de înmatriculare.

Dintr-un tub de vopsea spray, cumpărată cu câteva minute mai devreme, pulverizã un singur strat negru insuficient, dar avea să se usuce repede – peste locul în care fuseseră plăcutele. Folosi plăcuţele deşurubate ca paravan, pentru ea toate cele patru laturi ale dreptunghiului vopsit să fie rectilinii şi perfect delimitate.

O singură dală fu deranjat. Se auzi o uşă trântită şi apoi zgomot de paşi. Terrier se furişă în spatele maşinii şi se trânti la pământ. În celălalt capăt al parcării, un bărbat gras, cu un pardesiu albastru şi un fular alb, se strecură la volanul unui Volvo şi plecă fără să mai aştepte ca motorul să se încălzească. Terrier se ridică şi fumă o ţigară. Afară era extrem de frig. În depărtare se auzeau bâzâind nişte ventilatoare mari, murdare.

Apoi, peste vopseaua neagră, încă lipicioasă, bărbatul aplică cifrele şi literele albe cumpărate de la benzinărie. În cele din urmă, Terrier ieşi în aer liber, cu plăcuţele de înmatriculare ascunse sub haina de piele.

Ploua uşor. Se făcuse ora nouă, iar străzile erau acum mai animate. Pe aleile înguste, parizienii treceau grăbiţi pe lângă micile magazine alimentare, care îşi deschideau porţile; iar pe arterele principale, grupuri de japonezi hoinăreau entuziasmaţi. Terrier aruncă tubul de vopsea şi mănuşile murdare într-un coş de gunoi de la metrou, iar plăcuţele de înmatriculare, în altul. După o scurtă călătorie cu metroul, ieşi din nou la lumină şi merse vreo doi kilometri, din când în când oprindu-se în faţa unei vitrine, din când în când făcând cale-ntoarsă, iar, în cele din urmă, ajunse la locuinţa lui Faulques.

Omul de afaceri nu răspunse la sonerie. Terrier se încruntă. Ieşi din nou în curte. Obloanele camerei erau trase, dar nu şi cele din salon. Terrier se lipi cu faţa de geam. În cameră era lumină. Salonul era pustiu şi, din câte se vedea prin perdeaua îngălbenită şi unsuroasă, domnea haosul obişnuit.

Bărbatul reveni în hol. Imobilul era vetust şi prost întreţinut. Rămânea o fantă de cel puţin jumătate de centimetru între uşa lui Faulques şi cadrul ei strâmb. Terrier folosi mai multe dintre numeroasele accesorii ale briceagului său elveţian. După câteva minute, reuşi să slăbească încuietoarea şi împinse uşa.

Domnule Faulques? strigă el. Sunt domnul Charles.

Apartamentul mirosea precum tomberoanele unei patiserii orientale. Terrier închise uşa în urma lui şi se duse în cameră.

Faulques era spânzurat de un fular de mătase, suspendat de un piton imens, înfipt sus în perete, imediat sub tavan. Sub picioarele lui Faulques, ai cărui pantofi erau murdari de excremente întărite, noptiera zăcea răsturnată pe podea. Omul de afaceri era negru la faţă şi limba îi era tot neagră; dinţii îi erau dezveliţi precum cei ai unui cap de viţel tăiat. Era mort de aproximativ patruzeci şi opt de ore.

Aerul era sufocant în locuinţă; căldura era dată la maximum. Pe perna din patul nefăcut zăcea un plic sigilat. Terrier se întoarse în salon, ajunse în bucătăria deschisă şi îşi puse nişte mănuşi de menaj. Scotoci printre mormanele de hârtii de pe birou şi de pe podea, găsi un vraf de plicuri noi. Luă unul dintre ele, se întoarse în cameră, deschise plicul lăsat pe pernă.

Mă sinucid din laşitate, scria în mesajul dactilografiat. *Am folosit banii unor clienţi în scopuri speculative personale. Am jucat, am pierdut. Nu am curaj să fac faţă răspunderii care-mi revine. Adio şi iertare tuturor.*

Era semnat de mână.

Terrier aruncă foaia pe pernă şi se trânti pe marginea patului, încrucişându-şi mâinile înmănuşate pe abdomen. Se aplecă în faţă şi suspină lung. Avea gura deschisă şi clipea des. O clipă mai târziu, părea să se fi calmat. Se ridică. Fără să arunce vreo privire spre cadavru, împături foaia cu mesajul, o puse în plicul nou pe care-l luase din cealaltă încăpere, apoi îl închise şi-l lăsă pe pernă. Mototoli plicul pe care-l deschisese şi îl aruncă în coşul de lângă birou, care deja dădea pe dinafară de hârtii. Ajuns în dreptul uşii, aruncă o scurtă privire cadavrului lui Faulques, apoi ieşi şi închise uşa în urma lui.

13

Cu gulerul ridicat, Terrier ieşi din nou pe Rue de la Victoire şi se îndreptă spre cea mai apropiată staţie de metrou, fără să se mai oprească.

După câţiva metri traversă, aruncând maşinal o privire în stânga, apoi în dreapta, fără să încetinească pasul. Într-o brutărie, lumea stătea la coadă. Un tip citea *Le Monde diplomatique* într-un Peugeot 404 care staţiona şi părea să aştepte pe cineva, fără îndoială pe nevasta ocupată cu liste de cumpărături. O tânără într-un halat de casă cu imprimeu, în faţa ferestrei de la primul etaj, chiar vizavi de apartamentul lui

Faulques, care tocmai îşi deschisese obloanele, închise la loc fereastra şi trase brusc draperiile. Ieşind dintr-un magazin alimentar, o mamă plesni un copil mic care o lovea; copilul se puse pe urlat. Terrier se îndepărtă cu paşi repezi.

Găsi un taxi câteva minute mai târziu şi ceru să-l ducă la Place de la Naţion.

Pe drum, observă că un Peugeot 404 mergea în urma taxiului, lăsând o distanţă considerabilă faţă de taxi. Chiar după ce taxiul trecu de un colţ de stradă, cum Peugeotul dispăru o clipă din vedere, Terrier aruncă pe geamul deschis mănuşile de menaj ale lui Faulques, pe care le păstrase până atunci.

— Ce-aţi aruncat? Aţi aruncat ceva, nu-i aşa? întrebă şoferul.

Nu părea să fie sigur de ceea ce văzuse.

— Un ambalaj, zise Terrier.

— Să murdăreşti Parisul înseamnă să-l înfrumuseţezi, declară şoferul pe un ton emfatic, după care izbucni în hohote nebune de râs.

Se calmă şi adăugă:

Oricum, Parisul nu e decât o enormă groapă de gunoi. Eu, preciză el, mai muncesc trei ani şi mă car. Am o cocioabă în La Ferté-sous-Jouarre, în apropiere, şi mă car, mă car de-a dreptul! zise, oftând furios. Să trăiesc un pic. Să trăiesc, ce naiba, doar n-o să aştept cel de-al Treilea Război Mondial. Mâine o să fie prea târziu! răcni el.

Cum omul era genul guraliv, Terrier scoase în timpul călătoriei câteva mormăieli aprobatoare şi exclamaţii favorabile, iar şoferul sporovăi fără încetare. După el, prea puţine lucruri în lume aveau să se schimbe în următorii cinci, şase ani; dimpotrivă, situaţia urma să se înrăutăţească în unele domenii, iar faptul că totul avea să se ducă de râpă era incontestabil.

— Pakistanezii, hinduşii, iranienii şi toţi ăştia, explică omul. Nici n-o să fie nevoie de bombe. Vor veni liniştiţi pe jos. Nu vom putea nicicând să-i ucidem pe toţi. Ei o să ne omoare. Auziţi, i-aţi pus vreunuia coarne?

— Poftim?

Şoferul repetă întrebarea.

Pentru că e un Peugeot 404 care se ţine după noi de mai bine de o oră, explică el.

Ajunseră la Place de la Naţion.

— Pură întâmplare, spuse Terrier.

— Vreţi să dau ocol pieţei ca să verific?

— Nu, mersi, spuse Terrier râzând. Citiţi prea multe romane poliţiste. Şi-n plus, mă grăbesc.

Şoferul ridică din umeri şi opri maşina o clipă mai târziu. Terrier îl plăti, după care intră la Printemps-Nation, cumpără diverse lucruri, printre care şi o valiză. După ce ieşi din marele magazin cu valiza în care se aflau celelalte cumpărături, traversă cu paşi repezi piaţa. La Canon de la Naţion comandă o bere la bar, apoi coborî să dea un telefon.

— Unde eşti? întrebă Stanley.

Terrier nu-i răspunse şi-l întrebă pe negru dacă reuşise să afle ceva despre ceea ce discutaseră.

— Nu, spuse Stanley. Îmi pare rău.

— Atunci poţi să-mi spui care-i situaţia generală?

— Greu de spus. Încordată, aş zice. Încordată, da.

— Da?

— Pregătesc o lovitură, zise Stanley. Asta am impresia. Doar o impresie, ține cont. Nu am acces la secretele celor de sus, ştii şi tu. În momentul ăsta, nu sunt mai mult decât un curier.

Stanley avea o slujbă la UNESCO. Călătorea în locuri neaşteptate precum Turkistan sau Filipine.

— Nu prea pot să pun întrebări. Nu pot decât să testez atmosfera. Se pregăteşte o lovitură mare.

— De mine, nimic?

— Nimic.

— În caz de nevoie, întrebă Terrier, ai putea să găzduieşti puţin pe cineva? La tine în Fointainebleau?

— În casa mea din Larchant, vrei să zici. Pe cine? Pe tine? Sigur. Cât ai nevoie.

— Nu ştiu, spuse Terrier. Vom vedea. O să te mai sun.

Privea prin uşa cabinei, încercând să vadă dacă cineva coborâse ca să-şi facă nevoile sau dintr-un alt motiv.

— În orice caz, te poţi baza pe mine, spuse Stanley. O ştii şi tu.

— Sigur că da. Mersi, zise şi închise.

Urcă la loc, îşi bău încet berea la bar. De cealaltă parte a străzii, văzu un trecător cu *Le Monde diplomatique* împăturit în patru în buzunar. Terrier plăti, după care se îndreptă spre gura de metrou, cu valiza după el. Cum ajunse în subteran, o rupse la fugă.

Prinse din zbor metroul. La staţia Châtelet schimbă direcţia de mai multe ori. Într-un colţ, nişte scandinavi interpretau un aranjament uimitor la flaut, acordeon şi vioară din *Fecioara şi moartea.* Într-un pasaj, şase rockeri îl snopeau pe un altul şi-l lăsau fără bocanci în picioare.

După un traseu complicat, Terrier ajunse spre amiază la hotelul la care era cazat. Cumpără de la o tarabă *Le Journal du Dimanche.* Camera era goală. La capătul patului, muzica de la radio se auzea în surdină. Anne lăsase pe cuvertură un bilet pe care scria: *Merg să mă plimb.*

Buzele lui Terrier se încordară şi păliră uşor. Se aşeză pe marginea patului. Părea brusc foarte obosit. Îşi masă umerii şi celelalte articulaţii. Încercă mai multe posturi radio. O transmisie, pe unde lungi, enumera „titlurile de actualitate”. Moartea bruscă a unui om de stat chinez, laudele la adresa unui autocrat din Golful Persic pe nume Sheikh Hakim, locul ocupat de francezi într-o competiţie internaţională de schi şi, în ultimă instanţă, popularitatea principalilor politicieni conform unui recent sondaj de opinie, iată ce se enumeră. Terrier dădu volumul mai încet, se lungi pe pat şi despături ziarul. Un articol era intitulat „Masacru pe plajă”. Terrier îl citi dintr-o suflare. Scria, cu câteva detalii, despre moartea lui Felix Schrader, precum şi a altor trei necunoscuţi, dintre care o femeie, şi despre dispariţia lui Anne Schrader; nu se mai preciza nimic altceva. Terrier mototoli ziarul şi-l aruncă pe jos. Închise ochii şi respiră profund, regulat. Un moment, păru să fi aţipit. Apoi deschise ochii. Se strâmbă, se uită la ceas şi se strâmbă iar. Se ridică din pat, agăţă de clanţa de afară semnul *Nu deranjaţi,* trase draperiile duble, groase şi puse pe pat armele luate.

Cum draperiile duble lăsau să pătrundă puţină lumină în cameră, bărbatul se legă la ochi cu cravata. Pe nevăzute, timp de jumătate de oră, demontă şi montă la loc pistoalele Colt Special Agent, CZ şi Sauvage. Era foarte rapid. Ar fi fost şi mai rapid dacă nu ar fost rănit la deget.

Apoi, după ce aranjase la loc armele şi trăsese draperiile, intră în baie cu valiza. Făcu un duş, se bărbieri şi îşi schimbă hainele, îmbrăcând un costum nou, de proastă calitate, gri-metalic, peste o cămaşă gri-închis. Cum ieşi din baie, se mai uită o dată la ceas – era 13.20 şi ridică receptorul. O clipă rămase nemişcat, îndepărtând receptorul de ureche, în timp ce

se auzea tonul. Trăsăturile lui nu exprimau nimic sau poate totuşi o intensă frământare. Apoi formă numărul. Chiar dacă era duminică şi era şi ora prânzului, primi un răspuns de la celălalt capăt al firului. Fără să ezite măcar o dată, dictă un mic anunţ, ca să poată fi scris şi să i se rezerve spaţiul. Promise să treacă pentru plată până în ora 17.00.

Terrier comandă apoi un platou englezesc şi o bere germană şi mâncă în timp ce asculta radioul. Pentru un moment, se opri din mestecat, când postul difuză, între o piesă de jazz şi o şansonetă, o piesă de Purceii pentru *haute-contre,* intitulată – Terrier o ştia „O Lead Me To Some Peaceful Gloom". Şi totuşi, cu o mişcare de nerăbdare, ca şi când ar fi căutat să-şi distragă atenţia, începu să mestece din nou cu mult înainte de finalul piesei. Apoi, după ce termină de mâncat, scrise un mesaj scurt pentru Anne: *Lipsesc până la ora 15.00. Să nu mai ieşi de aici. Să nu scrii cecuri.* Sublinie de trei ori ultima propoziţie.

Puse mesajul pe pal, luă haina de piele pe el şi se îndreptă spre uşă când tânăra intră zâmbind.

— Unde-ai fost, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă Terrier.

— M-am plimbat, n-ai văzut biletul meu?

Terrier încuviinţă din cap. Anne privise instinctiv spre cuvertură, acolo unde lăsase mesajul şi unde se găsea acum cel lăsat de Terrier, pe care-l ridică şi-l citi. Se întoarse spre Terrier.

— Bineînţeles că nu scriu cecuri, mă crezi idioată?

— Anne, spuse Terrier, poate că ar fi mai bine să mergi la poliţie. Poţi să le spui că te-am luat ostatică şi că te-am adus după mine până aici, la Paris.

— Ajunge! ţipă ea. Iar începi?

— Anne, repetă Terrier. Anne.

Buzele i se mişcară, dar părea incapabil să vorbească.

— Sunt ruinat, declară el dintr-odată.

— Ce? întrebă chicotind amuzată.

— Sunt ruinat, spuse el din nou, părând cât se poate de serios. Cred că toţi banii mei sunt pierduţi. Nu pot să-ţi explic, dar sunt pierduţi, nu cred că pot să-i mai recuperez. Prin urmare, trebuie să lucrez din nou. Nu râde! ţipă el, pentru că ea se amuza, îi râdea în nas fără să se sinchisească. Trebuie să muncesc! repetă el cu vehemenţă. Trebuie să-mi fac treaba!

Anne se învârti prin cameră, apoi se aşeză pe marginea patului şi-l privi. Se oprise din râs, dar încă zâmbea.

— A, zise ea. Munca ta. Iarăşi bang-bang.

— Eşti nebună, spuse Terrier.

— Hai, du-te, du-te, spuse Anne cu elan. Te aştept. Sunt epuizată. O să dorm puţin.

Trebuie să mergi la poliţie. E mai bine.

— Mai vedem.

Pentru o clipă, Terrier păru că voia să mai spună ceva, apoi renunţă şi se îndepărtă. Părăsi încăperea. Anne se întinse pe cuvertură râzând, apoi izbucni în plâns, după care îşi reveni, deveni calmă şi obosită, apoi adormi – toate acestea în mai puţin de trei minute.

Terrier ieşi din hotel şi se îndreptă spre metrou. La răstimpuri, buzele i se mişcau. Dar nu scotea niciun sunet. Cu o mină încruntată, luă metroul şi merse la sediul ziarului *Le Monde,* unde plăti cu banii jos pentru anunţul pe care-l dictase mai înainte, fără ezitare, la telefon. Textul avea să apară a doua zi în rubrica „L'agenda du Monde", cu titlul *Debarasor,* şi spunea: *Christian A. Cox, specializat în debarasare, îşi reia activitatea după renovare.* Era urmat de numărul de telefon de la hotel şi indicaţia: *detalii la domnul Walter.*

14

— Ei bine, era doar dislocat, spuse medicul de gardă, a cărui adresă Terrier o găsise pe un afiş pe uşa unei farmacii închise. L-ai pus singur la loc? întrebă el. Serios?

— Da.

— Bravo. Ai curaj, bătrâne.

După spusele medicului, nu era cazul de ghips, îi arătă lui Terrier cum să-şi pună o bandă elastică astfel încât degetul umflat să stea strâns.

— Ştiu, zise Terrier.

Plecă luând cu el radiografia şi o reţetă pentru un unguent antiinflamator şi nişte pastile analgezice. Aruncă radiografia într-o gură de canal, cumpără medicamentele de la o farmacie şi luă metroul înapoi spre hotel. Anne dormea. Plângea în somn. Terrier se uită la ea fix. Avea o expresie neliniştită, perplexă. Cum tânăra continua să suspine într-un mod pueril şi jalnic, o apucă de umeri. Era goală. O zgâlţâi uşor. Ea deschise ochii şi îl privi cu un aer pierdut, apoi se frecă la ochi cu pumnii, îl privi din nou şi zâmbi maliţios.

— În pat, zise ea. Hai în pat.

Între pat şi perete, Terrier zări o sticlă de Hennessy pe jumătate goală. Anne vorbea incoerent. Bărbatul se ridică şi îi întoarse spatele.

— Încearcă să mă asculţi, îi ordonă el. Va trebui să ne despărţim pentru o vreme. Mâine după-amiază angajatorii mei vor şti că mă pot găsi aici. Prefer să te ţin la distanţă de toate astea.

— Să mă ţii la distanţă, repetă Anne. Asta-i bună!

— Serios.

— Sunt o fată mare, să ştii.

— Da, ştiu. Dar, dacă ci află unde eşti, asta le va oferi o cale de a pune presiune asupra mea.

— A, zise Anne pe un ton dispreţuitor. Şi unde ar trebui să mă duc?

— Lângă Larchant. La sud de pădurea de la Fontainebleau. Un prieten de-al meu are o casă acolo. Cred că pot conta pe el.

— Eşti foarte organizat.

— Din păcate, nu.

Terrier îi aruncă o privire lui Anne, peste umăr.

— Va trebui să rămâi destul de mult timp singură acolo. Dar prietenul meu vine în weekend. N-ai nimic cu negrii, nu?

— Ce?

Anne părea stupefiată. Terrier repetă.

— Fiindcă e negru, preciză el. Prietenul meu.

— Drept cine mă iei?

— Nu ştiu. Te cunosc prea puţin, zise încet Terrier.

— Vino în pat.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse indecis Terrier.

Apoi continuă pe un ton ferm:

— Mai întâi, trebuie să punem la punct chestiunile practice. Anne se foi în pat, dezvelindu-şi sânii goi, care erau încă frumoşi. Atârnau însă greoi şi începeau să se lase. Apucă sticla de coniac.

— Câte persoane ai ucis? întrebă ea.

— Doar n-ai de gând să bei iarăşi! Trebuie să ne ocupăm de chestiunile practice! Chestiunile practice! repetă Terrier, agitat.

Stătea cu mâinile în buzunare, în faţa lui Anne, clătinându-se nerăbdător pe călcâie. Tânăra dădu pe gât o înghiţitură.

— Dereglat, declară ea pe un ton neutru.

Părea să se fi referit la un ceas.

— Dereglatule, hai în pat.

Se lăsă brusc să cadă pe spate, cu ochii strâns închişi, fără să lase sticla din mână. Faţa îi era purpurie şi o roşeaţa îi cuprinse gâtul şi pieptul.

— S-o facem, s-o facem, zise, apoi deschise ochii. Asta voiai, spuse sigură pe ea.

Anne, fir-ar să fie, ai răbdare! strigă Terrier.

Apoi uşa camerei, pe care uitase s-o încuie, se deschise în spatele lui, iar doi tipi intrară. Unul încuie încet uşa, iar celălalt lipi de capul lui Terrier ţeava unui revolver SW Bodyguard Airweight.

Suntem trimişi de Companie, explică tipul cu revolverul. Nu Faceţi vreo tâmpenie.

— Anne, stai liniştită, zise Terrier.

— Cine sunt poponarii ăştia? întrebă tânăra, rămânând întinsă, cu bustul dezvelit, roşie la Faţă şi cu sticla-n mână.

Fără să mişte capul, Terrier întoarse privirea spre bărbatul neînarmat, care străbătea încăperea. Era tipul mărunt, cu ochi negri, pe care-l văzuse stând pe terasa apartamentului de pe Rue de Varenne. Purta acelaşi pardesiu gri.

— Dacă mă împuşcaţi, spuse Terrier, informaţii compromiţătoare vor ajunge în atenţia publicului.

— Nu împuşcăm pe nimeni. Am venit să te căutăm. Cine-i femeia dezbrăcată?

— O puteţi lăsa să plece, afirmă Terrier. N-o să spună nimic.

— Anne Schrader, nu? îmbrăcaţi-vă.

— V-aţi mişcat foarte rapid, spuse Terrier.

— N-am de gând să repet de treizeci de ori, o înştiinţă tipul mărunt pe Anne.

Anne lăsă sticla, dădu la o parte cearşaful şi începu să se îmbrace, cu gesturi bruşte.

— Mişto fund, comentă mărunţelul. Mişto tipă, zise şi se uită la Terrier. Complimentele mele.

Îl percheziţionă pe Terrier, apoi camera întreagă. Îi confiscă armele.

— Coborâm. Tu achiţi nota. Uite bani, îi zise lui Terrier şi îi îndesă un teanc în buzunar. Ne aşteaptă o maşină. Dacă faci vreo tâmpenie, tovarăşul mei o să-ţi zboare creierii, iar eu am s-o împuşc în burtă pe gagică-ta. Ai priceput?

Terrier dădu din cap că da. Tipul mărunt adună lucrurile împrăştiate prin cameră şi le puse sub braţ. Anne se îmbrăcă, în cele din urmă, şi o luară din loc. Terrier întrezări chipul bărbatului cu SW. Îl mai văzuse. *Le Monde diplomatique,* împăturit în patru, îi ieşea încă din buzunar.

Jos, Anne şi bărbatul cu SW rămaseră în mijlocul holului în timp ce tipul mărunt îl însoţea pe Terrier la ghişeul de la recepţie, unde nota fu calculată şi plătită. HK4, Savage-ul, CZ-ul şi Colţul Special Agent deformau buzunarele pardesiului gri. Ieşiră în noaptea rece. Îi aştepta un Renault 16; un indochinez se afla la volan. Terrier se aşeză lângă şofer, iar ceilalţi doi, de o parte şi de alta a lui Anne. Renaultul trecu de Sena şi se îndreptă spre Saint-Augustin. Şoselele erau alunecoase şi reflectau vag semnalizatoarele şi farurile automobilelor. Exista risc de formare a poleiului în orele următoare.

— Ascultă, Christian, îi zise tipul mărunt lui Martin Terrier. Sper să nu existe neînţelegeri. Te ducem să-l vezi pe domnul Cox. Nu ne-am asumat riscuri, e normal. Dar totul este perfect amical şi frăţesc, să nu te gândeşti la altceva.

— Bine.

Parcară pe Rue La Boétie şi intrară într-o clădire de birouri, al cărei lift era defect, aşa că urcară pe scări. Trecură, fără să bată, pragul unei uşi pe care scria: IMPEX FILMS INTERNAŢIONAL.

— În faţă e o anexă a Ministerului de Interne, remarcă tipul mărunt, zâmbind şi arătând cu degetul spre geamurile opace din pricina murdăriei. Când ai chef să amplifici tensiunile în Franţa, bazuka, bum! zise şi râse înfundat.

Terrier şi Anne aşteptară în picioare, alături de tipul cu revolverul şi de şoferul eurasian. Tipul mărunt se făcuse nevăzut pe o uşă de legătură. Reapăru şi îi făcu semn lui Terrier.

— Intră. Fata rămâne aici.

— Dacă e ceva, strigi, îi spuse Terrier lui Anne.

Intră în camera alăturată. Domnul Cox mânca, aşezat la un birou din metal, cartofi prăjiţi cu mâna, dintr-o farfurie de unică folosinţă. Purta un costum gri din trei piese şi nu-şi scosese pardesiul din piele de cămilă, care atârna, descheiat, în jurul lui. Avea o dâră de grăsime pe bărbia dublă. Părea obosit.

— Vrei o cafea? îl întrebă pe Terrier. Avem un espresor. Nişte cartofi vrei? Altceva n-am ce să-ţi ofer.

Martin clătină din cap.

Mă bucur că te-ai răzgândit, zise domnul Cox, cu multă convingere în glas.

— Ai citit deja anunţul meu?

— Desigur.

— În ziarul de dimineaţă?

— Desigur, repetă Cox. Nu folosim treizeci şi şase de instituţii de presă pentru a coresponda. Nu e aşa dificil să numim unul sau doi funcţionari, ici şi colo, pentru a cunoaşte dinainte conţinutul unei rubricuţe de anunţuri. Rutină pură, Christian, zise zâmbind, apoi se corectă. Martin Terrier.

— Ai ştiut de la început?

— Ne place să ştim cu cine lucrăm. Ai făcut-o lată, nu-i aşa?

Domnul Cox zâmbea încă.

— O ai cu tine pe această Anne Schrader, mi se pare.

Terrier încuviinţă din cap. Cox ridică din umeri.

— E importantă pentru tine? îţi pasă de ea?

Terrier nu răspunse. Cox îi zâmbi din nou.

— Rămânem înţeleşi pentru o sută cincizeci de mii de franci?

— Două sute de mii, spuse Terrier. Ai zis două sute.

— Asta era înainte să fii încolţit. Acum e o sută cincizeci, şi încă şi aşa e un preţ bun. Şi mai sunt şi alte avantaje: acte, paşapoarte şi tot ce mai trebuie pentru tine şi femeia aceea. Înainte de asta, vei fi reţinut, bineînţeles.

— Nu vreau ca ea să fie reţinută. Vreau să-i daţi drumul.

— Desigur, aşa doreşti, zise Cox. E imposibil, desigur.

Îi aruncă lui Terrier o privire obosită.

— Vrei să mai discutăm? Vrei să pierdem timpul?

— Nu. Unde va fi ţinta?

— Aici. La Paris.

— Cele cincisprezece zile de aşteptare, spuse Terrier, vreau să le petrec în Oceania.

— De ce? întrebă Cox, sincer mirat.

— Pentru că mi se pare cea mai bună variantă. Dumneavoastră unde aţi merge, în locul meu?

— Aş rămâne pe loc.

— Nn mă miră.

— Eşti prost, Christian, zise Cox, scos din fire. Eşti un cretin. Aş rămâne aici sau oriunde m-aş afla, pentru că nu există niciun loc mai bun decât altul, în afară de statele comuniste, unde e şi

mai rău. Nu mai e bine nicăieri, nu înţelegi? O, da, eu, unul, aş rămâne pe loc! repetă el convins. N-ai unde să mergi.

— Eu vreau să merg în Oceania, zise din nou Terrier.

— Ai să te duci în pădurea Tronçais, zise domnul Cox, cu hotărâre.

15

Era o veche casă de provincie, care fusese transformată într-un soi de cabană de vânătoare. La parter erau trei încăperi: o sală comună, care era şi bucătăria, cu chiuvetă din piatră, un aragaz din fontă, o masă mare, acoperită cu muşama; o cameră; şi, în sfârşit, o sală micuţă, cu podeaua denivelată, care servea deopotrivă drept cămară şi salon, cu grămezile de lemne şi fotoliile ei, cu şemineul şi o mică masă din piatră şi cu puştile într-o vitrină. Sub acoperişul din ţiglă, mansarda fusese transformată într-un imens studio cu pereţi despărţitori construiţi din scânduri de molid lăcuite. Înconjurată de o mică grădină îngrădită de un zid jos din piatră acoperit de un grilaj de fier în stilul pavilioanelor, casa se găsea în mijlocul pădurii, la opt sute de metri de un important drum naţional, care traversează departamentul Allier. Anne Schrader şi Martin Terrier fuseseră duşi acolo la bordul unei camionete pentru transportul cailor, în noaptea de după întâlnirea cu domnul Cox. Tipul mărunt în pardesiu gri şi acolitul său, cel care citea *Le Monde diplomatique,* conduseseră cu schimbul. Ajunseseră acolo în jur de trei dimineaţa. Trei semnale scurte cu ajutorul farurilor îi făcuseră pe gardienii locului să apară rapid. Anne şi Terrier fuseseră conduşi la etaj, pe o scară interioară abruptă şi rudimentară, asemănătoare cu o schelă. Şoferii dubiţei o luaseră din loc aproape imediat.

— Tocmai veneam să vă caut, spuse gardianul când Terrier ieşi din mansardă şi începu să coboare scara interioară abruptă în dimineaţa celei de-a unsprezecea zile, în jur de zece jumătate.

Gardianul se prezentase ea Maubert. Trebuie să fi fost cu câţiva ani mai în vârstă decât Terrier, poate în jur de treizeci şi cinci de ani. Era un bărbat masiv şi musculos, cu o coamă bogată de păr blond, cu cărare pe-o parte, şi o mustaţă blondă, stufoasă pe chipul îngust, cu nas mic şi lung. Avea ochii uşor oblici şi un pic cam prea apropiaţi. Faţa şi mâinile îi erau

bronzate şi uscate. Purta mereu pantaloni reiaţi şi cămăşi călduroase, în carouri. Părea desprins dintr-o reclamă americană la ţigări. Când ieşea, îşi lua o canadiană şi cizme din cauciuc, dar, în acel moment, avea doar o cămaşă pe el şi papuci de casă în picioare. Terrier coborî şi ultima treaptă şi Maubert îi făcu semn să treacă în salonul improvizat. Partenera gardianului pregătea ceva într-un vas de gătit, pe aragaz, şi nu se întoarse când trecu Terrier.

Focul ardea uşor în vatra cu buşteni. Câinele de vânătoare, un setter, nu era acolo, pesemne plecase să cutreiere prin pădure. Pe masa din piatră erau urme de cretă albastră, figurine reprezentând poliţişti pe motocicletă şi trei maşini Citroën în miniatură: două SM şi un Pallas.

— Să ne aşezăm, spuse Maubert. O bere? O cafea? Altceva?

— Nu.

Se aşezară pe scaunele rustice din lemn, pe care se aflau nişte perne decorative. Maubert ridică de pe podeaua denivelată o autoutilitară Renault în miniatură, o ţinu în mâini, apoi începu s-o paseze dintr-o mână într-alta. Terrier, aplecat în faţă, cerceta cu privirea maşinile şi poliţiştii pe motocicletă în miniatură. Maşinile şi motocicletele nu erau la aceeaşi scară. Şi totuşi, se vedea că făceau parte dintr-un convoi. Urmele făcute cu creta delimitau căile de comunicaţie.

— Asta e intersecţia din Champs-Élysées, anunţă Maubert, punând arătătorul pe piatră. Nordul e în partea asta. Deci, aici începe Champs-Élysées, care nu ne interesează. Şi ăsta, ăsta e Avenue Montaigne.

Indică Avenue Montaigne, care era trasat în întregime, de la intersecţia din Champs-Élysées până la Place de l’Alma. Pe Avenue Montaigne erau aşezate maşinile miniaturale.

— Cunoaşteţi bine cartierul ăsta din Paris? îi întrebă el direct pe Terrier.

— Da.

— Atunci trebuie să şiiţi că bulevardul este cu sens unic, cu două benzi orientate în acelaşi sens ca şi bulevardul.

Aşează autoutilitara Renault pe marginea şoselei.

— Veţi fi acolo, veţi staţiona pe banda din stânga, până în intersecţia cu Rue Bayard.

Îl privi pe Terrier ca şi când s-ar fi aşteptat să spună ceva, dar acesta rămase tăcut.

— O să fiu şoferul vostru, anunţă el.

Terrier se îndreptă puţin pentru a-l cerceta pe Maubert, dar nu făcu niciun comentariu şi-şi îndreptă privirea asupra schiţei cu planul de atac şi asupra figurinelor.

— Partea din spate a maşinii noastre, reluă Maubert, e compusă dintr-un *hayon* care închide jumătatea superioară şi din două uşi care închid jumătatea inferioară. Ţinta se va deplasa pe bulevard în jos. Veţi putea să vă alegeţi poziţia şi perimetrul de tragere după bunul plac. Putem să deschidem o uşă, sau pe amândouă, dacă trageţi culcat, sau putem deschide *hayon*-ul, dacă vreţi să trageţi din picioare, sprijinindu-vă de uşile închise. Putem chiar să deschidem tot, dacă doriţi, dar nu văd rostul.

Terrier, cu coatele pe genunchi, aplecat, întinse o mână indecisă deasupra convoiului de miniaturi. Trasă cu două degete un cerc vag.

— Unde e ţinta?

— Pe bancheta din spate a Citroënului Pallas. Patru poliţişti pe motocicletă îi deschid calea, un Citroën SM, după care Citroënul Pallas şi al doilea SM în spate, exact aşa cum e acolo.

— E sinucidere curată, spuse Terrier.

— Nu, spuse Maubert.

— Ba da.

Terrier se lăsă pe spate în scaunul său şi clătină din cap. Zâmbi dispreţuitor.

— Lăsându-i deoparte pe cei patru de pe motociclete, poliţişti o să fie şi-n maşini. O să sară pe noi imediat. Dacă încercăm să ne facem nevăzuţi, o să ne transforme în confetti. E complet ridicol. Sinucidere curată.

— Nu, deloc, zise din nou Maubert, care zâmbea. Fac parte din DST[1].

Terrier se încruntă.

— N-o să încercăm deloc să ne facem nevăzuţi, explică bărbatul blond. E o podea falsă din metal. Vă întindeţi, trageţi trapa deasupra dumneavoastră, nicio mişcare. Eu cobor din maşină şi mă prezint. Doar am fost desemnat să supraveghez ţinta.

— Cine e?

---

[1] Direction de la Surveillance du Territoire – Direcţia de Securitate Teritorială. (n. red.).

— Un negrotei de la OPEP[2], Sheikh Hakim. Îţi spune ceva?

— Cred că l-am văzut la televizor.

Mda, şi eu, spuse distrat Maubert şi zâmbi din nou. Chiar sunt desemnat de superiorii mei să-i supraveghez. Am ordine scrise. În plus, va exista şi o diversiune.

Îl privi pe Terrier zâmbind, părând din nou să aştepte nişte comentarii care nu veniră.

— Va fi un tip care va sta la ultimul etaj al unei clădiri, de cealaltă parte a bulevardului. Va trage cu o puşcă-mitralieră asupra convoiului. Îi vom da gloanţe trasoare. Va avea, poate, timp să coboare şi să ajungă pe Rue de Marignan prin subteran. Asta crede el, în orice caz. Eu, unul, m-aş mira. Pe de altă parte, poliţaii sunt idioţi rău.

— Îl cheamă Oswald pe tipu' vostru? întrebă Terrier.

— Dumneavoastră, spuse Maubert, pe un ton serios, sunteţi un tip tare glumeţ. Ştiţi ce armă o să folosiţi?

— Acum vă spun, zise Terrier şi închise ochii. Îmi trebuie o puşcă de asalt cu foc rapid. Trebuie să aibă şi-un amortizor de sunet.

— Un Ingram, propuse Maubert.

— Nu cred. Aş prefera să nu. Cred că vreau proiectile care să meargă mai repede decât sunetul, ca să pară că împuşcăturile vin din cealaltă parte a bulevardului.

— Nu ştiu dacă vom putea să facem rost de aşa ceva în trei zile.

Maubert îşi umflă obrajii, schiţând o grimasă.

— În orice caz, amortizorul îl va încetini, observă el.

Dacă nu, zise Terrier, faceţi-mi rost de ceva solid şi simplu. Weatherby sau ceva de genul ăsta. Aş mai vrea şi un revolver.

— Asta nu era prevăzut.

— Dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă, spuse Terrier, aş prefera să am un revolver.

Îl privi pe Maubert cu o expresie candidă. În cele zece zile care trecuseră, gardianul se arătase cât se poate de binevoitor şi de eficient, îndeplinise rapid şi ca la carte toate cererile adresate de Terrier şi Anne, în privinţa hainelor, hranei, ţigărilor, băuturii şi a altor lucruri. Îi făcuse rost lui Terrier până şi de o combină audio hi-fi şi de un set de discuri, pe care fusese nevoit să le caute la Montluçon sau la Moulins. Doar plimbările celor

[2] L'Organisation des pays exportateurs de pétrole. (n. red.).

doi oaspeţi făceau obiectul unor restricţii vădite.

— Aş vrea un revolver de calibru mare, cu ţeavă scurtă, precizează Terrier.

— O să văd dacă se poate.

Terrier se aplecă din nou şi mai aruncă o privire peste convoiul de figurine de pe masa din piatră.

— Totul o să aibă loc pe timp de noapte, presupun?

— Negroteiul ia masa la Elysée. În mod normal, ar trebui să fie în jur de o oră şi jumătate de discuţii cu preşedintele după masă, în timp ce doamnele ascultă muzică de cameră. În mod normal, convoiul ar trebui să părăsească palatul după miezul nopţii, după douăsprezece şi jumătate.

— Cu cât vor întârzia mai mult, cu atât mai bine, observă Terrier. Din cauza aglomeraţiei de la cinematografe şi toate cele. Să se golească bine străzile.

Clătină din cap, se ridică şi se uită la ceas.

— Aş vrea să mă plimb un pic înainte de masă.

Maubert se ridică şi el. Îl privi pe Terrier cu un aer încordat.

Terrier îi zâmbi. Obrazul lui Maubert se crispă uşor. Deschise uşa de comunicare.

— Cécile! strigă el. Domnul Christian vrea să dea o raită!

O clipă mai târziu, Cerile şi Terrier mergeau la pas vioi prin frigul muşcător, pe unul dintre drumurile foarte drepte, superficial pavate, care traversează pădurea Tronçais. De o parte şi de alta a drumului, întinderi pline de stejari înalți şi arbori înrudiţi, despuiaţi în acel sezon, erau întrerupte de desişuri de arbuşti tineri şi de zone despădurite. Din când în când, la oarecare distanţă, pe scoarţa arborilor se zăreau semnele convenţionale cu care Administraţia Mediului marchează copacii. Ici şi colo, trunchiuri tăiate, curăţate de crengi, erau înşirate pe marginea drumului. Sub trunchiurile de copaci, sub pătura groasă de frunze putrede, se vedeau pe alocuri urmele zăpezii care căzuse cu o săptămână mai înainte. Ceaţa stagna prin scobituri, deasupra bălţilor în care se bălăceau porcii mistreţi şi a pâraielor mărginite de gheaţă. Atmosfera era încărcată de umiditate şi, din pricina direcţiei vântului care vuia printre ramurile dezgolite, nici nu se mai auzea zgomotul puţinelor maşini care treceau pe drumul naţional, la doi sau trei kilometri distanţă.

Înainte să plece la plimbare, Terrier urcase la etaj să o

previnã pe Anne cã ieşea. Goalã într-unul dintre cele douã paturi şi cu pãrul rãvãşit, tânãra încãlzea în mâini un pahar cu picior înalt, pe jumãtate plin cu coniac, şi-i zâmbi maliţios.

— Dereglat, zisese ea. Impotent. Hai, du-te sã ţi le îngheţi.

— Ţi-am explicat. E pentru cã mã pregãtesc de o lovitură. E vorba despre concentrarea mea, zise dând din cap cu convingere. Da, asta e, da, asta e, îi zisese el.

În acea clipã, Terrier o urmã cu paşi mari pe Cécile, pe care o observa. Iubita lui Maubert avea pãrul lung, oxigenat şi-i atârna pe spate. Nu era foarte curat şi i se vedeau rãdãcinile închise la culoare. Era înaltã şi, în ciuda straturilor de pulovere pe care le purta pe sub hanorac, se vedea cã era slabã; o constituţie plebeianã. Ajungând la una dintre acele intersecţii în formã de stea numitã aici *rond*, ea se opri în loc, se întoarse spre Terrier şi arãtã în direcţia unei *linii* care forma un unghi ascuţit cu cea pe care tocmai o parcuseserã.

— Ne întoarcem pe acolo? propuse ea cu un aer plictisit.

— Eu o sã merg puţin mai departe, spuse Terrier.

— Nici nu se pune problema. *Verboten.* De câte ori trebuie sã îţi repet?

— Eşti sigurã?

Terrier îşi trecu degetele mâinii drepte între pãrul şi gâtul fetei şi o mângâie sub bãrbie cu degetul mare.

— Ei, zise ea zâmbind, (arã sã se mişte. Jos labele.

Terrier îşi puse mâna stângã de cealaltã parte a gâtului fetei. Ştia exact unde anume sã apese cu degetele – şi apãsã. Ea încruntã din sprâncene, apoi le ridicã şi deschise gura. Terrier o trase spre el pentru a-i imobiliza braţele cu coatele. Piciorul sãu drept parã lovitura de genunchi pe care fata încercã sã i-o tragã în pãrţile intime. O secundã mai târziu, Cécile nu mai avea nici mãcar forţa sã-şi ţinã ochii deschişi, iar mandibula îi atârna imobil. În curând, avea sã moarã dacã Terrier nu ceda din presiune, dar o fãcu. Setterul, care zburdase înaintea lor în ultimul sfert de orã, venise acum şi se culcase lângã cei doi, lãtrând neliniştit şi ameninţãtor. Terrier luã lesa câinelui din buzunarul lui Cécile şi o lãsã pe fata inconştientã sã alunece pe pãmânt. Câinele tãcu şi atacã rapid. Terrier îşi îndesã brusc pumnul stâng în fundul gurii deschise; cu mâna dreaptã, prinse animalul de zgardã. Încercând în continuare sã imobilizeze câinele, care se chinuia sã scape şi se sugruma zgomotos,

bărbatul umbla la carabina lesei; apoi îşi smulse pumnul din gura câinelui, zgâriindu-se uşor în colţi.

Trei minute mai târziu, Cécile, inconştientă, era rezemată de trunchiul unui brad norvegian izolat, ale cărui ramuri joase o învăluiau cu totul şi o ascundeau de potenţialii trecători. Avea să-şi recapete cunoştinţa în câteva clipe şi risca să răcească serios, deşi Terrier îi vârî cu grijă mâinile în buzunare, după ce-i înfăşurase fularul lui în jurul capului. Legat cu lesa de o creangă, setterul, acum potolit, o lingea pe faţă pe Cécile, schelălăind din când în când.

În aceeaşi clipă, Terrier o rupse la fugă drept înainte, cât îl ţineau puterile, de-a lungul unui drum drept, în direcţia în care îi fusese întotdeauna interzis să meargă în timpul plimbărilor sale. Şi aproape numaidecât ieşi la marginea pădurii şi ajunse la un drum secundar de unde văzu, la circa o sută de metri distanţă, un cătun cu şase sau şapte case, un popas pentru maşini şi un bar-tutungerie-alimentară care avea şi un chioşc de ziare. Bărbatul intră în bar, frecându-şi maşinal pumnul stâng de coapsă, acolo unde se uscase saliva câinelui. Comandă un pahar de Muscadet şi ceru să dea un telefon. Acolo era o cabină telefonică. Încă o dată, Terrier îi spuse lui Stanley ce consideră că era potrivit să-i spună. Îl întrebă doar ce i se păru că putea să-l întrebe.

— Nicio problemă, spuse Stanley.

— Scuză-mă dacă nu-ţi explic totul, spuse Terrier. E mai puţin periculos pentru tine dacă nu-ţi explic totul.

— În regulă, spuse Stanley pe un ton uşor încordat.

— Stanley, zise Terrier dintr-odată, nu mă cheamă Christian. Ştiai lucrul ăsta?

— Ce tot spui acolo?

— Ştiai asta?

— Nu.

— Mai vorbim, zise Terrier şi închise.

Plăti, părăsi barul, intră din nou în pădure şi, fugind, o tăie printre copaci, în linie dreaptă, către casă. Intră pe tăcute în sala comună, care era goală, urcă fără zgomot scara dreaptă şi se strecură pe nesimţite în mansardă, unde o găsi pe Anne peste Maubert, sărutându-i, în timp ce el stătea întins pe spate pe podea.

Terrier se făcu roşu la faţă, doar conturul buzelor îi păli. Partenera lui, încă o dată infidelă, stătea cu spatele la el. Terrier vedea şi picioarele lui Maubert, care nu-şi scosese pantalonii. Cuplul, aflat în plin act sexual, nu îl auzi pe bărbat intrând în mansardă, căci în acelaşi timp răsuna tare, la pick-up, un disc cu muzica lui Verdi. Călugării din *Trubadurul* psalmodiau:

Miserere d'un'alma già vicina
alla partenza che non ha ritorno.
Miserere di lei, bontà divina,
preda non sia dell'infernal soggiorno.

...Şi, simultan, Leonora (negresa Leontyne Price, de o frumuseţe răvăşitoare) cânta:

Sull 'orrida torre,
ahi! par che la morte
con ali di tenebre
librando şi va!
ahi! farse dischiuse
gli fian queste porte
sol quando cadaver
già freddo sarà!

...Şi aşa mai departe. Iar Terrier îşi mişcă de mai multe ori buzele şi scoase de mai multe ori un sunet jos, ca un suflu, iar chipul său căpătă din nou o tentă inexpresivă şi palidă, pentru ca, în cele din urmă, să oprească pick-upul, smulgându-i din priză. Muzica încetini şi se opri cu un hârâit. Afară, în depărtare, se auzea setterul lătrând. Anne sări în picioare, lângă pat. Cu mâinile în şolduri, îl măsura pe Terrier din cap până-n picioare, şocată, chiar ofuscată şi furioasă. Maubert se ridicase în capul oaselor. Fără să se uite la nimeni, îşi vârî cu greutate mădularul umflat în chiloţi, apoi se ridică în picioare ca să-şi încheie şliţul. În cele din urmă, îl privi în ochi pe Terrier. Jos se auzeau setterul şi Cécile, care dădură buzna în casă, în mare grabă şi agitaţie. Cécile îl striga pe Maubert.

— Coboară, îi zise Anne.

— Lui Cécile nu-i pasă, remarcă Maubert. Nu suntem

împreună.

— Coboară.

Maubert se îndreptă spre trapa de acces spre parter. Ar fi trebuit să treacă prin dreptul lui Terrier, care stătea nemişcat, cu degetele de la mâini întinse, ţepene. Asasinul profesionist respira încet. Maubert îi aruncă o privire nesigură.

— Lasă-mă să trec, nu face pe nebunul.

Terrier încuviinţă din cap. Maubert trecu pe lângă el şi se făcu nevăzut prin trapă. Terrier merse şi se aşeză pe colţul patului. Anne îşi şterse coapsele cu un pumn de şerveţele şi se îmbrăcă cu gesturi brutale.

— Imbecilule! Nu, dar ce-ţi imaginai tu?

Terrier o privea atent, cu un aer calm.

— Imbecilule! repetă Anne. Serios, ce-ai crezut? Că o să te aştept zece ani? Crezi că o să te mai aştept încă zece ani? Crezi că n-au mai fost şi alţii înainte de Felix? Mă iei drept o păpuşică de porţelan? Drept cine mă iei? Până la urmă, mi-e silă. Cretinule! Fraierule!

Terrier ridică din umeri. Anne se trânti în capul patului şi îl privi cu furie pe bărbatul din faţa ei.

— L-am înşelat şi pe Felix. Ce vrei de la mine? îl întrebă.

Terrier scose un zgomot înfundat din gât. Anne remarcă şi se încruntă. Bărbatul schiţă nişte gesturi imprecise cu mâinile. Se ridică şi căută ceva din priviri, apoi se întoarse spre Anne şi se făcu că scrie ceva în palmă.

— Ce e? spuse Anne. Crezi că sunt microfoane?

Terrier insistă. Anne scotoci printre lucrurile ei şi scoase o agendă micuţă, prevăzută cu un creion minuscul. Terrier începu să scrie de zor. La parter se auzeau Maubert şi Cécile care discutau aprins. Terrier îi întinse lui Anne agenda deschisă. Ea citi şi îl privi pe Terrier, ridicând din sprâncene. Cum lui nu părea să-i ardă de glume, ea reciti.

— Glumeşti? sugeră ea totuşi.

Terrier zâmbi şi clătină din cap. Scrisese cu grijă: *Nu mai pot să vorbesc. Afonie totală. Cred că e din cauza şocului psihic. Dar nu înţeleg.*

Pentru o clipă, Anne îl privi cu luare-aminte pe Terrier, ca pe o creatură bizară. Într-adevăr, avea un aer bizar. Anne zâmbea vag, ca şi cum această stranietate ar fi interesat-o şi, poate, totodată ar fi tulburat-o. Dar redeveni numaidecât dură şi

sarcastică.

— N-o face pe idiotul, îl sfătui ea. Serios, ce se întâmplă? Eşti mut? Iar Terrier încuviinţă din cap. Pe bune, eşti mut?

El dădu iar din cap că da, iar ea păru cât pe ce să pufnească în râs sau să facă o criză de nervi.

— Din cauza mea? îl întrebă. A! Asta chiar e bună, n-am ce zice! exclamă şi clătină din cap neîncrezătoare. Tu glumeşti, repetă ea. Nu-i adevărat, nu?

Terrier încuviinţă iar, luă agenda din mâna ei şi scrise: *Nu glumesc. Sunt perplex. O să treacă, fără îndoială. Deocamdată, am nişte lucruri foarte importante să-ţi explic. Trebuie să faci tot ce-ţi zic.* Rupse foaia şi i-o întinse lui Anne. În timp ce ea citea, Terrier scria cu repeziciune. După ce citi, Anne îl privi cum scria. Era, deopotrivă, perplexă şi interesată. Terrier mai rupse o foaie şi i-o dădu. În acel moment, Maubert şi Cécile apărură prin trapa de acces. Maubert flutura o puşcă. Cécile avea părul vâlvoi şi era furioasă. Terrier mâzgăli ceva şi i-o întinse lui Maubert. Acesta ezită să ia foaia de hârtie.

— E afon, explică Anne.

M-am săturat să fiu sufocat, scria pe hârtia pe care Maubert o ţinea în mână. *Am atacat-o pe Cécile ca să-ţi amintesc că sunt periculos. Am făcut o plimbare liniştită, atât.*

— Ţi-ai pierdut glasul?

Terrier încuviinţă din cap.

— E afon, repetă Anne.

De aici încolo o să comunic în scris, notă Terrier, apoi rupse iar foaia şi i-o întinse lui Maubert.

— Eşti ţicnit. Pe bune, eşti ţicnit, amice, zise Maubert.

— Are o criză de nervi, afirmă Anne.

Acum căraţi-vă, declară în scris Terrier.

Maubert îl privi pe Terrier, care avea un zâmbet în colţul gurii şi ţinea agenda în mână. Maubert scutură din cap.

— E o şmecherie, spuse el, iar Terrier ridică din umeri. Haideţi să mâncăm cât timp mă gândesc la asta.

În timpul mesei, vorbiră puţin, iar Terrier nu scoase niciun cuvânt. Cécile îi aruncă priviri ostile, dar nu încercă să discute cu el, întrucât Maubert îi explicase situaţia. Maubert părea să reflecteze în timp ce mânca din iahnie. Anne înghiţea cu noduri. Privirea îi rătăcea în gol. Terrier mânca, însă, cu poftă.

— Am să-i pun la curent pe şefi, aşa ar fi cel mai bine, zise

Maubert la sfârşitul mesei şi se îndreptă spre telefon, cu ceaşca de cafea în mână.

Anne şi Terrier urcară la etaj. Terrier începu numaidecât să noteze în agendă. Apoi îi arătă lui Anne ce scrisese. Ea citi şi îl privi cu un aer neîncrezător. Terrier încuviinţă din cap, cu hotărâre.

— Da, spuse Anne. Argumentele tale ţin.

Ea suspină şi se ridică din pat. O jumătate de oră mai târziu, când Maubert bătu la uşă, apoi intră, văzu că tavanul încăperii fusese distrus într-un loc. Şipcile plafonului înclinat fuseseră desprinse şi smulse, apoi hârtia gudronată fusese despicată, iar stratul de vată de sticlă, smuls. În cele din urmă, ţiglele fuseseră aşezate cu grijă deoparte şi se făcuse astfel o deschizătură în acoperiş. Aerul hibernal intra în valuri prin acea deschizătură, aşa încât era frig în mansardă, iar pe Maubert îl trecu un fior. Terrier stătea întins în pat şi răsfoia un număr vechi al revistei *Chasseur français.* Anne dispăruse.

— Ea unde e, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă Maubert deznădăjduit.

Terrier îi întinse o foaie de hârtie pe care scrisese îngrijii: *Am scos-o pe Anne de aici, pentru că, dacă rămânea, şefii ar fi avut un avantaj asupra mea. E la adăpost. Operaţiunea continuă după cum am stabilit.*

Maubert suspină şi se aşeză în capătul patului. Privea cu un aer distrat deschizătura din acoperiş.

— Voi chiar mă băgaţi în rahat. Mă duc să-i sun iar pe şefi, ce să fac…

Rămase o clipă nemişcat, morocănos şi gânditor, înainte de a coborî pentru a telefona. Reveni într-un sfert de oră. Îşi freca mâinile cu un aer maşinal şi reflexiv.

— Îi dăm înainte, cum a fost prevăzut, spuse el. N-avem de ales. Sper că n-ai să scorneşti şi alte tâmpenii.

Terrier surâse vag. Îşi petrecu următoarele două zile citind reviste vechi şi fumând din când în când. Era plăcut în mansardă: Maubert reparase cât de cât gaura din acoperiş. Terrier cobora la masă.

— Tot nu poţi să vorbeşti? îl mai întreba uneori Maubert, din politeţe.

Terrier dădea din cap că nu.

Cécile servea la masă, cu gesturi seci. Nu întâlnea niciodată

privirea lui Terrier.

— Strânge-ţi lucrurile, îi zise Maubert lui Terrier, la sfârşitul unei cine. În mai puţin de-o oră, plecăm la Paris.

Terrier încuviinţă din cap şi îşi mai turnă nişte cafea. Mai târziu, cei doi bărbaţi părăsiră cabana. Un Renault Estafette de un albastru regal staţiona în faţa casei, Terrier nu ştia de cât timp.

— Hei! Ho! strigă Cécile, din faţa uşii.

Îi făcu semn lui Terrier să se întoarcă la ea. Îi dădu un sărut rece şi cărnos, ca o scoică crudă, şi îi aruncă o privire glacială.

Lasă-te ucis, îi spuse ea.

Maubert se urcă la volanul maşinii. Terrier îşi ocupă locul lângă el. Renaultul demară şi se pierdu în noapte.

17

Pentru a se întoarce la Paris, porniră în direcţia Orleans şi intrară pe autostrada Alt). Aerul era rece, dar uscat. Mica furgonetă avansa cu repeziciune.

— Poţi să te uiţi la echipamentul din spate, spuse Maubert după circa zece minute de la plecare.

Făcu un gest înspre o lanternă subacvatică, cu mâner negru şi cauciucat, din cutia cu mănuşi.

Terrier se mută cu tot cu lanternă în partea din spate a maşinii. Pentru început, examină podeaua dublă a furgonetei. Spaţiul din ascunzătoare era foarte limitat ca înălţime. Bărbatul nu încercă să se întindă înăuntru. Deschise apoi o valiză lungă şi dreaptă care semăna cu husa unui saxofon masiv. Conţinea componentele unei puşti de asalt Valmet, fabricată în Finlanda, cu lunetă pentru vizare şi lunetă de observare Lyman. Terrier montă şi demontă arma, ignorând lunetele. Examină cu grijă componentele şi mecanismele puştii Valmet, cu care nu era familiarizat. Puse totul la loc şi se întoarse în habitaclu, unde Maubert dăduse drumul la radio şi asculta WRTL. Şoferul îi aruncă o privire lui Terrier, care schiţă o grimasă confuză.

— O să ai trei magazii de câte treizeci de cartuşe, spuse Maubert. Ţi le vom da la momentul potrivit. Ar trebui să ajungă, nu? zise şi schiţă un zâmbet din colţul gurii. Calibrul 7.62, precizează el.

Terrier încuviinţă uşor din cap şi bătu ritmic cu degetul mijlociu în ureche.

— Nu-ţi face griji, spuse Maubert. Atâta vreme cât celălalt va trage cu gloanţele trasoare, nimeni n-o să fie atent la altceva. Le-am zis şefilor că ai fi vrut un Weatherby sau ceva de tipul ăsta, căruia putem să-i diminuăm puțin zgomotul, dar vor foc automat. Înţelegi, pe tip nici n-o să-l vezi cu adevărat. Va trebui să ciuruieşti maşina în cinci, şase secunde, pricepi?

Îi aruncă o privire lui Terrier. Acesta părea nemulţumit, epuizat; dar ridică din umeri şi se aşeză pe locul lui, lăsându-şi capul pe spătar. Călătoria continuă. Din timp în timp, pasagerii îşi aprindeau câte o ţigară. Din când în când, Maubert sporovăia despre vremea de afară sau despre alte subiecte banale. Când intrară pe autostradă, se opriră o dată ca să bea câte o cafea.

Cum merseseră cu viteză, ajunseră în zona Parisului spre orele dimineţii. Traseră furgoneta într-o parcare subterană a aerogării Orly, după care ajunseră la hotelul PLIVI. Urcară direct la etaj, fără să se prezinte la recepţie. Maubert bătu la uşa unei camere. Tipul mărunţel, cu ochi negri, care le deschise avea pleoapele umflate de somn şi pardesiul gri mototolit. Îi salută din cap pe Maubert şi pe Terrier şi plecă degrabă. Maubert atârnă semnul cu *Nu deranjaţi* pe clanţa uşii înainte de a o închide.

În ziua atentatului, Terrier se trezi cu puţin după ora 11.00. În lenjeria de corp, rămase un moment aşezat pe marginea patului, masându-şi uşor stomacul. Muşchii feţei îi erau contractaţi. Prin deschizătura uşii de baie se auzea bâzâitul uşor al unui aparat de ras electric. Apoi Maubert ieşi din baie, îmbrăcat doar cu pantaloni şi cămaşă. Avea un SW, calibrul .38 în tocul de pistol din pânză bej pe care-l purta pe umăr. Terrier îşi făcu la rândul său toaleta. Rămase mult timp sub apa fierbinte a duşului, cu ochii închişi şi cu buzele strânse. Când pătrunse în cameră, tipul mărunt, cu ochi negri, era aşezat într-un fotoliu. Maubert aştepta în picioare, sprijinit de un perete despărţitor. Acum vesta îi ascundea arma.

— N-ai nimic de adăugat? întrebă el.

— Nu, spuse tipul mărunt.

— Tu nu-ţi scoţi niciodată pardesiul?

— Ba da. Câteodată.

Maubert ridică din umeri. El şi Terrier ieşiră şi, după ce mâncară nişte fripturi la grătar într-un restaurant din aerogară, îşi petrecură după-amiaza la cinematograf, privind distraşi, unul

după altul, un film poliţist american cu Charles Bronson, un film poliţist franţuzesc cu Alain Delon şi un lungmetraj de animaţie, producţie Walt Disney. Se lăsase noaptea când cei doi bărbaţi părăsiră complexul. Merseră să ia masa. De dala aceasta, deşi Maubert mânca aşa cum făcea de obicei, cu poftă, Terrier nu înghiţi aproape nimic; şi însoţitorul său, în loc să sporovăiască, rămase tăcut aproape tot timpul.

— Ştii că nu eşti tocmai ce se cheamă un tip amuzant? întrebă Maubert după masă, încălzind într-o mână un pahar mare în formă de lalea, care conţinea cidru. Şmecheria asta cu muţenia nu rezolvă nimic, va trebui să mergi la doctor, ştii? Dar, în orice caz, am impresia că n-ai prea multe de spus. Eşti o adevărată pacoste. Chiar aş vrea să ştiu ce-ţi trece prin cap.

Terrier ridică din sprâncene. Zâmbi uşor. Maubert oftă.

— Ar cam fi timpul să plecăm, declară el cu un aer dezgustat.

Scoaseră furgoneta din parcarea subterană şi porniră spre Paris, unde ajunseră în jur de 22.30. Când trecură de Porte de Versailles, Terrier întoarse capul pentru o clipă şi privi cu interes faţadele clădirilor de pe Bulevardul Lefebvre, unde locuise. Apoi, continuând pe Rue de Vaugirard şi Boulevard des Invalides, maşina ajunse la Sena şi apoi la intersecţia din Champs-Élysées, unde făcu un viraj în ac de păr pentru a intra pe Avenue Montaigne. Pătrunse pe banda din stânga. Prin geamul parbrizului, Maubert scrută zona. Frână şi semnaliză scurt cu farurile. Imediat un Lincoln, care staţiona într-un loc de parcare privat, aprinse luminile laterale şi semnalizatorul. Făcu nişte manevre, ieşi din locul de parcare şi plecă. Maubert scoase un mic mormăit satisfăcut şi parcă maşina pe locul eliberat.

— Am ajuns! exclamă el.

Stinse luminile, deschise un compartiment de sub tabloul de bord şi scoase de acolo patru magazii curbate.

— Sunt patru, spuse el. Nu cred că o să ai nevoie de atâtea, dar mă rog... zise şi nu mai termină ce avea de spus. O sută douăzeci de lovituri, preciză el pe un ton glumeţ.

Cei doi bărbaţi se strecurară în partea din spate a micii furgonete. Terrier montă Valmetul. Examină magaziile, apoi introduse una în armă, pe care o cântări în mână cu o expresie serioasă. Degetele pipăiau maşinal mecanismele.

— Pe acelaşi principiu ca un Kalaşnikov, nu? întrebă Maubert.

Terrier schiţă o mişcare vagă din cap, care părea să spună da,

ceva de genul, se poate spune aşa. Continua să manevreze arma şi o ridică pe umăr în mai multe reprize, lăsând ţeava să cadă din aceeaşi mişcare. Îi zâmbi lui Maubert şi încuviinţă din cap. Aplecându-se peste scaune, Maubert dădu radioul în surdină şi schimbă postul, pe France Inter, care oferea adesea mai multe informaţii despre subiecte din diplomaţie şi mondenităţi despre politicieni decât celelalte radiouri. Tocmai începuse buletinul de ştiri de la ora 23.00, dar vizita lui Sheikh Hakim în Franţa fu menţionată pe scurt, fără detalii. Maubert opri aparatul. Se întoarse spre Terrier care, balansând puşca de asalt, se aşezase pe podeaua metalică, rece. Omul cu mustaţă blondă deschise, în lateralul furgonetei, un soi de compartiment de unde scoase o staţie de emisie-recepţie portabilă, lungă şi plată, asemănătoare unui *walkie-talkie.* Desfăşură câteva zeci de centimetri de antenă în penumbra habitaclului şi închise un întrerupător.

— Peşte roşu, spuse el. Suntem pe poziţie. Post de observaţie, vorbeşte.

Mişcă din degete.

Se auzi un val de paraziţi, apoi o mormăială gravă anunţă:

— Aici postul de observaţie. Înţeles, Peşte roşu. Rămâi pe recepţie. Linişte. Terminat.

Maubert aşează staţia pe podeaua din metal şi se aşează în faţa lui Terrier. Cei doi bărbaţi abia se vedeau în semiobscuritatea furgonetei. Stâlpii stradali aruncau o lumină portocalie şi clară asupra bulevardului; luminau, într-o oarecare măsură, şi interiorul maşinii, partea din faţă a furgonetei Estafette; dar lumina nu pătrundea decât parţial în partea din spate. Terrier şi Maubert rămaseră multă vreme tăcuţi şi nemişcaţi. Spre ora 23.30, Maubert îşi aprinse o ţigară şi-i întinse pachetul şi lui Terrier, care dădu din cap că nu.

— La drept vorbind, spuse Maubert, oricine ar putea să facă munca ta. Pun pariu că eşti plătit bine, dar oricine ar putea face asta. Eşti plătit pentru risc. Pentru responsabilitate. Vreau să spun, dacă eşti prins într-o zi, eşti prins în calitate de asasin, la asta mă refer când vorbesc despre risc. Nu pentru abilităţile tale eşti plătit.

Cu ambele mâini, Terrier îi întinse Valmetul, în umbra furgonetei. Maubert pufăi nervos şi clătină din cap. Trase din ţigară în timp ce Terrier îşi aşează puşca de asalt peste coapse,

zâmbind.

— Nu, mulţumesc, spuse Maubert. De altfel… zise şi făcu o pauză. De altfel, eşti cu siguranţă plătit şi pentru reflexele tale. Eu, unul, dacă poţi să crezi, n-am ucis pe nimeni niciodată. Cu sânge rece, vreau să spun. În luptă mi s-a întâmplat.

Murmura în penumbră, circumspect. Nu numai că de fiecare dată când semaforul se făcea verde maşinile demarau în viteză pe bulevard, dar, în plus, din când în când, câte un pieton grăbit trecea pe lângă Estafette în noaptea îngheţată.

— Să ucid cu sânge rece, reluă el, sunt sigur că n-aş fi în stare. Dar, dacă ceva ar merge prost, nu ştiu cum aş reacţiona. Dar tu ai întotdeauna reacţii bune, nu? Pentru asta eşti plătit aşa scump, nu?

În umbră, Terrier ridică din umeri. Maubert rămase tăcut o clipă.

— Ce-ţi deschid, ca să tragi? întrebă el.

Terrier se aplecă în faţă cu bustul şi întinse un braţ. Bătu cu mâna într-unul dintre cele două panouri din spate, ca şi când ar fi ciocănit delicat la o uşă, apoi reveni la locul lui. Maubert încuviinţă din cap.

— Julie a ta s-a dat la mine pe faţă, ştii? spuse el dintr-odată, apoi îşi drese glasul. Nu ştiu ce e între voi. Dar mi s-a oferit pe faţă, înţelegi? De regulă, nu e genul meu să rasolesc aşa o treabă. Dar asta, asta a fost o excepţie. M-a luat prin surprindere. Vreau să spun: a fost ceva violent. A avut o criză de nebunie, concluzionă el.

Walkie-talkie-ul de pe podeaua metalică începu să hârâie ceva de neînţeles. Maubert îl ridică imediat.

— Peşte roşu, spuse el. Repetaţi.

Ascultă. Strânse din pleoape. Mai spuse o dată.

— Ţinta avansează, spuse el agitat. Vine.

Era aproape de miezul nopţii. Circulaţia automobilelor crescuse odată cu ieşirea oamenilor din cinematografe. Ici şi colo, în zona bulevardului mai apropiată de intersecţie, mici grupuri de pietoni şi de cupluri urcau în maşinile lor, porneau motoarele şi le lăsau să se încălzească o clipă, după care plecau.

— La dracu’, spuse Maubert, e o harababură.

Terrier îşi încrucişase braţele şi-şi vârâse degetele la subsuoară. Grăbindu-se, Maubert deschise panoul din spate pe

care Terrier i-l indicase.

— Nu ţi-ai montat luneta, observă cu îngrijorare.

Terrier ridică din nou din umeri. Îşi desfăcu braţele şi-şi agită degetele, după care se lungi pe podeaua din metal şi duse puşca la umăr. Poziţia ţintaşului culcat era perfectă. Avea vedere liberă spre intersecţie şi pe o distanţă de două sute de metri în faţă pe Avenue Montaigne. Maubert se dădu repede înapoi, pe lângă corpul întins al lui Terrier, şi se poziţionă în spatele lui. Se scurse un minut întreg. Apoi zgomote de fluiere umplură intersecţia. Şi, întocmai cum Maubert anunţase nu cu mult timp în urmă, patru poliţişti pe motociclete îşi făcură brusc apariţia din intersecţie, urmaţi de un Citroën SM, de un Citroën Pallas şi de alt SM. Terrier ochi cu arma Pallasul de cum îl văzu. Convoiul trecu pe bulevard. Dintr-odată, Terrier se răsuci pe spate. O clipă, îl văzu pe Maubert aplecat deasupra lui, cu arma SW în mână, şi îi dădu cu toată forţa o lovitură cu patul armei în testicule. Faţa lui Maubert se contorsionă incredibil, bărbatul se încovoie şi, cu o nouă lovitură din patul puştii, Terrier îi zbură revolverul din mână. După care îl apucă de urechi pe bărbatul cu mustaţă care se prăbuşea şi-l lovi cu faţa de podea. În aceeaşi clipă, se declanşară focurile a cel puţin trei arme automate, de-a lungul bulevardului. Lăsându-l pe Maubert inconştient, Terrier sări peste scaune şi apucă volanul maşinii. În timp ce demara, văzu cu coada ochiului că un poliţist pe motocicletă căzuse, că ceilalţi trei opreau de urgenţă. Un SM care-şi pierduse controlul, cu parbrizul spart, îl doborî la pământ pe unul dintre poliţiştii de pe motocicletă şi-l zbură în şanţ, după care urcă pe trotuar şi intră într-un copac. Cu cauciucurile scrâşnind, Citroënul Pallas înaintă în zigzag şi, în timp ce îi evita pe cei doi poliţişti pe motocicletă care scăpaseră teferi, forţându-şi de o parte şi de alta suspensia, având lovituri de impact pe o laterală, apoi continuă să meargă şerpuit spre Place de l’Alma. În aceeaşi clipă, al doilea automobil SM efectuă o întoarcere la 180 de grade pe bulevard şi se izbi pe laterală de refugiul pentru pietoni, la ieşirea de pe Rue Bayard. Doi sau trei trăgători ambuscați continuau să împuşte în stânga şi-n dreapta, iar geamurile celui de-al doilea SM se făcură ţăndări. Nu se trăgea cu gloanţe trasoare.

În acelaşi interval de câteva secunde, furgoneta Estafette demarase. Cu motorul huruind, ţâşni din locul de parcare, o luă

pe o alee laterală şi viră numaidecât pe Rue Bayard, pe contrasens. Un Citroën 2CV sosea din faţă cu viteză mică. Terrier aprinse farurile şi acceleră. Maşina mică viră brusc şi intră între două vehicule care staţionau în faţa sediului Radio Luxembourg, ciocnindu-se. Furgoneta îi smulse o aripă în trecere şi-şi continuă drumul spre est, accelerând şi mai mult. În depărtare, la intersecţia dintre Avenue Montaigne şi Rue Bayard, focuri de armă sporadice încă răsunau, tot mai rar.

Terrier coti spre stânga la ieşirea din Rue Bayard, ajungând spre intersecţia din Champs-Élysées. Viră la dreapta, şi apoi încă o dată tot la dreapta, puţin mai departe, şi, în cele din urmă, o luă pe autostrada de pe malul drept al Senei. Din când în când, arunca câte o privire spre Maubert, care era întins pe podeaua maşinii. Bărbatul părea inconştient. Terrier îi luase revolverul calibru .38 şi şi-l vârâse în buzunar. Puşca de asalt Valmet era aşezată lângă el, pe scaunul din dreapta.

După ce trecu de Châtelet, furgoneta rămase blocată la culoarea roşie a semaforului. Terrier profită rapid de asta, sări peste scaun şi merse la Maubert, care începuse să mişte. Îi aplică o lovitură puternică în ceafă cu patul armei SW, se întoarse imediat la volan şi porni mai departe. Maubert nu mişca. Terrier deschise radioul. Între diverse secvenţe de muzică, o femeie cu o voce serioasă şi seducătoare sporovăia despre una-alta cu oameni mai mult sau mai puţin uitaţi de Dumnezeu care o sunau ca să îi spună că adorau muzica lui Ceaikovski sau că erau trişti sau alte lucruri tic acest gen. Faţa lui Terrier era plină de sudoare, iar buzele îi tremurau neîncetat.

Părăsi autostrada care ducea spre gara Lyon. Ajunse la Place de la Naţion, apoi la Vincennes, nu prin pădure, unde patrulele de poliţie erau frecvente, ci pe străzile din oraş. Parcă maşina pe un drum drept şi întunecos. Merse în partea din spate a Furgonetei, îl sprijini pe Maubert de peretele despărţitor şi îi băgă în ochi lumina lanternei electrice. Îl ciupi de obraji şi-i dădu mai multe palme. Maubert întredeschise pleoapele. Dădea impresia că era somnoros. Nu părea în stare să se dezmeticească. Terrier, care păstrase agenda lui Anne şi creionul ei mic, mâzgăli ceva şi întinse foaia sub nasul lui Maubert. Mustăciosul încercă să se concentreze. Avea privirea neclară şi clipea des. Nu reuşea să citească. Terrier făcu un gest de nerăbdare. Îi îndesă ţeava scurtă a SW-ului în gură, lovindu-i

dinţii.

— Cel? Cel? zise Maubert, cu capul lipit de peretele metalic al maşinii.

Terrier scoase pistolul calibru .38 din gura letargică a lui Maubert, zgâriindu-i buza cu cătarea armei. Îi dădu lui Maubert o lovitură de picior în stomac pentru a-l încuraja.

— Mă simt rău, spuse Maubert.

Terrier îi mai dădu o lovitură. Maubert se strâmbă de durere.

— S-ar putea să am o comoţie cerebrală, spuse el pe un ton greoi. Ce vrei? Nu, aşteaptă. Nenorocitu' de mine, e tare greu să fii interogat de cineva care nu pune întrebări…

Terrier îl lovi în genunchi cu ţeava revolverului. Maubert îşi îndoi piciorul sub el, strâmbându-se de durere.

— Trebuia să tragi, spuse el pe un ton de reproş. Trebuia doar să lichidezi negroteiul. Doar că după aceea trebuia să-ţi trag un glonţ în cap. Trebuia să spun…

Se opri. Părea să-şi caute ideile. Deodată, ochii i se închiseră şi deveni moale. Alunecă uşor pe podea.

Terrier îi ridică o pleoapă, apoi cealaltă, cu degetul mare. Maubert nu avea reflexe la nivelul ochilor. Terrier îi luă pulsul. Inima i se oprise. Terrier se îndreptă şi scuipă pe cadavru. Tremura un pic.

După ce o luă pe bulevardul periferic, iar în timp ce conducea pe autostrada sudului, ascultă buletinul de ştiri de la ora 01.00 care anunţa un atentat împotriva reprezentantului OPEP, care scăpase nevătămat. În momentul acela, se apropia de ieşirea din zona Nemours şi începu să încetinească pentru a părăsi autostrada, urmând să o ia spre Larchant, iar expresia de pe chipul său era destul de satisfăcută.

18

Impecabil îmbrăcat, purtând un costum bej din trei piese, o cămaşă cu dungi bleu, cu un guler fixat, rotunjit la vârfuri, şi o cravată de mătase, albastru-regal, negrul Stanley stătea nemişcat, în picioare, în mijlocul sufrageriei din casa lui, cu picioarele într-un ambalaj de carton, pe marginea căruia se putea citi: VITTEL. Mâinile îi erau legate fedeleş la spate. O bucată mare de bandă adezivă, albă, îi acoperea gura. Sudoarea îi curgea încet, regulat, pe faţa ca abanosul, iar la subsuori începuseră să i se formeze pete închise la culoare.

Dintr-un colţ al încăperii, se auzea destul de tare, la combina hi-fi, jazz şi muzică americană de varieteu: schimbătorul automat derula piese ale lui Charles Parker, Frank Sinatra, piese din marea orchestră a lui Dizzy Gillespie, Ray Charles etc. Din când în când, Stanley părea să tremure. O dată, piciorul stâng fu cuprins de spasme violente. Închise ochii şi respiră profund; spasmele încetară; deschise din nou ochii şi suspină.

După ce traversă comuna Larchant, Terrier coti pe drumul îngust şi prost asfaltat care ducea la casa de weekend a lui Stanley. După câteva sute de metri, intră cu roţile din dreapta pe acostament, iar crengile joase biciuiră caroseria autoutilitarei. Terrier opri maşina, lăsând motorul pornit şi stingând luminile laterale. Cerul nu era acoperit de nori, era o noapte senină. Terrier aşteptă ca ochii să i se acomodeze cu întunericul. Apoi, bâjbâind puţin prin bezna camionetei, puse dispozitivul *walkie-talkie* pe funcţia de ascultare. Mai aşteptă o vreme, fixând pe puşca de asalt centura care se aflase în valiza îngustă, alături de celelalte accesorii. Mica staţie radio nu difuza altceva decât un zgomot de fond nedefinit, punctat uneori de nişte hârâituri.

Spre ora 01,45, Terrier se urcă din nou la volan. Fără să aprindă farurile, parcurse câteva sute de metri, foarte încet. Miji ochii, încercând să desluşească drumul care i se aşternea în faţă. Puşca se găsea în dreapta lui, pe podeaua cabinei, iar dispozitivul *walkie-talkie,* pe scaunul pasagerului. Camioneta era foarte silenţioasă fiindcă bărbatul intrase rapid în viteza a treia şi abia apăsa pedala de acceleraţie, numai atât cât era necesar pentru ca motorul să nu se caleze.

Cu şase, şapte sute de metri înainte de casa lui Stanley, pe partea dreaptă, printre brazi şi mesteceni, se zărea o breşă. Terrier schimbă direcţia, intră printre copaci, seceră câţiva mesteceni, opri motorul; camioneta rămase nemişcată pe solul de nisip dur, cu aflorimente de gresie.

— O… o… se auzi emiţător-receptorul.

Era o voce nazală. Totuşi, strigătul era foarte distinct.

— Cred că văd ceva, adăugă vocea.

— Atunci taci, şopti brutal o altă voce, după un hârâit scurt.

Terrier stătea nemişcat în maşină. Strângea din buze. Îşi scosese din centură revolverul .38. Motorul Renaultului Estafette se răcea rapid din pricina temperaturii de afară; se auzeau

crăpături minuscule în metal; cât despre staţia radio, în afară de zgomotul de fond, amuţise. Terrier porni din nou: strecură pistolul la loc în centură, iar tocul armei îl împunse în stomac când se aplecă să ia puşca Valmet de jos. Deschise cu grijă portiera, când emiţător-receptorul şuieră din nou.

— O! repetă prima voce. M-am înşelat. Am crezut că vine ceva pe drum, dar e gol.

— Sigur?

— Sigur şi cert.

— Bine, iar acum taci, ordonă din nou cea de-a doua voce.

— Nu merită să ai *walkie-talkie,* zise celălalt pe un ton morocănos, dacă nu poţi să stai la taclale.

— Ţi s-a zis să ciocăneşti dacă vezi ceva. Fir-ar să fie! Ai de gând să taci? Nu pricepi că poate e şi o staţie?

— OK, zise primul pe un ton ofuscat. OK.

Apoi nu se mai auzi nimic prin staţie.

Terrier aşteptă puţin, apoi deschise până la capăt portiera şi părăsi camioneta. După ce-şi luă puşca în spinare, cu ţeava în aer, începu să străbată rapid pădurea. Braţele i se deplasau din faţă-n spate, până la înălţimea umerilor, în timp ce îndepărta ramurile aproape invizibile în noapte. Ţinea revolverul .38 în mâna dreaptă, iar în stânga avea luneta de observaţie Lyman. Descrise un arc de cerc care îl aduse în spatele reşedinţei de weekend a lui Stanley.

Locuinţa era un mic cub din ciment, cu un garaj la subsol într-o parte şi un etaj mansardat. În spatele obloanelor, toate ferestrele erau luminate. De unde stătea el, la marginea terenului viran care înconjura casa, Terrier auzea în depărtare muzica din casă.

Rămase ghemuit, la liziera pădurii, ale cărei crengi joase atingeau grilajul întins peste stâlpi de ciment văruit. Puse revolverul .38 pe un afloriment din gresie şi ţinu cu ambele mâini luneta de observaţie. Scruta foarte încet casa lui Stanley şi împrejurimile imediate, apoi, ridicându-se pentru a fi mai puţin incomodat de ramurile joase, îşi îndreptă dispozitivul spre drum, în linie dreaptă cu grilajul lângă care stătea. Nu distingea mare lucru. Deodată, zări pentru o clipă un licăr roşiatic, slab, la liziera pădurii, pe marginea drumului. Terrier lăsă numaidecât luneta şi ridică puşca Valmet de pe umăr. Scoase centura armei de asalt şi strecură încă o dată revolverul în pantaloni. Lăsând în

urma lui puşca şi luneta, începu să se târască de-a lungul împrejmuirii. Se târa cu viteză. Zgomotul slab pe care-l făcea era imperceptibil, din pricina vântului rece care sufla printre copaci. După câteva clipe, Terrier se afla la vreo zece metri de drumul pustiu şi distinse silueta îngenuncheată a unui bărbat cu un hanorac deschis la culoare, adăpostit sub un brad, care stătea cu spatele la el. Santinela cerceta cu luare-aminte drumul. Pe nisip, lângă el, se aflau un *walkie-talkie* şi un M16. Terrier surâse în umbră. Pândaşul trase din ţigară, ferind-o de vânt cu podul palmei. Terrier se postă în picioare în spatele bărbatului, îşi rulă în jurul pumnilor capetele curelei de la puşcă, mai făcu trei paşi înainte şi îl sugrumă în tăcere pe fumător.

Abandonă cadavrul pe loc, după ce aruncă o privire la faţa lui. Era lipul care-l filase înainte, cu ziarul *Le Monde diplomatique* în buzunar, iar apoi îi lipise de tâmplă un Bodyguard Airweight, la hotel, în faţa lui Anne, care era dezbrăcată. Străbătând pădurea, Terrier ajunse înapoi în locul din dreptul gardului, în care îşi lăsase puşca şi luneta. Vârî luneta în buzunarul interior al vestei, îşi puse iar puşca pe umăr şi alergă aplecat după grilaj, apoi escaladă şi sări gardul, iar cei treizeci de metri de teren viran care îl despărţeau de casă îi străbătu în sprint.

De această parte a clădirii, nu vedea aproape nimic. Nu se deschideau decât fereastra de la bucătărie şi lucarna de la baie, aflată la mansardă. Terrier îşi recăpătă suflul şi escaladă burlanul, în unghi drept cu casa. De acolo se căţără pe pervazul lucarnei. Aceasta era din sticlă mată, cu un cadru din lemn şi închisă cu un zăvor. Ghemuit pe pervaz, Terrier ascultă muzica de la parter. Erau discurile lui Stanley; în acea clipă, cânta orchestra lui Dizzy Gillespie, într-o înregistrare live de la festivalul din Newport, în anii 1950. Pe fondul unor acorduri de trompetă deosebit de agresive, Terrier lovi puternic cu călcâiul în cadrul lucarnei. Dacă nu s-ar fi ţinut cu ambele mâini de streaşină, şi-ar fi pierdut echilibrul şi ar fi căzut. Aşteptă următorul pasaj violent al piesei muzicale şi mai lovi o dată cu călcâiul. Şuruburile zăvorului se desfăcură parţial. Terrier împinse uşor. Şuruburile şi, odată cu ele şi zăvorul, se desprinseră şi căzură fără zgomot pe mocheta pufoasă din baie, iar lucarna se deschise.

La parter, în mijlocul sufrageriei, Stanley, stând în picioare în cutia de carton Vittel, avea faţa crispată şi era leoarcă de

sudoare. Coapsa stângă îi era străbătută de spasme neîncetate. Închidea ochii şi chipul i se schimonosea. Respira greu, maxilarele şi dinţii i se mişcau şi îi scârţâiau sub căluşul de la gură.

Având grijă să nu lovească puşca Valmet de cadrul lucarnei, Terrier îşi strecură mai întâi picioarele înăuntru şi se lăsă apoi să alunece în încăperea îngustă, între cadă şi chiuvetă. În baie nu era niciun bec aprins, dar uşa era deschisă spre coridorul luminat. Terrier luă puşca de asalt şi merse să arunce o privire pe culoar. Se întoarse imediat, îşi scoase pantofii şi porni din nou înainte, în şosete.

Uşile celor trei camere erau închise. La înălţimea băii, culoarul se sfârşea cu un perete în care se afla o fereastră cu obloanele trase. În direcţia opusă, se prelungea cu un balcon deasupra salonului. La fel ca mai înainte, în Rue de Varenne, tipul mărunt, cu ochii negri şi pardesiul boţit stătea pe terasă, cu coatele sprijinite pe balustradă, privind în jos. Un dispozitiv *walkie-talkie* era aşezat lângă el, pe podeaua din lemn de pin, iar în mâna dreaptă ţinea un pistol automat Star BKM, a cărui ţeavă se odihnea pe încheietura antebraţului stâng.

Terrier înaintă foarte încet pe culoar. Şosetele lui umede de sudoare nu alunecau pe parchet. Aţintise puşca Valmet asupra tipului mărunt. Cu colţul ochiului, acesta percepu o mişcare uşoară pe culoar, la limita câmpului său vizual, şi trase numaidecât piedica armei automate care ţintea spre coridor. Glonţul de 9 milimetri făcu să ţâşnească aşchii de pin la doi metri de Terrier, care lansă paisprezece gloanţe spre tipul mărunt. Acesta se aruncă pe burtă în aceeaşi clipă şi, cum Terrier ţintise spre picioarele lui, tipul mărunt fu aproape despicat în două, pe lung, de gloanţele de 7,62.

Detonările, mai ales cele produse de puternica armă automată, răsunaseră asurzitor pe culoar, iar aerul era plin de praf de puşcă. Terrier se retrase rapid în cadrul uşii de la baie şi aşteptă. Jos, discul cu Gillespie se sfârşise, iar schimbătorul automat scoase un zgomot. Cadavrul tipului mărunt sângera de peste tot. Avea fragmente din creierul său în păr şi printre dinţi. Dispozitivul *walkie-talkie,* intact, nu emitea nimic. Dinspre camere nu se auzea nimic. Nicio uşă nu se deschise. Terrier suspină şi se scobi în ureche cu degetul mic. Jos, pick-upul scoase iar un zgomot, şi Ray Charles începu să strige cu

entuziasm – aleluia, ce mult o iubeşte.

După o clipă, Terrier se încălţă şi se duse să deschidă uşile celor trei camere, cu băgare de seamă. Încăperile erau toate luminate, dar pustii. În prima dintre ele, patul era nefăcut, nişte haine bărbăteşti erau azvârlite pe spătarul unui scaun, iar pe un birou micuţ se găsea o fotografie înrămată, înfăţişând un cuplu de negri, la vreo şaizeci de ani, în haine de sărbătoare. A doua cameră nu fusese locuită de ceva timp, salteaua patului era neacoperită, un aspirator şi nişte reviste vechi se găseau sprijinite de un perele, iar mobilierul era acoperit de praf. Terrier găsi fire de păr blond în patul nefăcut din cea de-a treia cameră, unde o sticlă de coniac goală zăcea răsturnată, pe podea. O altă sticlă fusese izbită de perete, cioburile erau împrăştiate pe jos, iar coniacul împroşcase peretele despărţitor şi cursese pe podea.

Ţinând puşca Valmet îndreptată în faţă, bărbatul înaintă spre terasă. Cu un umăr sprijinit de colţul unui perete despărţitor, privi cu luare-aminte în jos, spre sufragerie, unde Stanley, stând în picioare în cutia de carton pentru apă plată, pe un cilindru metalic foarte jos, asemănător cu o oală sub presiune, îşi contorsiona muşchii gâtului, încercând să-şi mişte capul ca să se uite în spate, unde îl văzu pe Terrier pe terasă, în capul treptelor dintre paliere, care coborau spre sufragerie. Stanley scoase un murmur ascuţit de sub căluşul său. Muşchii gâtului lui Terrier se încordară. Scoase şi el acelaşi sunet ca Stanley. Apoi coborî pe scările din dreapta, iute, cu puşca Valmet aţintită în faţă, aruncând priviri fugitive într-o parte şi-ntr-alta.

Fără să se sinchisească pe moment de Stanley, care se foia, asuda şi murmura, Terrier parcurse cu paşi iuţi încăperile de la parter, fără a găsi pe nimeni. Reveni la Stanley şi îi smulse banda adezivă de la gură.

— Stau pe o mină, zise Stanley.

Terrier îl privi perplex. Apoi, deodată, începu să cerceteze cilindrul din metal mat, pe care Stanley stătea în picioare, în şosete, şi tremura.

— Ţin călcâiul stâng pe detonator, zise Stanley. S-a declanşat când am sprijinit călcâiul şi m-au obligat s-o fac.

Gamba stângă îi era străbătută de spasme teribile.

— Dacă ridic piciorul, sare. Nu mai pot să-l ţin. Grăbeşte-te: du-te la bucătărie şi ia un cuţit din sertarul mesei.

Terrier se duse de grabă la bucătărie, deschise sertarul, scoase un cuţit şi se întoarse la Stanley.

— O fac eu, zis negrul. E prea periculos. Trebuie tăiat lanţul cătuşelor. Coboară în pivniţă. E o trusă cu unelte. Adu-mi patentul.

Terrier se sprijini cu un genunchi de podea, lângă cutia de Vittel, lăsă puşca jos şi se aplecă spre cutie şi spre picioarele lui Stanley.

— Nu, stai, nu, fir-ar, zise Stanley. Du-te şi caută patentul. Te rog, Christian, e prea periculos.

Ţinând într-o mână mânerul cuţitului şi în cealaltă, vârful lamei, Terrier introduse cuţitul sub piciorul stâng al negrului, interpuse încet lama între călcâiul bărbatului şi detonatorul minei. Călcâiul îi tremură. Sudoarea curgea pe faţa lui Stanley. Când lama se interpuse între detonator şi picior, Terrier ridică privirea spre Stanley şi încuviinţă din cap cu un surâs. Negrul se prăbuşi pe podea. Se ghemui, apoi se întinse, apoi se ghemui iarăşi. Toţi muşchii îi tresăreau şi, brusc, urină în pantalonii impecabili. Cu un genunchi sprijinit pe podea, Terrier îl privea şi ţinea lama cuţitului apăsată pe detonator.

— M-am pişat pe mine, observă Stanley. Ah, nenorociţii naibii! Cred c-o au pe gagică-ta, ştii? M-au prins la sfârşitul după-amiezii. Cred că pe ea au luat-o acum vreo oră. Pe mine m-au pus acolo, pe drăcia aia, zise scuturând din cap. Ah, nenorociţii naibii! repetă el.

Deodată, păru să-şi dea seama de poziţia lui Terrier. Începu să se agite, îndoind genunchii, trecându-şi rapid încheieturile încătuşate pe sub călcâie, şi se ridică, cu mâinile înainte.

— Aşteaptă! exclamă el, zadarnic. Trebuie pus ceva pe lamă, ceva greu. Am nişte piatră de construcţie în pivniţă. Vrei să cobori? Îmi aduci şi patentul. Eu nu pot să mă mai ţin pe picioare. Du-te, ţin eu cuţitul.

Stând în patru labe lângă cutia de Vittel, îşi sprijini pumnii pe lamă. Pumnii îi tremurau. Îi surâse lui Terrier din colţul gurii, care se îndreptă spre pivniţă.

— Nu eşti prea vorbăreţ, remarcă el. Grăbeşte-te, tremur tot, amice.

Când Terrier tocmai cobora scările pivniţei, Stanley înjură pe un ton mirat şi mina explodă. Impactul fu puternic.

Reşedinţa de weekend era pulbere. Tot interiorul fu spulberat,

toate ferestrele se făcură ţăndări. Pereţii structurali şi acoperişul începură apoi să se prăbuşească treptat.

Şocul îl propulsase pe Terrier în josul scărilor pivniţei, îl făcuse să cadă în genunchi, sprijinindu-se în mâini de solul denivelat, acoperit de praf. Particule de cărbune se imprimară în palmele bărbatului. O avalanşă de rămăşiţe ţâşni pe scări în urma lui. Kilograme întregi de scânduri rupte şi fragmente de piatră de construcţie îl izbiră în spate şi în cap pe Terrier. Acesta se ridică repede în picioare. În timp ce rămăşiţele se prăbuşeau în jurul lui, urcă energic treptele, alunecând pe moloz şi pe bucăţi de scânduri, în mijlocul unui nor gros de fum şi alte particule. Buzele i se mişcau şi lăsau să se audă un murmur înfundat. Străbătu în grabă ceea ce mai rămăsese din sufragerie. În jurul lui, secţiuni din acoperiş şi bucăţi mari de perete se prăbuşeau cu zgomot surd şi ricoşau. Terrier sări peste puşca Valmet, contorsionată şi distrusă, se feri să nu calce peste cutia toracică a lui Stanley şi ieşi din casă prin peretele din spatele încăperii. Alergă şi ajunse la Estafette în câteva zeci de secunde. Demară, schimbă direcţia şi o porni înapoi spre autostradă.

19

Cu puţin după ora trei dimineaţa, Martin Terrier intră în Paris pe Porte d’Italie, la volanul unei maşini furate, un Peugeot 504 alb. Se debarasase de corpul lui Maubert, abandonându-l sub un camion care staţiona pe o stradă din Fresnes. Îl scotocise înainte prin buzunare, ca să aibă ceva bani. Cât despre cele câteva acte şi legitimaţii cu însemnul tricolorului şi fotografia lui Maubert, emise pe numele François Guénaud şi pe care era indicată apartenenţa sa la DST şi alte servicii mai puţin oficiale, le lăsase în portofelul mortului, după o clipă de ezitare.

Abandonase camioneta Estafette la Bagneux, de unde furase Peugeotul. Păstrase revolverul lui Maubert şi staţia de emisie-recepţie care nu difuza nimic. Peugeotul era echipat cu radio şi casetofon, dar buletinul de ştiri de la ora 03.00 nu spusese nimic în plus faţă de precedentul, anunţând doar că atentatul împotriva lui Sheikh Hakim avea să fie subiectul de pe prima pagină în presă în acea dimineaţă, cu excepţia ziarului *L’Equipe.*

În Paris, la acea oră, traficul era fluid. Terrier se îndreptă spre Montparnasse. Nu remarcă vreo activitate neobişnuită a poliţiei.

Un bar era deschis pe Rue du Départ. Terrier intră în el în jur

de 03.30. Merse la tejghea şi-i întinse barmanului o bucată de hârtie. Bărbatul se încruntă, apoi citi mesajul în creion de pe bucata de hârtie şi încuviinţă din cap, adresându-i lui Terrier o grimasă compătimitoare. În timp ce barmanul se punea pe treabă, Terrier măsură barul cu privirea, dar nu era nimic de văzut în afară de doi beţivi ameţiţi, o prostituată cu privirea rătăcind în gol, un strat de rumeguş şi de mucuri de ţigară pe podeaua acoperită de gresie.

Pe Rue de la Boétie, în birourile Impex Films Internaţional, bărbaţi îmbrăcaţi sobru aşteptau în întuneric cu revolvere în mâini.

Pe Rue du Départ, barmanul îi puse lui Terrier în faţă o bere la halbă şi un pahar care conținea votcă, două cuburi de gheaţă şi puţin suc de lămâie.

— Aveţi totuşi grijă cum amestecaţi băuturile, spuse el. O să vă îmbătaţi.

Şi, cum Terrier nu reacţionă, barmanul adăugă:

— Doar nu sunteţi şi surd, pe deasupra? Nu sunteţi surdomut, nu?

Terrier dădu din cap că nu.

— Sunteţi doar mut? zise celălalt, dând din cap cu un aer atotştiutor. Sau poate că nu aveţi chef să vi se vorbească?

Terrier ridică din umeri. Ridică halba, o ciocni uşor de paharul de votcă aşezat alături şi bău o gură de bere. Era destul de bună, dar prea plină de gheaţă.

— Eu, unul, am nopţi în care mi-ar plăcea să fiu surd, zise barmanul şi oftă. Mă rog, aşa e viaţa.

Se duse să se aşeze pe un taburet din spatele casei de marcat.

Pe Rue de Varenne, o sonerie răsună în vastul duplex în nuanţe de gri şi alb plin de piese de mobilier moderne şi opere de pop art, op-art şi cinetism. În curte, deasupra soneriei se putea citi *Lionel Perdrix*, pe o plăcuţă dreptunghiulară înrămată.

— Nu se poate! exclamă revoltată partenera de pat a lui Lionel Perdrix.

În capul patului, ceasul cu afişaj digital indica 03.46. Perdrix încetă să se mai mişte. Soneria se auzi din nou. Perdrix se întrerupse, coborî din pat şi ieşi din cameră, trăgând pe el un halat alb pufos. Era un bărbat mărunt şi durduliu la vreo patruzeci de ani, cu început de calviţie şi ochii injectaţi, plini de

vinişoare de sânge. Gâfâia. În timp ce se grăbea să deschidă, se auzi din nou soneria.

— Vin! Vin! Ce e? ţipă Perdrix.

Pe vizorul uşii albe, lăcuite, îl văzu pe domnul Cox, alături de câteva siluete îmbrăcate în pardesiuri sau impermeabile. O expresie îngrijorată îi apăru pe chip. Se grăbi să descuie uşa. Domnul Cox şi trei alţi bărbaţi intrară numaidecât, aproape dărâmându-l. Unul dintre bărbaţi închise uşa. Ceilalţi doi urcară cele câteva trepte ale scării care ducea în duplex.

— E cineva cu tine? întrebă Cox.

— Păi da, da…

— O fată?

— Da. Ascultaţi, ce se petrece? întrebă Perdrix. Mi-aţi spus că s-a terminat. Mi-aţi spus că n-o să îmi mai folosiţi apartamentul niciodată pentru afacerile voastre. Şi, în fond, de ce nu m-aţi sunat înainte ca să mă anunţaţi?

Cox nu răspunse. Se uită spre duplex, unde se auzi brusc o voce feminină scoţând o exclamaţie ofuscată. Perdrix dădu să urce, dar bărbatul care închisese uşa îl ţinu de braţ.

— De ajuns! Ce se petrece? repetă el.

Cox nu răspunse. Scoase din buzunar un baton de Nuts, smulse jumătate din ambalaj şi muşcă din el. Cele două iscoade îşi făcură din nou apariţia.

— E o tânără în cameră. Atâta tot, anunţă unul dintre ei.

Domnul Cox urcă scările şi Perdrix îl urmă, bombănind că nu-i venea să creadă. Omul lui Cox îl ţinea în continuare de braţ cu o mână, iar în cealaltă ducea o valiză. Ajungând în duplex, îi dădu drumul lui Perdrix din strânsoare, aşeză valiza pe podeaua lucioasă şi o deschise: conţinea trei pistoale-mitralieră Ingram M11, împreună cu amortizoarele lor şi lunete cu vedere nocturnă. Lui Perdrix începură să-i clănţăne dinţii. Privi armele. Duse inconştient mâna la maxilar, ca să-l oprească din tremurat.

— Dar ce-aveţi de gând să faceţi? întrebă el cu o voce subţiată.

— Singura cameră fără ferestre e baia, spuse unul dintre bărbaţi.

— Luaţi salteaua din cameră şi duceţi-o în baie, ordonă domnul Cox.

Se întoarse spre Perdrix.

— Încetează cu tremuratul. Armele nu sunt ca să te ucidem, ci

ca să te protejăm. Oamenii mei vor rămâne aici ca să te protejeze.

— N-am nevoie de protecţie. Nu sunt în pericol, afirmă Perdrix în timp ce-i clănţăneau dinţii.

— Ba da. Ştiai că ne foloseam de apartamentul ăsta pentru întâlniri…

— Nu ştiu nimic. Nu vreau să ştiu nimic. Plecaţi, vă rog.

Perdrix se luă cu mâinile de cap. Încerca, probabil, să-şi astupe urechile cu palmele.

— Cineva periculos încearcă să dea de mine, îi explică domnul Cox, pe un ton menit să-l liniştească. Nu ştie cum să dea de mine. Dar cunoaşte apartamentul dumitale. Momentan, duceţi-vă şi închideţi-vă în baie, tu şi partenera dumitale, şi oamenii mei vă vor proteja.

— Ce e cu banda asta de nebuni? strigă partenera lui Perdrix, care îşi făcu apariţia pe terasă, acoperită cu un cearşaf.

În timpul ăsta, cei doi bărbaţi transportau salteaua în grabă.

— O să chem poliţia, îi spuse Perdrix domnului Cox.

— Nu, zise Cox. O să-mi dai un aparat de radio ca să ascult ştirile de la ora patru. După care urci şi vă închideţi în baie.

— Bun, zise Perdrix.

Se îndreptă cu mers şovăitor spre scara care ducea către terasă. Cu un gest vag, arătă spre o etajeră de pe perete, unde erau aparatul şi tunerul.

— Radioul e acolo, spuse el cu o voce slabă.

Urcă şi se închise în baie cu partenera lui. Prin uşă se auzea vag că fata vocifera şi că bărbatul îi răspundea pe un ton speriat. Cei trei oameni ai lui Cox se înarmaseră cu câte un M11 şi se poziţionară pentru a supraveghea ferestrele. Cox porni radioul.

— Ascult buletinul şi plec, anunţă el. Dacă vine pe aici, nu-l rataţi.

În timp ce aştepta să se facă ora patru, îşi termină de mâncat batonul Nuts.

Pe Rue du Départ, Martin Terrier ciocni încă o dată cu paharul de votcă intact, goli halba, îşi adună restul de pe bar şi ieşi. După un minut, două, barmanul luă paharul de votcă, ridică din umeri şi îl bău. Apoi spălă sumar halba şi paharul. Între timp, Terrier ajunsese la maşină. Porni radioul şi ascultă ştirile de la ora patru. Serviciile de poliție îl identificaseră acum pe autorul

atentatului nereuşit împotriva lui Sheikh Hakim: era vorba despre un personaj cunoscut în lumea terorismului internaţional, Martin Terrier, alias „Domnul Christian”. Asasinul, de naţionalitate franceză, care dispunea însă de mai multe paşapoarte străine, fusese instruit de KGB, în şcoala specializată din Odessa, apoi în taberele palestiniene şi de serviciile secrete cubaneze[3]. Lăsase urme în Africa, Italia şi America de Sud. Îi puteau fi atribuite multe asasinate, îndeosebi cel al traficantului de arme Luigi Rossi, condamnat ca trădător de către Brigăzile Roşii şi, mai recent, execuţia în Anglia a lui Marshall Dubofsky, şi acesta condamnat de armata republicană israeliană. Intervievat prin telefon, comisarul Poilphard declarase: „E o pradă importantă; foarte importantă”.

Stând în întunericul automobilului Peugeot 504, Martin Terrier ascultă cu atenţie aceste informaţii. Chipul său obosit căpătă mai întâi o expresie de mare perplexitate; apoi exprimă îngrijorare şi reflexie sau alte fluctuaţii ale conştiinţei, care ar fi putut imprima acea expresie figurii sale. Când buletinul de ştiri se termină, bărbatul porni motorul automobilului.

20

La ora patru dimineaţa, era o linişte totală pe Rue de Varenne, mai ales că era frig afară; termometrele indicau temperaturi de minus unu, două grade. Porţile înalte ale hotelurilor erau închise. Poliţiştii care stăteau de pază sau soldaţii care se vedeau pe timpul zilei la intrările în clădirile ministeriale şi alte sedii de stat dispăruseră acum. Una sau două maşini treceau din când în când, cu viteză.

Domnul Cox plecă pe ascuns şi în grabă la 04.05, la bordul unui Citroën SM condus de un eurasian.

Martin Terrier îşi făcu apariţia un sfert de oră mai târziu, pe jos, cu mâinile în buzunare, cotind dinspre o stradă perpendiculară, la două sute de metri de locuinţa lui Lionel Perdrix. Mergea cu paşi grăbiţi, cu gulerul ridicat şi cu spatele uşor încovoiat. Maşini de toate tipurile din zonă erau parcate de-a lungul trotuarului. În apropierea locuinţei lui Lionel Perdrix, era staţionat şi un microbuz Volkswagen, cu geamurile din spate acoperite de parasolare. Terrier ajunse la uşa imobilului, pe trotuarul din faţă, la o sută de metri de locuinţa lui Perdrix;

[3] În original, DGI - Dirección General de Inteligencia. (n. red.).

sună, intră, aprinse lumina, înaintă pe hol pe diagonală, intră pe o uşă şi începu să urce o scară acoperită cu un covor bordo. Urcă până la ultimul etaj, străbătu un culoar mansardat unde, pe o parte, se succedau uşi părăginite. Bărbatul părea obosit. Ajuns la ultima uşă, îşi scoase briceagul elveţian şi sparse fără zgomot broasca de proastă calitate. Intră, aprinse lumina şi-i dădu o lovitură serioasă de pumn în faţă unei tinere în pijama care se ridicase brusc din pat ca să vadă cine intrase, dând să ţipe. Căzu instantaneu pe perna ei, blondă, bondoacă, durdulie, inconştientă. Terrier închise uşa la loc.

Din două salturi, Terrier străbătu mica încăpere şi aruncă o privire prin colţul perdelei din creion de la fereastra mansardei. Avea vedere spre Rue de Varenne şi, mai important, spre locuinţa lui Perdrix. Cu o expresie liniştită, se întoarse spre fata inconştientă şi scotoci prin cele trei sertare ale unei comode din lemn alb. Se folosi de două perechi de pantaloni de pijama din tricot ca să o lege pe mica blondină, de un ciorap pe post de căluş, iar cu a treia pereche de pantaloni o legă la ochi.

Se ridică şi examină locul. Mobilierul era sumar: o masă, un scaun, o plită, o chiuvetă. Pe podea se găseau un pick-up şi câteva discuri de muzică uşoară. Pe perete era un afiş cu Jane Fonda în *Barbarella.* Cărţi poştale venite din ţări îndepărtate erau prinse în pioneze în jurul unei oglinzi rotunde. În micul dulap şi în comodă, se găseau haine de proastă calitate. În apropierea patului, ceasul deşteptător era fixat la 07.15. Terrier o luă din pat pe fata inconştientă şi o aşeză pe podea. Îşi scoase pantofii şi cojocul, stinse lumina şi se strecură în patul călduţ. Adormi foarte repede.

Când sună ceasul, bărbatul se trezi instantaneu. Pe podea, fata se zbătea, mormăind. Tăcu şi se încordă auzindu-l pe bărbat mergând prin încăpere. Imediat Terrier aruncă o privire pe fereastra de la mansardă. În afară de maşinile care treceau pe stradă, nimic nu mişca în faţa locuinţei lui Lionel Perdrix. Microbuzul era în acelaşi loc. Terrier încălzi apă într-un vas. Merse şi-şi scoase binoclul din buzunarul interior al hainei şi, în timp ce se încălzea apa, se uită cu atenţie pe fereastră.

Pe podea, blonda bondoacă începu din nou să se zbată şi să mormăie. Terrier o privi agasat. Căută prin sertarul mesei, găsi un marker cu vârf subţire şi o foaie de hârtie. La puţin timp după aceea, fata simţi cum o ia de păr şi o ridică; îi scoase

strângătoarea de la ochi; genunchiul agresorului ei îi sprijinea spatele şi văzu o mână cu o bucată de hârtie pe care era scris cu litere mari următorul mesaj: NU-ŢI FAC NICIUN RĂU. STAI LINIŞTITĂ. NU VEI FI NICI JEFUITĂ, NICI VIOLATĂ, NIMIC. AŞTEAPTĂ ÎN LINIŞTE. Apoi o legă strâns la ochi din nou, o întinse pe blondă pe podea şi se grăbi spre plită, căci apa mai avea puţin şi fierbea. Îşi pregăti trei ceşti de cafea solubilă şi le bău în timp ce mâncă pâine cu gem. Bău cafeaua şi mâncă în picioare, ascultând în surdină un post de radio şi supraveghind imobilul lui Lionel Perdrix. La acea oră din zi, buletinele de ştiri se succedau rapid. În dimineaţa aceea, se vorbea mult despre atentatul împotriva lui Sheikh Hakim, dar şi despre o catastrofă aeriană, o lovitură de stat în Africa şi despre decesul accidental al unui cântăreţ popular. Despre Martin Terrier, alias „Domnul Christian”, se dădeau aceleaşi informaţii biografice pe la ora 04.00.

— Colaborarea strânsă dintre serviciile franceze şi cele americane, spuse prezentatorul, este cea care a permis identificarea rapidă a teroristului.

Afirmă apoi că Uniunea Sovietică dorea o destabilizare sporită a Golfului Persic, deşi se întreba dacă era într-adevăr în interesul acestei puteri.

Terrier asculta şi privea pe fereastră.

Aproape de ora 08.00, echipa de supraveghere a domnului Cox fu înlocuită: sosiră şase oameni în două automobile; patru dintre ei pătrunseră în imobilul lui Lionel Perdrix; ceilalţi doi urcară în microbuz; patru bărbaţi părăsiră imobilul, iar doi, microbuzul, iar această echipă de noapte plecă rapid cu cele două maşini.

Puţin după ora 09.00, blonda bondoacă începu să mormăie şi să se zvârcolească din nou pe podea. Terrier îi dădu o lovitură cumpătată de picior în coaste şi fata se linişti. O jumătate de oră mai târziu, Terrier o auzi plângând vag, cu căluşul în gură şi constată că urinase. Se opri din plâns după câteva minute. Ca şi când prizoniera i-ar fi dat o idee, asasinul urină în chiuvetă şi fumă o ţigară Winston găsită într-un pachet pe masă. Continua să supravegheze. Pe culoar era linişte acum; între 07.30 şi 09.00 fusese zgomot, se trântiseră uşi, se auziseră tropăieli.

Un Citroën SM negru sosi pe Rue de Varenne şi parcă în faţa uşii impunătoare a imobilului lui Perdrix. Şoferul coborî din

maşină, lăsând motorul în funcţiune; ţeava de eşapament scotea aburi în aerul rece. Bărbatul era eurasianul care îl condusese pe domnul Cox, în noaptea aceea, şi care îi condusese pe Terrier şi pe Anne, într-o altă zi. Muşchii lui Terrier se contractară. Eurasianul se îndreptă spre microbuz şi bătu în uşa din spate. Uşa se întredeschise. Discutară ceva. Terrier îşi luă haina pe el. Ieşi din cameră şi se grăbi spre scară. Pe podeaua micii încăperi reci, blondina se zbătea din nou în zadar, reflectându-se în oglinda rotundă, printre cărţile poştale primite din ţări îndepărtate. Pe Rue de Varenne, pe trotuar, îşi făcură apariţia Lionel Perdrix şi însoţitoarea lui. Amândoi păreau prost dispuşi şi erau încadraţi de oamenii lui Cox. Eurasianul le făcu semn. Cuplul urcă în Citroën. Eurasianul urcă la volan.

— Unde mergem? întrebă el.

— Casa Radio.

— Ei! ţipă fata.

— O lăsăm pe domnişoara la prima staţie de taxi, îi spuse Perdrix eurasianului, care scotea maşina din parcare.

Apoi se întoarse spre ea:

— Ascultă, iartă-mă, spuse el. Cu toate prostiile lor, sunt în întârziere.

Se uită la ceas cu o expresie nerăbdătoare.

Ajungem în douăzeci de minute, nu înţelegi!? Ai bani pentru taxi?

— Of, spuse furioasă fata, fie.

Pasagerii Citroënului rămaseră tăcuţi până la Esplanade des Invalides, unde maşina opri şi fata coborî. Eurasianul o luă spre vest, de-a lungul Senei.

— O să dureze mult comedia asta? îl întrebă Perdrix.

— Ce comedie?

— Să puneţi gărzi la mine acasă şi să discutaţi o oră ca să ştiţi dacă mă puteţi lăsa să ies şi să mă duc la muncă, să mă duceţi cu maşina şi... Şi...

Perdrix îşi trase sufletul în timp ce încerca să-şi găsească ideile.

— O să mai dureze mult? repetă el.

— Nu sunt la curent cu nimic, spuse eurasianul. Eu fac ce mi se spune. Habar n-am.

— O să întârzii, spuse Perdrix pe un ton şocat. Lucrez la Radio France Internaţionale, dacă vreţi să ştiţi, dar asta nu vă spune

probabil nimic.

Pufăi cu dispreţ.

— A, da, spuse eurasianul zâmbind. Emisiunile pentru negri şi chinezoi.

— La dracu', bine vă mai şade spunând aşa ceva.

Eurasianul se încruntă uşor.

— Dacă vreţi să ajungeţi la timp, vă sfătuiesc să nu mă insultaţi, remarcă el.

Lionel Perdrix făcu ochii mari şi vru să i-o întoarcă, dar renunţă şi se retrase într-un colţ cu o expresie furioasă. Respira zgomotos şi ofta ostentativ. Maşina trecu peste Sena, ajunse la Casa Radio şi se opri.

— Vă aştept ca să vă duc înapoi, zise şoferul. Cât o să dureze?

— Foarte bine, aşteptaţi-mă, spuse Perdrix, chicotind cu înţeles, după care se grăbi să iasă din maşină şi fugi spre clădirea arcuită şi labirintică strângând la subraţ servieta cu documente.

Eurasianul râse la rândul său şi-şi aprinse o ţigară Camel. Ridică receptorul de la telefonul fix care era aşezat lângă el pe scaun, dar nu-l duse imediat la ureche. Un Peugeot 504 parcă la oarecare distanţă. O siluetă coborî din maşină şi se îndepărtă, cu gulerul ridicat al hainei şi cu mâinile în buzunare.

— Sammy Chen la telefon, spuse eurasianul. Merge bine. Terrier mă urmăreşte probabil de pe Rue de Varenne. Tocmai a parcat maşina. Se îndepărtează pe jos. Nu-l mai văd.

Vorbea încet, zâmbind, fără să-şi scoată ţigara din gură.

— O să înconjoare cu siguranţă Casa Radio şi o să mă atace din spate. Aveţi grijă să nu încasez vreun glonţ. Dar nici să nu vă grăbiţi, da? zise şi chicoti. Închid acum.

Închise şi aşteptă. Portiera din spate rămăsese întredeschisă; Lionel Perdrix nu se obosise să o mai trântească. Într-o clipă, Terrier intră brusc în maşină şi lipi numaidecât ţeava pistolului său de calibrul .38 de ceafa lui Sammy Chen. Acesta îşi puse mâinile pe partea de sus a volanului.

— Nu mişc, spuse el.

Terrier îi băgă o foaie de hârtie în faţa ochilor. Eurasianul citi şi păru să stea pe gânduri.

— Nu ştiu nimic, afirmă el. Nu sunt decât un mic executant. Nu mă țin la curent cu genul ăsta de lucruri.

Terrier băgă hârtia în buzunar. Apoi, îl apucă pe şofer de

urechea stângă cu degetul mare şi cu alte două degete de la mâna stângă şi i-o smulse. Sammy Chen scoase un urlet. Terrier îl lovi eu ţeava revolverului în cap şi omul se prăbuşi pe volan. Din partea stângă a capului îi ţâşnea sângele. La mică distanţă, treceau pietoni fără să bage de seamă ce se petrecea în maşină. Terrier aruncă urechea smulsă pe podea şi îşi trase nervos de păr victima. Sammy Chen se agită, gemând. Cele două portiere din spate se deschiseră simultan. De-o parte, un bărbos cu ochi albaştri aţinti cu ambele mâini un Colt .45 automat spre capul lui Terrier. De cealaltă parte, un negru cu ochelari fumurii îl lovi puternic peste bicepşi cu o bară scurtă de fier. Terrier scoase un geamăt, strânse braţul, iar revolverul se descărcă şi glonţul făcu o gaură mare în acoperişul maşinii. Negrul îi smulse lui Terrier revolverul .38 şi îl lovi peste unul dintre genunchi cu bara de fier. Terrier se îndoi, strângându-şi genunchiul cu ambele mâini. Negrul se aşeză în stânga lui, iar bărbosul, în dreapta. Bărbosul îl împunse în coaste cu arma sa automată.

Hai, ne retragem, ordonă negrul.

Câţiva trecători se opriseră pe loc ici şi colo, din cauza focului de armă, şi căutau din priviri sursa acelui zgomot.

— Doamne fereşte! zise Sammy Chen scos din minţi şi demară. Uită-te pe jos dacă-mi vezi urechea, ticălosu' ăsta mi-a smuls-o, poate că merge cusută la loc.

În timp ce maşina pornea, negrul cercetă podeaua şi recuperă restul de ureche însângerat. Ridică din sprâncene peste ramele ochelarilor.

— Nu-mi vine să cred! exclamă el în timp ce privea fragmentul de ureche plin de sânge. La naiba! adăugă el pe un ton care sugera respect faţă de Terrier.

— Tipu' ăsta e violent, nu glumă, spuse Sammy Chen ferm convins.

Negrul îi dădu urechea, iar metisul o înveli într-un şerveţel şi o băgă în buzunar în timp ce conducea. Maşina se îndrepta spre Neuilly. În poziţie ghemuită, Terrier se strâmba de durere. Negrul şi bărbosul îl scotociră. Îi luară briceagul elveţian şi cuţitul Opinci şi chiar un creion. Bărbosul citi bucata de hârtie pe care i-o băgase Terrier sub nas eurasianului.

— Sigur că da, spuse el cu un zâmbet maliţios. Ai s-o revezi pe curva ta. Te ducem la ea.

La Neuilly, Citroënul SM intră în parcarea subterană a unui mic imobil. Coborâră din maşină. Bărbosul ţinea în continuare ţeava Coltului său lipită de pieptul lui Terrier care şchiopăta. Sammy Chen îi aruncă negrului cheile maşinii.

— Ia-o, să se ocupe imediat de gaura din acoperiş, ordonă el.

Negru păru gata să-l înjure.

— Nu pot să mă duc cu ea în starea în care sunt, îi explică Chen pe un ton amiabil, arătându-şi urechea smulsă şi obrazul pline de sânge uscat.

Negrul se urcă la volanul maşinii şi plecă din parcare, în vreme ce Terrier şi ceilalţi doi intrară într-un ascensor. La ultimul etaj, uşile liftului dădeau direct într-un apartament luminos. Mobilierul era de tip scandinav, iar tablourile, abstracte.

— Du-te să-l previi pe Cox, zise Sammy Chen.

Bărbosul îi aruncă o privire de îndoială, apoi ieşi pe o uşă de legătură. Cu mâinile goale, Sammy Chen rămase singur cu Terrier. Acesta îl măsură din priviri.

— Dacă încerci cumva să-mi dai un pumn, spuse metisul, îţi aplic un *fumitsuki,* un *maetobi-geri,* un *hittsui-geri* în boaşe, după care chiar că-ţi sparg mutra şi-ţi smulg amândouă urechile. Mai mult…

Dintr-odată, începu să vorbească foarte încet, printre dinţi.

— …mai mult, situaţia e diferită de ceea ce-ţi imaginezi tu. Te rog să ai răbdare.

Terrier îl privi încruntându-se.

— Stai jos, biet ticălos, încheie Sammy Chen cu voce tare.

Terrier se aşeză într-un fotoliu. Mâinile i se încordară când Anne intră în încăpere. Purta un taior şi o cămaşă care nu erau tocmai pe măsura ei, părea trasă la faţă şi avea cearcăne, dar, altfel, părea să fie sănătoasă. Bărbosul o ţinea de braţul stâng.

având în continuare Colţul automat în cealaltă mână. Domnul Cox, în pantaloni din pânză şi pulover pe gât, venea în urma lor, însoţit de un necunoscut. Necunoscutul arăta bine pentru cei patruzeci de ani ai lui pe care părea să-i aibă, purta un costum în trei piese de-un albastru fanat, o faţă binevoitoare şi un maxilar pătrat, bine conturat, părul şaten, destul de scurt şi ondulat. Semăna cu un înalt funcţionar tânăr.

— Deci ăsta este domnul Christian al vostru, spuse el în timp ce îl cerceta pe Terrier. Sunteţi bine? întrebă el dintr-odată.

Terrier ridică din umeri.

— E mut, remarcă domnul Cox posomorât.

— A, da, adevărat.

— Nu ne e de niciun ajutor.

— Să ne aşezăm, să ne aşezăm.

Tonul bărbatului la costum era plăcut, dar autoritar. Toată lumea se aşeză, cu excepţia lui Sammy Chen, care se îndepărtă uşor şi se lipi cu spatele de perete.

— Chiar nu puteţi vorbi?

Terrier încuviinţă din nou din cap. Privirea sa zăbovea asupra tuturor celor din faţa lui, dar revenea neîncetat la domnul Cox.

— Dacă e mut, nu ne e de niciun ajutor, repetă Cox. În orice caz, nu-mi place deloc ideea dumneavoastră.

— Înţelegeţi ce vi s-a întâmplat în ultimele săptămâni? întrebă bărbatul la costum. Ba chiar în ultimii ani, am putea spune, în oarecare măsură?

Terrier ridică din umeri cu calm.

— M-ar mira, spuse bărbatul în costum albastru. Nici nu contează, de altfel. Cunoaşteţi acuzaţiile care vă sunt atribuite. Ştiţi că, potrivit mai multor probe concordante, sunteţi pe statul de plată al ruşilor, atât din convingere, cât şi din gustul pentru bani. Lista victimelor dumneavoastră indică foarte clar în beneficiul cui vă folosiţi talentele de asasin. Aţi fi dispus să confirmaţi? Aţi fi dispus să depuneţi mărturie în faţa unui judecător?

Terrier stătea încruntat. Cox scoase un oftat exasperat, se aplecă peste masa joasă din lemn deschis la culoare şi scoase capacul unui recipient circular, mare cât o salatieră, din oţel inoxidabil. Recipientul era plin cu migdale sărate, alune, nuci şi stafide, iar Cox luă un pumn întreg şi-l băgă în gură, respirând puternic, cu furie.

— Ei bine? insistă bărbatul în costum albastru.

— Nu putem face un mut să depună mărturie, declară Cox cu gura plină, scuipând printre dinţi resturi de mâncare. Toată lumea va spune că e drogat şi că a fost spălat pe creier. Trebuie să facem ce prevăzusem eu de la bun început.

— Vorbele domnului Cox n-au nicio greutate, îi spuse lui Terrier bărbatul în costum albastru. A realizat toate operaţiunile fără autorizaţie. A selectat personal toate ţintele dumneavoastră. Compania a aprobat toate contractele, dar

domnul Cox nu a avertizat niciodată pe nimeni despre faptul că te angaja în mod exclusiv şi sistematic pentru uciderea agenţilor dubli. Domnul Cox a jucat *Kriegsspiel*[4] în beneficiul propriu.

Bărbatul se aplecă în faţă. Îl privi pe Terrier în ochi. Avea un aer de onestitate şi de loialitate.

— Domnul Cox, spuse el, v-a creat. A creat un asasin a cărui listă de victime era compusă numai din personaje dubioase care avuseseră oarecare bunăvoinţă faţă de noi, sau cel puţin nişte slăbiciuni. Domnul Cox a pus singur la cale operaţiunea împotriva lui Sheikh Hakim. Înţelegeţi? Dacă aţi fi murit ieri-seară, aşa cum prevăzuse el, aţi fi fost cadavrul perfect. Tot ce-aţi făcut înainte poate fi pus pe seama ruşilor sau a intervenţiei lor. Aşa că şi atentatul împotriva lui Sheikh Hakim poate fi, la rândul său, inclus în această categorie. Aţi înţeles asta?

Terrier dădu din cap că da.

— E adevărat că e neplăcut pentru dumneavoastră să fiţi mut, continuă. Despre un om care nu vorbeşte nu poţi şti dacă e inteligent sau, pur şi simplu, prost.

Încuviinţă cu o expresie visătoare, ca şi când ar fi descoperit un adevăr profund şi ar fi meditat asupra lui.

— E un imbecil, spuse Cox.

Terrier se agită şi schiţă nişte gesturi sugestive.

— A, zise bărbatul în costum albastru. Vreţi să vă exprimaţi cumva, vreţi să scrieţi.

Scoase din haină un carnet subţire şi un stilou minuscul şi i le întinse lui Terrier. Acesta se apucă să scrie de zor.

— Ascultaţi, spuse Cox, nu ştiu de ce ne complicăm existenţa. O să o complicaţi şi pe-a mea, şi pe-a voastră.

Îl privea cu răutate pe bărbatul în costum albastru-fanat.

Când spuneţi că am pus singur la cale operaţiunea împotriva lui Sheikh Hakim, nu se poate să nu vă daţi seama că sunteţi legat la ochi.

— Da, oh, ştiu, aveţi sprijin, zise celălalt pe un ton dispreţuitor. Sprijin extern, exact ceea ce noi nu ne dorim.

Terrier îi înapoie carnetul. Bărbatul în costum albastru citi mesajul şi ridică din sprâncene. Chicoti şi se uită la Cox, apoi la Terrier, după care din nou la Cox.

— Vă urăşte, spuse el. Ei, nu, nu e imbecil. E pregătit să confirme totul, inclusiv faptul că n-a făcut niciodată altceva

[4] „Joc de război” (în germ.) (n. red.).

decât să-şi asculte şeful.

Dar, zise Cox, şeful lui sunt eu.

Părea uimit.

— Da. Teoria lui Martin Terrier este că a fost manipulat de către şeful său, cel care lucra pentru ruşi. Este gata să confirme totul, repetă el.

— Foarte amuzant, spuse Cox fără să zâmbească şi scoase din buzunarul interior un Colt Commander, iar Sammy Chen făcu doi paşi în direcţia lui şi-i smulse arma.

— Mersi, Sammy, spuse bărbatul în costum albastru.

Îi zâmbi lui Cox.

— Nu mai aveţi deloc reflexe, observă el.

Cox părea năucit. Luă o gură de migdale şi alte mici delicii sărate din recipient şi le dădu pe gât. Resturi de alune îi rămaseră lipite de buze. Dădu din cap. Privea în gol.

— Ştiţi prea bine că niciodată n-am…

— Da, cum să nu, spuse celălalt. Dar cineva trebuie să-şi asume vina. Martin Terrier îşi va asuma vina. Dar şi dumneavoastră veţi răspunde în mică măsură. Asta nu le va conveni susţinătorilor din exterior pe care-i aveţi. Dar nu avem nevoie de ei, domnule Cox. Compania s-a săturat de facţiunea voastră.

Chiar ar fi mult mai simplu pentru toată lumea să facem cum am spus, mormăi Cox, scotocind cu degetele prin recipientul din inox în căutare de alune şi migdale.

Da, dar îl avem pe Terrier în viaţă. O să împuşcam doi iepuri dintr-o singură lovitură.

— Asta credeţi voi, spuse oftând Cox pe un ton hotărât şi scoase de sub toate acele migdale, stafide, alune şi nuci sărate un pistol micuţ automat Lenz Liliput, întinse braţul, lipi ţeava armei de tâmpla lui Martin Terrier şi-i trase un glonţ în cap.

Terrier deschise larg gura, întinse pe jumătate un braţ în aer şi căzu în fotoliu.

— Situaţia tocmai s-a schimbat, constată Cox.

— Nu chiar aşa de mult, nu chiar aşa, zise Terrier cu o voce stinsă, dar hotărâtă, ridicându-se, în timp ce sângele îi curgea din gaura pe care-o avea în cap, iar abia atunci Anne începu să ţipe.

Ţipătul lui Anne fu scurt. Se curmă brusc atunci când Cox trase din nou cu arma, cu un zgomot surd. Cel de-al doilea proiectil, de 4.25 mm, pătrunse în plămânul stâng al lui Martin Terrier şi acolo rămase. Braţul drept al lui Terrier brăzdă aerul, lovind micul pistol cu palma şi smulgându-i din mâna lui Cox. Pistolul zbură până în capătul opus al încăperii, ateriză la baza peretelui şi se ciocni de plintă. Cox scoase un geamăt ascuţit. Se ciocni de masă încercând să sară peste ea. Alunele şi tot restul se împrăştiară pe jos. Cox căzu în patru labe în mijlocul mochetei. Continuând să mormăie îngrozit, se îndreptă, cu o viteză uimitoare, spre minusculul pistol automat. Terrier făcu patru salturi încă şi mai rapide şi puse mâna pe armă. Ţinând-o cu ambele mâini, o aţinti spre fruntea domnului Cox, plină de broboane de sudoare.

— Ce să fac? Ce să fac? întrebă Sammy Chen agitat, fluturând în mână Colţul Commander.

Era confuz. Nu ştia dacă trebuia să deschidă focul şi nici asupra cui.

— Nu trage! Nu trage! ordonă bărbatul în costum albastru, şi mai agitat.

Când Cox trăsese pentru a doua oară asupra lui Terrier, bărbatul în costum se trântise la podea, făcând canapeaua mică pe care stătea să cadă pe spate; acum era întins pe burtă în spatele canapelei răsturnate.

— Să nu facă nimeni nimic, vă rog, adăugă el.

Pentru o clipă, nu făcu nimeni nimic. Rămăseseră cu toţii aproape încremeniţi. Picături de transpiraţie îi curgeau în ochi domnului Cox. Sprijinii în genunchi şi în coaie, înălţă capul cât putu de mult şi păru să privească până în străfundul ţevii care îi era aţintită între ochi. Terrier avea un pic de sânge în păr şi încă puţin, de un roşu mai deschis, îi spumega în colţul gurii. Bărbatul era, deopotrivă şocat şi îngrijorat.

— Să terminăm cu treaba asta, îi ceru Cox, cu o voce înăbuşită şi calmă.

— Haide. Haide. Haide. Fă-o.

— Nu pot, zise Martin Terrier.

Se dădu uşor înapoi şi se sprijini de peretele despărţitor. Încă aţintea pistolul automat între ochii lui Cox.

Ăsta-i adevărul: nu pot, repetă Terrier.

Peste canapeaua răsturnată, bărbatul în costum albastru gesticulă stăruitor spre Sammy Chen, care se îndreptă spre Terrier şi îi luă pistolul din mâini, încet şi cu greu, căci metisul fu nevoit să răsucească degetele asasinului ca să-l facă să dea drumul armei; degetele îi erau încleştate compulsiv pe patul armei, pe trăgaci şi pe apărătoare. În cele din urmă, Sammy Chen îi smulse micul pistol. Bărbatul în costum se ridică în picioare.

— Du-te şi stai jos, imbecilule, îi spuse el lui Cox.

Cox se duse şi se aşeză pe jos, într-un colţ. Câteva minute mai târziu, vomită teribil de mult, de parcă ar fi dat afară tot ce mâncase de-a lungul anilor. Nimeni nu păru să dea importanţă. Între timp, Sammy Chen şi bărbatul în costum albastru îl cercetaseră cu atenţie pe Terrier. Anne se ţinea la distanţă, palidă.

— E ţeapăn, remarcă Sammy Chen. Poate c-ar trebui să-i facem o injecţie cu calciu.

— Te-ai tâmpit sau ce? întrebă furios celălalt. Are un glonţ în cap şi unul în plămân. O să moară.

— Nici vorbă, afirmă Terrier, care era tot în picioare, cu spatele rezemat de perete, cu o gaură în cap, o gaură în piept, iar prin colţurile gurii i prelingea sânge din plămânul găurit. Nici vorbă! repetă el lovind din picior.

— În orice caz, nu mai e mut, spuse Sammy Chen.

— Merg să sun. Putem să-l transportăm, vom vedea, nu ne costă nimic să încercăm, spuse bărbatul în costum albastru îndreptându-se spre un telefon fix.

— Eşti frumoasă, îi spuse Terrier lui Anne în timp ce o privea, dând semne că-i era greu să se concentreze.

— Nu mai e mut, dar mormăie, zise Sammy Chen.

— Frumoasă, frumoasă, repetă el.

Terrier reuşi să supravieţuiască. Îl duseră cu ambulanţă la o clinică, unde stătu aproape trei ore în sala de operaţii.

— Cu plămânul nu sunt probleme, îi spuse chirurgul, după operaţie, bărbatului în costum albastru. Are o constituţie destul de robustă şi, în fine, pe scurt, nu vreau să vă plictisesc cu detalii tehnice, dar, din punctul ăsta de vedere, va fi ca nou. Problema e glonţul din creier.

— L-aţi lăsat înăuntru?

— Dacă-l scot, îl omor. E practic în centrul geometric al

craniului. Nu înţeleg de ce nu a provocat mai multe leziuni evidente. Omul ăsta ar trebui să fie mort, sau cel puţin paralizat complet sau parţial. Sau, în cel mai bun caz, în comă. În realitate, reflexele sunt normale, iar capacitatea de înţelegere nu pare afectată. Se observă doar o tendinţă episodică de a scoate un soi de mormăieli prelungi; doar atunci când este sedat.

— E ciudat, nu-i aşa? întrebă costumul albastru.

— Foarte ciudat, aprobă celălalt.

— Pot să-l văd?

— Mâine-dimineaţă. E bine aşa? întrebă chirurgul. Pentru moment, se recuperează; doarme. Are nevoie de somn.

— Vorbeşte în somn?

— V-am spus: mormăie din când în când. Mă rog, aşa mi se pare mie, că mormăie. E foarte ciudat.

— Vreau un magnetofon în camera lui, spuse bărbatul în costum albastru. Cu declanşare automată. O să fac rost. Vreau ca totul să fie înregistrat. Până şi mormăielile. Mă rog, ce numiţi dumneavoastră mormăieli.

A doua zi de dimineaţă, bărbatul în costum albastru îl găsi pe Terrier într-o formă destul de bună, deşi asasinului profesionist încă i se administrau perfuzii.

— Sunt pregătit să cooperez cu voi, spuse Terrier. Nu cred că o să mor. Şi nu cred că o să mă omorâţi. Pot să fiu util, din câte am înţeles. Sunt dispus să fiu. Dar cu anumite condiţii.

— Să auzim.

Din acea primă zi de întrevederi, căzură de acord. Avură conversaţii în fiecare zi, la început la clinică, apoi, după două săptămâni, pe o proprietate izolată, spaţioasă şi luxoasă, nu departe de Monfort-l'Amaury, unde Terrier fu transferat pentru perioada de convalescenţă. Casa se afla în mijlocul unui mic parc înconjurat de un zid. Câţiva oameni înarmaţi asigurau paza casei şi patrulau prin parc însoţiţi de câini de luptă. Anne fusese cazată la primul etaj, în camera de lângă cea a lui Terrier, lucru asupra căruia asasinul profesionist insistase. Ceruse, de asemenea, şi capul domnului Cox, fără prea mare convingere, dar i se refuză solicitarea, iar Cox fu trimis în America de Sud, unde ocupă o funcţie de subaltern la sucursala din Bogota a companiei timp de şase luni, după care îşi puse în gură ţeava unei puşti de vânătoare şi acţionă trăgaciul dublu cu degetul

mare de la picior. S-o fi simţit în continuare nesătul în momentul în care şi-a introdus printre dinţi ţevile cilindrice şi reci de oţel? În orice caz, îşi găsi sfârşitul şi fu îngropat după ce un tehnician reuşi să pună laolaltă bucăţile rămase din capul său; iar cadavrul său fusese uşor.

— Nu v-aţi gândit niciodată să lucraţi din nou pentru companie? îl întrebă bărbatul în costum albastru pe Terrier, într-una dintre întrevederile lor.

Pe masă era pornit un magnetofon, lăsat la vedere, iar bărbatul în costum albastru îl oprea adesea pentru a vorbi cu Terrier chestiuni confidenţiale. Încă două magnetofoane, ascunse, înregistrau tot ce se discuta, iar alte dispozitive de înregistrare erau ascunse în camera lui Terrier şi în cea a lui Anne.

— Păi, asta fac, nu?

— Mă refer la slujba anterioară, spuse bărbatul în costum albastru.

Puse pe pauză magnetofonul ţinut la vedere.

— Ca asasin, preciză el.

— E imposibil, spuse Terrier. Am devenit incapabil să ucid. Mi-am dat seama din ziua în care am încasat gloanţele alea două. Chiar voiam să-l împuşc pe Cox, dar n-am putut. Cred c-aş putea să ucid doar ca să-mi salvez viaţa sau ca s-o protejez pe Anne. Sau într-un moment de furie extremă. Altfel, nu.

— Martin Terrier este normal, în măsura în care socotim valid conceptul de normalitate, îi explică bărbatului în costum albastru unul dintre psihologii care studiau cu meticulozitate toate benzile de magnetofon.

— Totul corespunde, spuse celălalt psiholog. Vreţi să ascultaţi înregistrarea realizată vineri seara în camera femeii?

— Nu, mersi, o ştiu. Cum interpretaţi dumneavoastră asta?

— Atâta vreme cât nu dispunem de înregistrare video, interpretarea este obligatoriu limitată. Orgasmul survine la trei minute de la penetrare, ea însăşi precedată de un minut de apropiere şi mângâieri.

— Nu este extrem de scurt? întrebă bărbatul în costum albastru.

— Da, sigur, dacă e să comparăm comportamentul acesta cu cel al oamenilor cultivaţi şi cu imaginaţie, ca mine şi ca

dumneata. Dar este foarte aproape de media naţională a americanilor din anii 1950.

— Scuzaţi-mă, interveni celălalt psiholog, dar raportul la care faceţi aluzie nu este incontestabil pe plan ştiinţific, cum ştiţi prea bine.

— Nu vă apucaţi să dezbateţi, spuse bărbatul în costum albastru. Aţi analizaţi mormăielile?

— Sunt gemete, spuse celălalt psiholog. Subiectul scoate gemete în somn.

— Eu, unul, spuse primul psiholog, sunt de acord cu termenul de mormăieli.

Începură să se certe. În încheiere, bărbatul în costum albastru trimise la cartierul general al companiei, nu departe de Washington, D.C., în Statele Unite, copii cu toate sunetele scoase de Martin Terrier în timpul somnului. Aceste sunete fură studiate îndelung de numeroase persoane şi de calculatoare, fără niciun rezultat.

După câteva luni, la începutul primăverii, Terrier încetă să mai mormăie în timpul nopţii. Intră într-o perioadă de epuizare. Îşi petrecea mult timp bând aniset şi ascultând discuri cu Maria Callas, după care părea înnebunit.

— Veţi publica un volum de memorii, îl anunţă bărbatul în costum albastru într-o dimineaţă de vară.

— Nu sunteţi în toate minţile, spuse Terrier. Nu sunt în stare. Nu mă pricep la scris.

— Este deja scris, spuse celălalt aşezându-se şi punând pe masa rotundă o stivă de fotocopii. L-am pus pe unul dintre profesorii noştri universitari să-l scrie. Vreau să-l recitim împreună. O să modificăm detaliile. Trebuie să evităm inexactităţile şi incertitudinile.

— Inexactităţile, cu siguranţă, nu le vom putea evita, râse Terrier cu un aer trist.

— Vorbesc de inexactităţile verificabile. Pe acelea trebuie să le evităm.

— Bun, zise Terrier. O să fac tot ce pot.

Timp de o săptămână, petrecură mai bine de douăzeci de ore studiind manuscrisul cu mare atenţie. Scrisă la persoana I, cartea vorbea doar despre opt asasinate, ordonate de conducerea de la Moscova, şi dădea multe detalii privind antrenamentul pe care se presupunea că-l făcuse Terrier la

Odessa, sub îndrumarea KGB-ului şi legăturile sale cu alte servicii secrete şi cu terorismul la nivel internaţional. În primul capitol, autorul povestea cum aderase el în timpul adolescenţei la idealurile comuniste. În ultimul capitol, naratorul arunca din nou o privire cutremurătoare asupra propriei persoane. Lepădându-se de convingerile sale politice care se năruiseră în faţa realităţii, îşi părăsea maeştrii. Aceştia trimiseseră pe urmele lui terorişti italieni care-i asasinaseră cu sadism una dintre iubite şi-l urmăriseră de-a lungul Franţei.

— De fapt, întrebă Terrier în acest stadiu al lecturii, ce s-a întâmplat cu adevărat?

— În mare, asta s-a întâmplat. Doar că a fost un pic mai complicat, dacă o luăm în detaliu. Cox v-a trădat Rossanei Rossi. Dar nu voia să fiţi omorât; voia doar să vă creeze probleme ca să vă facă să vă întoarceţi. Trebuia, deci, să fiţi în gardă. A aranjat să vi se vandalizeze apartamentul, v-a dat telefoane de ameninţare şi a pus pe cineva să vă urmărească. În cele din urmă, v-a dat pe mâna Rossanei Rossi, dar abia după ce aţi părăsit Parisul.

— Pe Alexa Métayer şi pe pisica mea cine le-a omorât? întrebă Terrier.

— Cox a susţinut întotdeauna că gruparea lui Rossi. E credibil, pentru că Rossana Rossi e cea care a lăsat cadavrul pisicii la hotel. În orice caz, detaliile astea nu mai contează acum, nu?

— Nu, spuse Terrier. Nu mai contează.

La finalul cărţii, naratorul îşi relua misiunea pentru a-l împuşca pe Sheikh Hakim, pe care cei din OLP[5] îi voiau eliminat. Dar avea grijă ca atentatul să eşueze cu ajutorul serviciului francez DST pe care-l contactase, al cărui agent infiltrat avusese parte de o moarte eroică.

— Şi ziceţi că toate astea sunt credibile? întrebă Terrier.

— Sigur. Puteţi să aveţi încredere în mine în privinţa asta. Am supervizat mai multe cărţi de tipul ăsta.

Bărbatul în costum zâmbi cu încredere. A doua zi, primi un mesaj de la superiorii săi care interziceau publicarea lucrării, considerată complet ridicolă.

22

— Cum aşa, o lăsăm baltă? întrebă Terrier când bărbatul în

[5] Organisation de Liberation de la Palestine. (n. red.).

costum albastru îl puse la curent. Ce înseamnă asta, „o lăsăm baltă”? La dracu’! urlă el. Am învăţat practic pe de rost porcăria asta de carte pentru mărturia mea!

— Nu va fi nicio mărturie, zise celălalt.

Era tras la faţă, iar costumul său albastru părea boţit; se tăiase în timp ce se bărbierea.

— A picat toată treaba. Operaţiunea e încheiată. S-a dat verdictul că nu vei fi tras la răspundere în faţa legii. Nu vei fi urmărit penal. O să aducem la cunoştinţă că ai fost internat în Statele Unite într-o clinică de psihiatrie. Nu mă întrerupe, nemernic de doi bani, m-am săturat de tine! strigă el drept răspuns la vociferările lui Terrier. De fapt, o să te repunem în circulaţie într-un loc izolat, sub o identitate falsă, şi nu vrem să mai auzim de tine. Poţi să te lauzi c-ai avut noroc.

— Noroc? se văită Terrier.

— Ai masacrat zeci de oameni şi ţi se şterge frumos tot trecutul cu buretele! urlă celălalt. Asta nu se cheamă noroc?

— Nu ştiu, zise încet Terrier, cu vocea scăzută.

23

Anne l-a părăsit în toamna acelui an. La început, fusese de acord să se mute cu el, pentru a-şi construi o viaţă nouă, sub o nouă identitate, într-o localitate din zona Ardenne, de partea franceză. Era realmente impresionată, sau cel puţin putem presupune că era impresionată, de pasiunea pe care o făcuse bărbatul acela pentru ea atâta vreme şi de aventurile violente prin care trecuseră împreună.

Dar s-a săturat repede de o existenţă lipsită de aventuri şi cu bani puţini – sub noua sa identitate şi cu competenţele actuale, Terrier nu s-a putut angaja decât în industria restaurantelor: serveşte într-o braserie. În plus, s-a plictisit de partide de sex de trei minute; se poate presupune. În orice caz, a plecat brusc, fără explicaţii. De altfel, nu şi-a mai făcut apariţia la Nauzac, unde, cu toate acestea, mai are bunuri. Să ne imaginăm că străbate lumea ducând o viaţă pasionantă şi aventuroasă? Am putea. Nu ne costă nimic.

24

Martin Terrier n-a avut nicio reacţie vizibilă când a înţeles că Anne a plecat pentru totdeauna (dacă, într-adevăr, a înţeles).

Noaptea, însă, a scos nişte gemete sau suspine, mormăieli cum le clasificaseră unii care încercaseră chiar să le decodifice.

Din când în când, Terrier scoate şi acum acele mormăieli în somn. În rest, chelnerul de la braserie se comportă normal. Îşi face treaba rezonabil, cu toate că, uneori, întâmpină dificultăţi motorii. De curând, s-a observat că aceste dificultăţi se accentuează în cazul consumului de alcool. Câteodată, la sfârşitul serii, câţiva tineri se amuză pe seama lui oferindu-i de băut, pentru ca bărbatul să se dedea la diverse excentricităţi. S-a întâmplat chiar să se suie pe masă şi să behăie, fredonând totodată arii celebre de operă. De fiecare dată când ajunge la astfel de manifestări extreme, se înfurie instantaneu şi devine violent, fără a reprezenta însă vreun pericol pentru ceilalţi, căci între timp a devenit atât de neîndemânatic încât, atunci când vrea să lovească pe cineva, nu izbuteşte decât să se prăbuşească pe podea.

Locuieşte într-un mic apartament.

25

Şi câteodată aşa stau lucrurile: e iarnă şi s-a lăsat noaptea. Venind direct dinspre Arctica, un vânt îngheţat s-a năpustit asupra Mării Irlandeze, a măturat Liverpoolul, a gonit de-a lungul Câmpiei Cheshire, unde pisicile îşi ciulesc urechile zgribulite, auzindu-l cum şuieră în coşul de fum; vântul acesta îngheţat a traversat Anglia şi a străbătut Pas-de-Calais, a survolat câmpiile cenuşii şi se năpusteşte direct în ferestrele micii case a lui Martin Terrier, dar geamurile ei nu se zgâlţâie, iar vântul este lipsit de vlagă. În aceste nopţi, Martin Terrier doarme liniştit. În somn, ajunge să ia poziţia ţintaşului culcat.

(Paris 1979–1981)